

ULPIUS BARÁTI KÖR

A NEMZETKÖZI BESTSELLER

Az
utazó macska
krónikája

HIRO ARIKAWA

„Szívfacsaró.”
GUARDIAN

HIRO ARIKAWA

*Az utazó macska
krónikája*

Nem az út számít, hanem akivel megteszed

Ulpus Baráti Kör

Budapest

A mű eredeti címe: *Tabineko Ripoto*

Fordította: Márton Lilla

Copyright © 2015, Hiro Arikawa. All rights reserved.

First Published in Japan in 2015 by Kodansha Ltd., Tokyo

Publication rights for this Hungarian edition
arranged through Kodansha Ltd.

Hungarian translation © Márton Lilla, 2019

© Művelt Nép Könyvkiadó, 2019

ISBN 9786155905612

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&*walk*

www.bookandwalk.hu

A könyvről

Nem az út számít, hanem az, hogy kivel utazol.

Nana útra kel, de nem tudja biztosan, hová tart. Neki csak az a fontos, hogy ott ülhet az ő hőn szeretett Szatoruja mellett az ezüstsín furgon első ülésén. Szatoru a régi szép időkben megismert három barátját látogatja sorra, de Nanának fogalma sincs, miért, Szatoru meg nem akarja elárulni.

Nana gyengéd humorral elbeszélte története, ami Japán változó évszakait is megörökíti, az élet váratlan kitérőinek örömeiről és csodájáról szól. Barátságról és magányról, meg arról, hogy mindig tudjuk, mikor kell adni, és mikor kell elfogadni. Arról, hogy mindaz, amit szeretetből teszünk, legyen az jelentéktelen apróság vagy nagyszerű tett, hogyan képes megváltoztatni az életünket.

Előszó

A név nélküli macska

Macska vagyok. Ez idáig nincs nevem. Él egy híres macska az országban, aki egyszer szó szerint ezt mondta.

Fogalmam sincs, az a macska mennyire számít nagyszerűnek, de ha az a kérdés, hogy valakinek van-e neve, vagy sincs, én vagyok az abszolút befutó. Az már más tézta, hogy tetszik-e az enyém, kezdve azzal, hogy látványosan ellentmond a nememnek, mivel kandúr volnék vagy mi. Körülbelül öt éve kaptam – nagyjából amikor nagykorú lettem.

Akkoriban legtöbbször egy ezüstsínű furgon motorházfedelén aludtam. Hogy miért ott? Mert onnan soha senki nem kergetett el. Az emberek voltaképp csak nagyra nőtt majmok, akik felegyenesedve járnak, de igencsak el vannak telve maguktól. Bármikor, bárhol lazán ott hagyják a kocsijukat, kitéve az elemek kénye-kedvének, de ha pár mancsnyomot pillantanak meg a fényezésen, rögtön ott a világvége.

Nekem mindenesetre az az ezüst motorházfedél volt a kedvenc alvóhelyem. Még télen is úgy megtartotta a nap melegét, mint a pirítós, keresve sem találhattam volna megfelelőbb alkalmatosságot egy kis napközbeni szunyókáláshoz.

Nem is tágitottam onnan, míg meg nem érkezett a tavasz, ami azt jelentette, hogy egyszer végigment felettem az összes évszak. Egy nap ott fekszem összegömbölyödve, félálomban, amikor egyszer csak barátságos, intenzív tekintetet érzek magamon. Egy hangyányit kinyitottam a szememet, és egy hórihorgas fiatalemberre esett a tekintetem, aki összeszűkült szemmel méregetett, ahogy ott fekszem.

–Mindig itt alszol? – kérdezte.

Meghiszem azt. Van ezzel valami probléma?

–De aranyos vagy. Tudtad?

Mondták már mások is.

–Nem bánod, ha megsimogatlak?

Inkább ne, köszönöm. Felé legyintettem az egyik mellső lábammal, remélve, hogy érzékeli az elutasítást, ha mégoly barátságos is.

–De szúrós modorú kis jószág vagy – jegyezte meg a fickó fintorogva.

Mégis, neked mennyire tetszene, ha azzal ver fel valaki álmodból, hogy széltében-hosszában végiggyömöszöl?

–Gondolom, szeretnél kapni valamit cserébe a simogatásért, nem igaz?

Ez aztán rámenős figura. És milyen igaza van. Jó lenne, ha valamivel jóvátennéd, hogy megzavartad az álmodat. Ekkor zizegést hallottam. Felkaptam a fejemet. A pasas keze eltűnt egy műanyag szatyorban.

–Úgy látom, nem vettem semmi olyasmit, ami megfelelne egy macskának.

Ne törd magad, fiacskám. A koldus nem válogat. Az a szárított hús egész jónak tűnik.

Szusszantottam egyet a zacskóból kikandikáló csomag felé, mire a férfi, ferde mosollyal az arcán, megpaskolta a fejemet.

Hé, halló, csak lassan a testtel! Ne szaladjunk ennyire előre.

–Az nem neked való, te macska – mondja a fickó. – Ráadásul túl fűszeres is.

Túl fűszeres, azt mondod? Szerinted egy ilyen éhes csavargó, mint én, törődik jottányit is az egészségével? Bedobni valamit a korgó gyomorba, de tüstént – ez az elsődleges szempont.

Végül a pasas kihalászott egy szelet sült csirkét egy szendvicsből, lefejtette róla a tészta maradékát, aztán a húst a tenyerére fektette, és az orrom elé tartotta.

Csak nem azt akarod, hogy egyenesen a kezedből egyek? Tán azt reméled, hogy ettől majd olyan hű, de nagy barátságba keveredünk? Nem vagyok ám én ilyen könnyen kapható. De ami azt illeti, nem túl gyakran van részem abban az élvezetben, hogy friss húsfélét ehessenek... ez meg igazán szaftos-zamatosnak tűnik... így hát, gondoltam magamban, hajlandó leszek némi kompromisszumra.

Miközben bekebeleztem a csirkét, éreztem, ahogy néhány ujj az államról a fülem mögé kúszik. A fickó gyengéden megvakargatott. Szó se róla, nyilván megengedem egy emberi lénynek, aki étellel lát el, hogy egy másodpercig hozzám érjen, de az a helyzet, hogy ez a srác értette a csíziót. Ha hajlandó pár további ínycfalattal is megdobni, simán megkaphatja az államot is, ha vakarászni akar. Az arcommal nekidörgölöztem a tenyerének.

A férfi mosolygott, kivette a szendvicsből a másik húst is, megtisztogatta a rátapadt tésztától, és azt is elém tartotta. Szívesen közöltem volna vele, hogy a zsemlét sem utasítanám vissza, mert az csak még jobban eltöltené a gyomrom.

Hagytam még egy kicsit neki, hogy simogasson, fizetségként a kajáért, de aztán itt volt az idő, hogy bezárjon a bazár.

Már épp emeltem volna a mancsomat, hogy útjára bocsássam, amikor megszólalt:

–Rendben, később még találkozunk.

Azzal elhúzta a kezét, és tovasétált, egyenesen a bérház lépcsőháza felé.

Hát így ismerkedtünk meg. Nem sokkal később nevet adott nekem.

Attól a naptól kezdve minden este ott várt egy adag ízletes macskaeledel az ezüstszín furgon alatt. Egy emberi maréknyi, azaz egy macska számára teljes adag, közvetlenül a hátsó kerék mellett.

Ha épp arra jártam, amikor a pasas felbukkant az étellemmel, mindig megragadta az alkalmat, hogy egy kicsit hozzám érhessem, de ha nem voltam ott, csak alázatosan elhelyezte az adományt, és eltűnt.

Elő-előfordult, hogy egy másik macska szemfülesebb volt, vagy az ember több napig távol járt, én meg ott vártam az ingyencfalatjaimra egész éjjel hiába. De nagy többségében számíthattam rá napi egy étkezés erejéig. Az emberi lények elég hebehurgyák tudnak lenni, így hát sosem bízom meg bennük százszázalékosan. A kóbor macskák számára az egyik legfontosabb készség, hogy komplex kapcsolati hálót legyenek képesek fenntartani, mert az utcán csak így lehet módjuk a túlélésre.

Afféle ismerősök, akik elég jól megértik egymást. Na, ilyenek lettünk mi a férfival. De mire ez a kényelmes viszony kialakult köztünk, a végzet közbe is szólt, és mindent feje tetejére állított.

És a végzet kutya fájdalmas tud lenni.

Egy éjjel átszaladtam az úton, ám hirtelen egy kocsi reflektorának fénypásmájában találtam magamat. Már éppen tovább akartam rohanni, amikor fülsiketítő dudálás zaja ütötte meg a fülemet. És ez a hang jelezte azt a pillanatot, amikor minden elromlott. Megriadtam, egy tizedmásodperccel később ugrottam félre a kelleténél, és *csatt!*, a kocsi nekem rohant, én meg elrepültem.

Az út menti bozótban tértem magamhoz. A fájdalmat, ami keresztülcikázott a testemen, semmiféle korábban tapasztalt érzéshez nem tudtam hasonlítani. De életben voltam.

Káromkodtam, és megpróbáltam felállni, sőt még egy sikítás is kiszaladt belőlem. Au! Auuu! A jobb hátsó lábam annyira fáj, hogy az valami hihetetlen.

Visszaroskadtam a földre, és a felsőtestemet úgy görbítettem, hogy meg tudjam nyalni a sebet, mire azt látom – te atyáéig! –, hogy egy csont kiáll belőlem.

A harapott és vágott sebeket általában magam is el tudom látni a nyelvem segítségével, de ez az eset kifogott rajtam. A helyzet, ahogy a metsző fájdalom ködén keresztül szemlélek egy lábamból kiálló csontot, nem töltött el optimizmussal.

Mit kéne tennem? Mit *tehetnék* egyáltalán?

Valaki segítsen rajtam! De ez már magában hülye ötlet volt. Egy csavargón senki sem fog segíteni.

Ám hirtelen bevillant a pasas, aki minden este felbukkan, hogy kaját hagyjon nekem. Ő talán tudna segíteni.

Hogy miért pont ő jutott eszembe, fogalmam sincs – mindig távolságtartással kezeltük egymást, beleértve az alkalmankénti simogatóidőt is, amit cserébe kapott az adományaiért. De úgy voltam vele, egy próbát megér a dolog.

Elindultam a járdán, magam után húzva a jobb hátsó lábamat, vele a kiálló csontot. A testem jó néhányszor

majdnem feladta, és ilyeneket sugdosott a fülembe, hogy *Képtelen vagyok rá, egyszerűen túlságosan fáj. Nem tudok... még egy... lépést tenni.*

Mire odaértem az ezüstszínű kocsihoz, már hajnalodott.

Akkor már tényleg képtelen lettem volna egyetlen további lépést is megtenni. *Hát ennyi volt, gondoltam.*

És a tudóm minden erejét összeszedve kiabálni kezdtem.

Au... auuuuuuuuuu!

Újra és újra sikítottam, míg végül a hangom is elhalt. Attól is meghaltam volna, ha egyetlen további hangot ki kell adnom magamból, hogy őszinte legyek.

És ekkor egyszer csak hallom, hogy léptek közelednek a bérház lépcsője felől. Amikor felnéztem, megpillantottam a férfit.

–Gondoltam, hogy te vagy az.

Amikor alaposabban szemügyre vett, szemlátomást elsápadt.

–Ez hogyan történt? Elütött egy kocsi?

Nem szívesen vallottam be, de igen, elszúrtam.

–Fáj? Eléggé úgy néz ki.

Elég a bosszantó kérdezősködésből. Légy egy kicsit tapintatosabb a sebesült macskával, oké?

–Abból, ahogy sírtál, hallatszott, hogy nagyon el vagy keseredve, erre ébredtem fel. Mintha engem hívtál volna, nem így volt, te macsek?

De igen, igen, pontosan így volt! De meg kell hagyni, nem sietted el.

–Azt gondoltad, én talán segíthetek rajtad, nem igaz?

Meghiszem azt, Sherlock. És akkor a pasas elkezdett szipogni meg könnyezni. Hát ő meg vajon miért sír?

–Büszke vagyok rá, hogy eszedbe jutottam.

A macskák nem sírnak úgy, ahogy az emberek szoktak. De mintha valamiképpen mégis megértettem volna, miért sír.

Nos, akkor csinálsz is végre valamit, hogy segíts rajtam? Nem soká tudom már elviselni ezt a fájdalmat.

–Jól van, jól. Rendbe jössz, te macska.

Azzal a pasas óvatosan belefektetett egy kartondobozba, amit előtte kibélelt valami puha takaróval, és betett az ezüstszürke kocsi első ülésére maga mellé.

Ekkor tettünk egy látogatást az állatorvosnál. Lévén hogy számomra a legborzasztóbb hely kerek e világon, így több szót e témára nem is vesztegetnék.

Az lett, hogy ott laktam a fickónál, míg a sebeim gyógyultak. Egyedül élt a lakásában, ahol minden tiszta és takaros volt. Kített nekem egy ládát a fürdőszoba melletti előszobarészbe, hogy abba végezzem a dolgomat, a konyhába meg került két edény a vízzel meg a kajával.

Minden látszat ellenére meglehetősen intelligens, jól nevelt macska vagyok, és azonnal rájöttem, hogyan használjam a ládát. Sohasem piszkítottam össze a férfi padlóját. Ha azt mondta, hogy ne élezzem a körmömet egy-egy helyen, visszafogtam magam. A falak meg az ajtókeretek tiltott zónának számítottak, így hát a bútorokat és a szőnyeget használtam karomélesítésre. Mármint úgy értem, hogy a férfi sohasem hangsúlyozta külön, hogy a szőnyeg meg a bútorok tilos terület lennének. (Elismerem, első alkalommal mintha kissé feldúltnak láttam volna, de én az a fajta macska vagyok, aki képes különbséget tenni, és remek érzékkel megtalálja, mi az, ami végképp kiverné a biztosítékot, és mi az, ami nem. Csak azt mondom, hogy a bútorok meg a szőnyegek nem érték el az *abszolúte tilos* szintet.)

Számításaim szerint, körülbelül két hónap után lehetett kiszedni a varratot, és addigra a csontom is összeforrt. Ez alatt

az idő alatt sikerült rájönnöm a férfi nevére is: Szatoru Mijavakinak hívták.

Szatoru egyszerűen egyes szám második személyben szólított, tegezve, meg Macsek és Macska úr nevekkel illetett – mikor melyik, ahogy épp a kedve tartotta. Ami érthető is, hiszen nem volt nevem.

De még ha *lett* volna is nevem, Szatoru nem értett a nyelvemen, azaz úgysem tudtam volna megmondani neki. Kissé kényelmetlen tud lenni, hogy az emberek csupán egymást képesek megérteni. Tudták önök, hogy az állatok körében sokkal gyakoribbak a valódi multilingvális készségek?

Akárhányszor ki akartam menni a lakásból, Szatoru a homlokát ráncolva próbált meggyőzni, hogy ne tegyem.

–Ha most elszaladsz, talán sohasem jössz vissza. Csak légy türelmes, kismacska. Várd meg, míg teljesen felépülsz. Ugye, nem akarsz innentől kezdve életed végéig öltésekkel a lábaddban járkálni?

Eddigre már valamennyire képes voltam lábra állni, bár még mindig fáj, de látván, hogy Szatoru mennyire odavan, elviseltem a szobafogságot az alatt a két hónap alatt. Sőt, rájöttem, hogy még bizonyos előnyei is vannak. Például aligha lett volna sok esélyem nyerni egy rivális macska elleni bunyóban, ha húzom a lábamat.

Így hát a fenekemen maradtam, míg a sebem teljesen be nem gyógyult.

Szatoru addig mindig megállított azzal az aggodalmas arckifejezéssel, de eljött egy pillanat, amikor újra ott nyivákkoltam az ajtó előtt, hogy engedjen ki végre. Köszí mindent. Mindig hálás leszek. Legyen részed élethosszig tartó boldogságban, még akkor is, ha soha többé nem hagysz nyalánkságokat az ezüstsínű kocsi hátsó kereke mellett.

Szatoru nem annyira aggódónak, mint inkább kétségbeesettnek tűnt. Ugyanazt a kifejezést láttam rajta, mint a bútornál meg a szőnyegnél. Nem abszolút minden határon túl, de mégis... Szóval *az* a fajta arc.

– Még mindig szívesebben élnél odakint?

Várjunk csak – elég már a bánatoskodásból. Ha így nézel rám, még a végén *én* is elkezdek szomorkodni amiatt, hogy elmegyek.

És akkor derült égből:

– Figyelj, Macsek, azon gondolkoztam, hogy nem akarnál-e az én macskám lenni.

Ezt sohasem vettem számításba észszerű opcióként. Született csavargó vagyok, magamtól soha fel nem merült volna bennem, hogy bárki házi kedvence legyek.

Az volt az eredeti elképzelésem, hogy Szatoru gondoskodik rólam, amíg fel nem épülök, és úgy terveztem, hogy amint begyógyulnak a sebeim, lelépek. Vagyis hadd fogalmazzam újra. Azt gondoltam, *le kell* lépnem.

És ha már menni kell, mennyivel méltóságteljesebb megoldás magamtól kislisszanni, mint hagyni, hogy elhessegessenek. Végtére is a macskák büszke jószágok.

Ha azt akartad, hogy a házi macskád legyek, nos, sokkal korábban kellett volna tudatnod velem.

Azzal kiszaladtam az ajtón, amit Szatoru habozva kinyitott előttem. Aztán visszafordultam, és odanyávogtam egyet neki.

Gyerünk.

Ahhoz képest, hogy ember, Szatorunak egész jó érzéke van a macskanyelv intuitíve történő megértéséhez. Ebben a percben is úgy tűnt, mintha értené, amit mondok. Egy pillanatig tanácstalanul ácsorgott, aztán követett.

Odakint világos, holdfényes éjszaka volt, a város csendesen, nyugodtan aludt.

Felpattantam az ezüst motorháztetőre, abban a boldog tudatban, hogy az ugróképessegem ismét a régi, aztán visszatértem a talajra, ahol pörögtem egy kicsit a saját tengelyem körül és karmoláztam egy kicsit a levegőt.

De amikor egy kocsi hajtott el mellettünk, a farkam magasba emelkedett. Belém ivódott a félelem, hogy netán újra elütnek. Még mielőtt észbe kaptam volna, már ott bujkáltam Szatoru nadrágszára mögött, ő meg mosolyogva nézett le rám.

Kerültünk egyet a környéken, mielőtt visszatértünk a bérházba. A lépcsőház ajtaja előtt, ami felvezet a második emeleti lakáshoz, nyávogtam egyet. Nyílj ki.

Felpillantottam Szatorura, és láttam, hogy mosolyog, de már megint azzal a könnyes mosolyával.

– Tehát tényleg szeretnél visszajönni, Macska úr?

Igen. Naná. De most már nyisd ki.

– Leszel a macskám?

Oké. De néha el akarok menni sétálni.

És így lettem Szatoru macskája.

– Amikor gyerek voltam, volt egy macskám. Pontosan ugyanúgy nézett ki, mint te.

Szatoru elővett egy fotóalbumot a konyhaszekrényből.

– Látod?

Az album tele volt egy macska képeivel. Tudom, hogy hívják az emberek az ilyet. Macskabolondnak.

A képeken lévő kolléga tényleg hasonlított rám. Majdnem tökéletesen fehér testünket csak az arcon és a farknál pöttyözi némi szín. Két-két folt mindkettőnk arcán; a farkunk fekete és görbe. Az egyetlen különbség az ívelésük szöge. Az arcunkon lévő foltok viszont tökéletesen megegyeztek.

–A homlokán lévő két folt lefelé hajlott, mint a *hacsi* írásjel – a nyolcas –, ezért Hacsinak neveztem el.

Ha ezzel a módszerrel találja a neveket, én vajon miféle névre számíthatok?

A hacsi után a kju, a kilences következik. Mi lesz, ha ezt pécézte ki számomra?

–Mit szólnál ahhoz, hogy Nana?

Micsoda? Visszafelé halad a sorban? Erre nem számítottam.

–A másik irányba görbül, mint Hacsié, és felülről úgy néz ki, mint a *nana* – a hetes szám.

Gyanítottam, hogy a farkamról kezdett el beszélni.

Na, várjunk csak egy percet! A Nana nem lánynév? Hiszen én egy kifejlett, igencsak forróvérű kandúr vagyok. Milyen világban van ennek értelme?

–Megfelelőnek találsz, ugye, Nana? Szerencsés név – a hetes szerencsés szám, és a többi.

Nyávogtam, Szatoru pedig rám sandított, és megvakarta az állam alját.

–Tetszik a neved?

Nem! De hagyjuk. Ezt a kérdést úgy feltenni, hogy közben az államot simogatja, igazán tisztességtelen eljárás. Magamat is meglepve dorombolni kezdtem.

–Tehát igen. Klassz.

De hát már mondtam – *nem*.

Végül elszalasztottam a lehetőséget, hogy a csorbát kiköszöröljük. (Mármint mit is tehetne egy macska? A fickó végig kényeztetett.) Így történt, hogy végül Nana maradtam.

–El kell költöznünk, nem baj?

A főbérlője nem engedélyezte a háziállatokat, de velem kivételt tett, amíg újra mancsra nem állok.

Így hát Szatoru átköltözött egy új lakásba a városon belül. Végigcsinálni ezt az egész hercehurcát pusztán egy macskáért

– hát, tudom, nem kéne ilyet mondanom, hisz én magam is macska volnék vagy mi, de ez az ember aztán tényleg egy törőlmetszett, nos, macskabuzi.

Így kezdődött a közös életünk. Lakótársként Szatoru minden macska álma, de én is tökéletesen teljesítettem.

Tényleg egész jól megvoltunk ez alatt az elmúlt öt év alatt.

Jómagam éppen a legszebb férfikoromat éltem, ami meg Szatorut illeti a maga valamivel harminc fölötti életkorával, szerintem ő is.

Egy napon bocsánatkérően megpaskolta a fejemet.

–Nana, ne haragudj.

Semmi gáz, semmi gond. Egy percig se aggódj.

–Tényleg nagyon sajnálom, hogy ide jutottunk.

Ne is magyarázd. Igen gyors a felfogóképességem.

–Sosem készültem úgy, hogy elhagylak.

Az élet, legyen az emberé vagy macskáé, nem mindig úgy alakul, ahogy képzeljük, hogy kellene neki.

Ha magam mögött kell hagynom a Szatoruval közösen élt életet, egyszerűen vissza fogok térni az öt évvel ezelőtti életmódomhoz. Ahogy akkoriban volt, amikor kiállt az a csont a lábamból. Ha most istenhozzádot mondunk egymásnak, egyszerűen visszatérek az utcára, nem fogok ebből ügyet csinálni. Akár holnaptól újra csavargó leszek, semmi gond.

Hisz veszíteni semmit sem veszítetek. Sőt, nyertem közben egy nevet, azt, hogy Nana, és öt évet, amit Szatoru társaságában tölthettem.

Szóval ne nézz rám ilyen bús szemmel, haver.

A macskák egyszerűen csendesen elfogadják, bármit hord is az útjukba a szél.

Az én eddigi életemben is csak egyetlen kivétel volt ez alól, amikor eltörtem a lábam, és Szatoru arca villant be.

–Na, indulhatunk?

Aha, szóval Szatoru velem együtt akar elmenni valahová. Kinyitotta a kosaram ajtaját, mire én minden hűhó nélkül beugrottam. Az alatt az öt év alatt, amíg vele éltem, mindig észszerűen viselkedtem. Hogy mást ne mondjak, még akkor sem lőttem ki rakétaként, amikor az állatorvoshoz vitt, pedig ha van *bête noire*, aki magát a sátánt testesíti meg a szememben, hát ő az.

Nos, rendben – induljunk. Szatoru lakótársaként tökéletesen viselkedtem, tökéletes macska leszek útitársaként is. Szemlátomást erősen elszánta magát erre az utazásra.

Szatoru, a kosaramat a kezében tartva, beszállt az ezüst furgonba.

A feleség nélküli férj

Rég találkoztunk.

Így kezdődött az e-mail.

Szatoru Mijavakitól jött, Koszuke gyerekkori barátjától, aki még az általános iskola ideje alatt elköltözött a városból. Utána is jó sokat költözködött ide-oda, de sohasem veszítették teljesen szem elől egymást, és még most is, amikor mindketten a harmincas éveiket taposták, barátok maradtak.

Sajnálom, hogy ilyen váratlanul jövök elő a kéréssel, de hajlandó lennél befogadni a macskámat?

Szatoru hőn szeretett macskájáról volt szó, akiről „bizonyos megkerülhetetlen körülményekre” hivatkozva nem tud tovább gondoskodni, és most azt keresi, ki volna hajlandó erre a jövőben.

Azt nem árulta el, hogy ezek a megkerülhetetlen körülmények pontosan mit jelentenek.

Két képet mellékelte. Az egyikben egy macska volt látható, amelynek a homlokán látható két folt egy *hacsi* jelet formázott. Egy nyolcast.

–Húha! – szakadt ki Koszukeéből. – Ez a macska kiköpött olyan, mint Hacsi.

A fotón látható macska ugyanúgy nézett ki, mint az, amelyikre Koszuke és Szatoru talált rá sok-sok évvel ezelőtt.

Koszuke lejjebb görgetett, hogy megnézze a másik fotót is, amelyen egy macskafarok szerepelt. Ami úgy görbült, mint a hetes szám.

Hogy is van? A görbe farkú macska szerencsét hoz? tűnődött Koszuke.

Megpróbált rájönni, kitől is hallotta ezt. Aztán felsóhajtott, mert rádöbbsent, hogy a feleségétől, aki egy időre visszaköltözött a szüleihez. Koszuke nem tudta, mikor fog visszatérni.

Kezdett haloványan belé költözni a gyanú, hogy talán soha.

Átfutott az agyán az a nevetséges gondolat is, hogy ha lett volna egy olyan macskájuk, mint ez, másképp alakulhattak volna a dolgok.

Ha egy macska lófrálna a házban, görbe farkával begyűjtve a boldogság töredékeit, talán képesek lennének egy egyszerűbb, ártatlanabb életre. Még úgy is, ha nincs gyerekük.

Akár jó is lehetne, ha itt volna egy macska, gondolta Koszuke. A fotón lévő jószág jól nézett ki, és tényleg nagyon hasonlított Hacsira, a görbe farkáról nem is szólva. És régóta nem találkoztak Szatoruval sem.

Egy barátom megkért, hogy fogadjam be a macskáját. Te mit szólnál hozzá?, tette fel a kérdést e-mailben a feleségének. Ezt a választ kapta rá: *Tégy, amit akarsz. Kissé rideg,* vélte Koszuke, de mivel a felesége eddig még egyetlen levelére sem válaszolt, mióta elutazott, már annak is örült, hogy legalább reagált.

Elkezdett azon tűnődni, hogy vajon a felesége, aki igazi macskabolond, visszatérne-e, ha befogadná a macskát. Talán ha azt mondaná neki, hogy befogadta ugyan az állatot, de nem tudja, hogyan fogjon a gondozásához, és könyörögne neki, hogy segítsen, a felesége megtenné, pusztán a macska iránti együttérzésből.

Nem. Apa utálja a macskákat, szóval ez nem fog működni. És ő maga is felfigyelt reflexszerű reakciójára; mint mindig, azonnal az kezdte aggasztani, hogy az apja vajon hogyan vélekedik egy kérdésben.

Pontosan emiatt lett elege a feleségének is. Most már Koszuke vitte az üzletet, semmi alapja nem volt, hogy azon tipródjon, vajon az apja miről hogyan vélekedik. Mégis, Koszuke aggódott.

Így hát részben az apja elleni reakció volt, amikor bedobta a nevét – Koszuke Szavada – a kalapba, amiből ki fog kerülni a nyertes az esélyes jelöltek közül, az, aki befogadhatja a gyerekkori barátja macskáját.

Szatoru nem vesztegette az időt. Rákövetkező héten, Koszuke szabadnapján meg is érkezett a barátjához ezüstsínű kocsijában, hőn szeretett macskájával együtt.

Amikor Koszuke meghallotta az üzletből a motor zaját, kiment, és látta, hogy Szatoru épp beáll a parkolóba.

–Koszuke! Ezer éve nem láttalak!

Szatoru felemelte a kezét a kormányról, és kiintegetett a nyitott kocsiblakon.

–Siess, parkolj le – sürgette Koszuke. Nagyon izgatott volt, hogy végre találkozhat Szatoruval. Ez a fickó mintha hajszálnyit sem változott volna gyerekkoruk óta.

–Parkolhattál volna a végén is. Ott egyszerűbb.

Közvetlenül az üzlet előtt három parkolóhely volt fenntartva a vevők számára, de Szatoru a bejárattól legtávolabb lévő helyre állt be, ahol egy kis fészert meg magasra tornyozott dobozok nehezítették a dolgát.

–Itt jó lesz? – kérdezte Szatoru a fejét vakargatva, miközben kiszállt a kocsiból. – Nem akartam elfoglalni a helyet, hátha a

vevőidnek szükségük lesz rá. Na, meg is vagyunk. – Kivette a hátsó ülésről a macska kosarát.

– Ez itt Nana?

– Igen. Tudod, küldtem azt a fotót róla, te is láthattad, hogy a farka pont hetest mintáz. Így hát remek név, nem?

– Nem tudom, hogy remeknek mondanám-e... Mindig elég fura neveket választasz... Mint például a Hacsi.

Koszuke bevezette a vendégeit a nappaliba, és megpróbálta alaposabban megnézni Nanát szemtől szemben, de Nana szeszélyes morrantást hallatott, és hátat fordított neki. Amikor Koszuke bekukucskált a kosárba, csak a macska fekete, kampószerűen görbülő farkát látta, meg világítóan fehér hátsó fertályát.

– Mi a baj, Nana? Nana-csan?

Szatoru igyekezett előcsalogatni Nanát, de végül feladta.

– Bocsánat. Biztosan feszélyezi az ismeretlen ház. Adjunk neki egy kis időt, és biztos vagyok benne, hogy megnyugszik...

Nyitva hagyták a kosár ajtaját, ők meg lezötyyentek a kanapéra, és visszarévedtek a régi szép időkre.

– Vezetsz, szóval alkohollal nem kínállak. Mit kérnél inni? Kávét? Teát?

Koszuke készített két csésze kávé. Szatoru óvatos mozdulattal elvette tőle a csészét, és mit sem sejtve megkérdezte:

– A feleséged is itthon van?

Koszuke úgy tervezte, hogy kerülni fogja a témát, de némi kínos csend után el kellett fogadnia, hogy képtelen észszerű kifogással előállni.

– Visszaköltözött a szüleihez.

– Ó...

Szatoru arckifejezését nehéz lett volna leírni. Egy afféle *Sajnálom, nem tudtam, hogy érzékeny pontra tapintok.*

–Nem gond, ha a távollétében hozol meg egy fontos döntést a macskával kapcsolatban? Nem fogtok összeveszni miatta, ha hazajön?

–Szereti a macskákat. Voltaképpen az is lehet, hogy a macska ittléte hazavonzza majd.

–Hát, igen, de nem mindenki ugyanazokat a fajta macskákat szereti.

–Továbbítottam neki a Nanáról készült fotókat, és megkérdeztem, mit szólna hozzá, ő meg azt írta, tegyek belátásom szerint.

–Nem úgy hangzik, mintha különösebben lelkesítené az ötlet.

–Ez az egyetlen alkalom, hogy bármit reagált egy e-mailemre, amióta elment.

A macska ittléte hazavonzza majd – Koszuke ezt úgy mondta, mintha poénnak szánná, de valójában reménykedett benne, hátha így lesz.

–Nem az a fajta nő, aki kidob egy macskát. És ha mégsem jön haza, majd én gondoskodom Nanáról. Bárhogy lesz is, nem látom problémának.

–Értem – felelte Szatoru hátradőlve. Most Koszukén volt a kérdezés sora.

–De most te áruld el, miért is nem tudod megtartani?

–Hát, csak arról van szó...

Szatoru arcán zavart mosoly jelent meg, és megvakarta a feje búbját, ott, ahol már ritkulni kezdett a haja.

–Valami közbejött, és nem tudunk tovább együtt élni.

Valami a helyére kattant. Koszuke már eddig is sejtette, hogy ha Szatoru, akinek egyébként rendes, kilenctől ötig tartó munkája van, felajánlja, hogy a barátja szabadnapját

figyelembe véve, a hét közepén eljön hozzá, valami fontos ügy lehet a háttérben.

– Kirúgtak?

– Nem egészen. Nos... mindenesetre, egyszerűen nem élhetünk együtt tovább.

Koszuke nem erőltette tovább a dolgot, látván, hogy Szatoru nem szívesen beszél a témáról.

– Mindenesetre muszáj új otthont találnom Nana számára, és már megkérdeztem pár barátomat.

– Értem. Nem lehet könnyű.

Ezek hallatán Koszuke csak még jobban szerette volna befogadni a macskát. Kedvességből. Ráadásul Szatoru kedvéért.

– És veled amúgy mi van? Jól vagy? A... távlati terveid, meg effélék?

– Köszönöm, hogy kérded. Ha sikerül Nana dolgát elrendezni, jól leszek.

Koszuke érzékelte, hogy nem szabad tovább feszíteni a húrt. Ellenállt a kísértésnek, hogy kimondja az ilyenkor szokásos mondatot: *Ha bármit tehetek érted, tudod, hogy bármikor megtalálász.*

– Amikor megláttam a fotót, teljesen elképedtem. Nana Hacsik kiköpött mása.

– És még inkább, ha élőben is látod.

Szatoru vetett egy pillantást a háta mögé, a kosárra, ami még mindig ott állt a padlón, de semmi jel nem utalt rá, hogy Nana a közeljövőben meg kívánná mutatni magát.

– Amikor először megláttam, én is meglepődtem. Egy másodpercig szabályosan azt hittem, tényleg Hacsik áll előttem.

Ez természetesen lehetetlen lett volna. Az emlék el is szomorította a férfit.

– Mi történt Hacsival? – kérdezte Koszuke.

– Meghalt, miközben főiskolára jártam. Az új gazdája keresett meg a hírrel, hogy autóbaleset áldozata lett.

Ez még ma is fájdalmas emlék lehetett Szatoru számára.

– Az legalább rendes volt tőlük, hogy tudatták veled.

Így legalább ők ketten, akik szerették, együtt is meggyászolhatják a macskát. Szatoru bizonyára sokszor sírt már azóta magányosan emiatt.

– Sajnálom, úgy tűnik, egyre jobban magam alá kerülök itt – jegyezte meg Szatoru.

– Emiatt nehogy már bocsánatot kérj, te hülye.

Koszuke úgy tett, mintha oldalba bokszolná a barátját, Szatoru pedig játékos mozdulattal kitért előle.

– Milyen észrevétlenül elszalad az idő – mondta Szatoru. – Mintha csak tegnap lett volna, amikor megtaláltuk Hacsit. Emlékszel?

– Hogy emlékszem-e? Hogyan felejthetném el? – mosolygott Koszuke, mire Szatoru halk, kissé zavart nevetésben tört ki, ami valami olyasmit akart jelenteni, hogy *hát, igen*.

* * *

A Szavada Fotóstúdiótól csak egy rövid sétát kellett megtenni egy enyhe emelkedő tetejéig, hogy az ember egy lakótelepre érjen. Huszonöt évvel ezelőtt kifejezetten menő környéknek számított a bemutatóterem-szerű házsorokkal meg a divatos lakásokkal.

Szatoru családja ezen a környéken lakott egy kellemes lakásban. A fiú meg a szülei, hárman.

Szatoru és Koszuke másodikban kezdtek ugyanabba az úszóklubba járni. Koszuke kicsi kora óta allergiás volt, és az anyja, abbéli meggyőződésében, hogy az úszástól ellenállóbbá

válík a bőre, rendszeresen járatta az uszodába. Szatoru egészen másféle okból került oda. Olyan gyorsan tudott úszni, hogy voltak, akik szerint úszóhártyái voltak, és a tanárai az iskolában azt javasolták, hogy érdemes szakembernél tanulnia.

Szatoru mindig is nagy tréfamester volt, és szabadfoglalkozás alatt szeretett szalamandrát játszani, ami azt jelentette, hogy körbekúszott a medence alján, aztán itt-ott játékosan felbukkant és lefröcskölte a többi gyereket. „Mi vagy te, valamiféle kappa?“, bosszankodott az oktató, és a Kappa becenév – a mitikus vízi manó után – rajta ragadt Szatorun. Máskor az oktató, ha olyan kedve volt, Úszóhártyásnak szólította.

Amikor elkezdődött az edzés, Szatoru mindig abba a csapatba került, ahol a haladók, a gyorsabb gyerekek úsztak, miközben Koszuke az átlagos csapatban küszködött, olyanok között, akik például hozzá hasonlóan allergiások voltak.

Minden kappázás meg úszóhártyázás ellenére, Szatoru tényleg hihetetlenül menő srác benyomását keltette, amikor beleadott az úzásba apait-anyait, és sebesen végighaladt a pályán. Koszuke és Szatoru jóbarátok voltak, de ilyen alkalmakkor Koszukét egy kicsit bosszantotta Szatoru. *Bárcsak olyan lehetnék, mint ő!*, irigykedett magában.

De egy napon, amikor Szatoru ismét bohóckodott, és a vízbe ugrás után jól bevverte a homlokát a medence aljába, Koszuke irigysége is alábbhagyott.

Kora nyár volt, már két éve jártak úszni.

Mindig a lakóparktól lefelé vezető lejtő alján találkoztak, hogy együtt sétáljanak el a klubig. Ezen a napon Koszuke érkezett elsőnek. Ezért ő volt az, aki felfedezte a dobozt.

Egy kartondoboz hevert elhagyottan az oszlop tövében, amin a lakótelep térképét lehetett látni. És a doboz nyávogott.

Koszuke kissé habozva nyitotta ki a tetejét, és két apró fehér szőrcomót látott benne. Itt-ott színes, cirmos pöttyökkel telefröcskölve.

Koszuke csendesen bámulta a két cicát. *Milyen védtelen, puha apróságok*, gondolta. Annyira picik voltak, hogy még azt is meggondolta, egyáltalán megérintse-e őket...

– Hú! Macskák!

Felülről érkezett hozzá Szatoru kiáltásának hangja.

– Mi van? – kérdezte aztán, és leguggolt Koszuke mellé.

– Valaki csak úgy itt hagyta őket.

– De cukik!

A két fiú egy percig csendben, gyengéden simogatta a kis jószágok puha szőrét, aztán Szatoru megkérdezte:

– Nem szeretnéd megfogni?

Hiszen allergiás vagy, hozzá sem szabad érned az állatokhoz – hallotta Koszuke azonnal az anyja feddő hangját a fejében, de képtelen volt rá, hogy csak ott álljon, és figyelje Szatorut, amint a cicákat dédelgeti. Végére is ő találta őket.

Hát felemelte az egyiket, és a tenyerére fektette. A kis testnek szinte nem is volt súlya!

Szerette volna tovább simogatni az állatokat, de már így is késésben voltak az úszásoktatásról. Kelletlenül visszatették a kismacskákat a dobozba.

Megbeszélték, hogy visszafelé jövet majd ismét ránéznek a macskákra, aztán végigrohantak az úton az úszóklubig. Pár percet késtek is, és az edző mindkettejük fejét meglegyintette.

Óra után lélekszakadva rohantak vissza a lakóparkhoz vezető emelkedő aljához.

A doboz még mindig ott volt, a tábla alatt, de nagy bánatukra már csak egyetlen kismacskát találtak benne. A másikat valószínűleg elvitte valaki más.

Úgy tűnt, hogy az egyetlen megmaradt kis jószág sorsa az ő kezükben van. A macskáé, akinek a homlokán a pöttyök mintha a *hacsi* jelet formázták volna. A farka meg fekete, úgy görbül, mint valami kampó.

A két fiú ott kuporgott a fűvön a doboz mellett, és bámulták a kismacskát, aki összegömbölyödve feküdt benne, és mélyen aludt. Melyik gyerek ne szeretne egy ilyen apró, puha, édes jószágot hazavinni?

Mi történne? Mindketten beleláttak a másik fejébe.

Koszuke tudta, hogy az anyja ellenezné a dolgot, mert a fia allergiás, arról nem is beszélve, hogy az apja nem volt túlzottan odáig az állatokért.

Koszukével ellentétben Szatoru gyorsan meghozta a döntést.

– Megkérdezem anyukámat.

– Ez nem igazság!

Koszuke reakcióját egy, pár nappal korábban az úszóklubban történt esemény tüzelte. Az egyik lány, aki Koszukének nagyon tetszett, látván, Szatoru hogyan úszik a haladó csoportban, azt mormolta: Hű, de menő srác!

Szatoru gyorsan tud úszni, semmiféle allergiája nincs, és a szülei mindketten kedves emberek, tehát ha hazavisz egy kismacskát, biztosan beadnák a derekukat, hogy megtartsa. Szóval nemcsak annyi történt, hogy az a lány Szatorut dicsérte meg, hanem mostantól még erről az apró, puha lényről is ő gondoskodhat – ez azért mégsem járja, nem igaz?

Miután Koszuke felkiáltott, Szatoru olyan megbántottnak tűnt, mintha valaki meglegyintette volna a fejét büntetésből. Koszuke elszégyellte magát.

Egyszerűen kimondta, ami a szívét nyomta, ennyi történt.

– Már mint arra gondoltam, hogy mégiscsak én találtam meg őket – bökte ki végül.

Mire Szatoru, aki néha szinte túlzottan is becsületes volt, helyeselt:

–Ne haragudj. Igaz, te találtad, Koszuke, a te macskád.

Koszuke sajnálta, hogy ráfordult a barátjára, de csak egy apró biccentésre futotta tőle. Kissé kényszeredett hangulatban váltak el. Koszuke a kezében cipelte a kartondobozt, benne a kismacskával.

Az anyja, meglepő módon, nem ellenezte, hogy megtartsa a macskát.

–Talán az úszás teszi, de az utóbbi időben nem voltak allergiás rohamaid. Ha nagyon tisztán tartjuk a házat, szerintem minden rendben lesz.

A fő akadály Koszuke apja volt.

–Szó sem lehet róla! Egy macskát? Te normális vagy?

Ez volt az első reakciója, és utána sem volt hajlandó változtatni a véleményén.

–Mi lesz, ha mindent összekaristol itt nekünk a körmével? És azt tudtad-e, fiam, hogy a macskatartás pénzbe kerül? Nem azért gürizem a fotóstúdióban, hogy macskákat etessek!

Koszuke anyja a fia pártját fogta, de az apja ettől mintha csak még jobban ellenállt volna. Még vacsoraelőtt ráparancsolt Koszukéra, hogy vigye vissza a macskát oda, ahonnan hozta.

Így hát Koszuke, a könnyeivel küszködve visszabaktatott a lejtő aljára, miközben a kartondobozt szorosán a mellkasához ölelte.

De hogy visszategye a dobozt az oszlop tövébe? Egyszerűen képtelen lett volna megtenni. Azon kapta magát, hogy a lábai a barátja háza felé viszik.

–Apa azt mondta, nem tarthatom meg a macskát. – Az ajtóban álló Koszukénak, két zokogás között, csak nagy nehezen sikerült kipréselnie magából a szavakat.

–Értem – bólintott Szatoru. –Hagyd csak rám. Klassz ötletem van.

Szatoru eltűnt a ház belsejében. Koszuke az ajtóban várta, és arra gondolt, a barátja most biztosan megkérdezi az anyját, hogy megtarthatja-e a macskát. De amikor Szatoru újra megjelent, a vállán ott volt a táskája, amiben az úszóholmiját szokta hordani.

–Szatoru, hová indulsz azzal? – kiáltott ki a fiú anyja a konyhából. – Vacsorázni fogunk, amint apád hazaér!

–Egyetek nyugodtan! – kiáltott vissza neki Szatoru, miközben felkapta az edzőcipőjét a bejáratnál. – Koszukéval elmegyünk világgá egy kis időre!

–Micsoda?

Szatoru anyja mindig méltóságteljes és barátságos volt. Koszuke korábban még sohasem hallotta ennyire szigorúnak a hangját.

Ám éppen a tempurakészítés kellős közepén járt, így hát, bár egyáltalán nem volt elégedett a fia reakciójával, e pillanatban nem tudott odamenni a bejáratni ajtóhoz. Ehelyett csak kidugta a fejét a konyhaajtón.

–Ko-csan, miről beszél ez a Szatoru itt nekem? – kérdezte.

De Koszuke maga sem tudta.

–Gyerünk – indítványozta Szatoru. Megragadta Koszuke kezét, és kiszaladtak a házból.

–Olvastam a múltkor egy könyvet – magyarázta közben a barátjának. – Egy fiú talált egy kóbor kutyát, de az apja dühös lett, és megparancsolta neki, hogy vigye vissza oda, ahol rátalált. A fiú képtelen volt megtenni, ezért megszökött otthonról. Az apja éjnek évadján elindult megkeresni, és végül mégis megengedte, hogy megtartsa a kutyát, csak azt kellett megígérnie, hogy önállóan fogja gondozni.

Aztán izgatottan tovább fecsegett.

– És mi is ugyanezt fogjuk csinálni, Koszuke. Biztos vagyok benne, hogy beválik! Az egyetlen különbség, hogy ez macska, nem kutya. És az, hogy én itt vagyok, és segítek neked.

Koszuke fején átfutott a gondolat, hogy azon kívül, hogy az ő esetükben macska szerepel, nem kutya, a helyzetük igenis sok egyéb vonatkozásban is különbözik a könyvbelinél. Azt viszont be kellett vallania magának, hogy igencsak tetszik neki az elképzelés, hogy az apját annyira elszomorítaná, ha ő eltűnne, hogy végül mégiscsak beadná a derekát.

Úgy döntött, hogy hagyja magát a sodortatni az árral. Az első dolguk az volt, hogy egy kis élelmiszerboltban macskaeledelt vásároltak. „Kismacskának való eledelt kérünk”, mondták a pultban álló férfinak, mire a férfi, akinek a haja vörösre volt festve, a kezükbe nyomott egy doboz pástétomszerű húst: „Ezt kóstoltassátok meg vele.” Először elég félelmetes fickónak tűnt, de végül kifejezetten kedvesen viselkedett velük.

Aztán megvacsoráztak a lakótelep parkjában. Szatoru magával hozott otthonról egy kis kenyeret meg némi édességet, ketten is jóllaktak vele. Utána kibontották a konzervet a macskának.

– Szóval ha „éjnek évadjáig” kell várni, az azt jelenti, hogy szerintem körülbelül tizenkettőig itt kell ülnünk.

Szatoru előrelátóan betett egy ébresztőórát is a táskájába.

– De mi lesz, ha apa egyszerűen dührohamot kap, amiért ilyen sokáig elmaradtam?

Koszuke apját a házon kívül viszonylag barátságos férfinak ismerték, de a családtagjai tisztában voltak vele, milyen konok és hirtelen haragú tud lenni.

– Miről beszélsz? A macskáért tesszük, nem? És emellett a végén úgyis meg fog bocsátani, szóval minden jól megy majd.

Hát igen, a könyvben megbocsátott az apa a fiúnak. De Koszuke, átérezve Szatoru vak lelkesedését, képtelennek érezte magát rá, hogy kimondja, ami a fejében járt, jelesül, hogy az ő apja egész másfajta ember, és ő, Koszuke, erősen kétli, hogy ez a terv sikerrel járhat.

Miközben azzal múltatták az idejüket, hogy a parkban játszottak a macskával, több arra sétáló ember odakiáltott nekik, köztük egy, a kutyáit sétáltató nő is.

–Mit csináltak itt ilyen későn? A családok aggódni fog – rította meg őket a kutyás nő.

Túlságosan jól ismerték őket a környéken lakók. Koszuke elkezdett gondolkodni rajta, hogy nem alkalmatlan helyet választottak-e a bujdosásra, de egyáltalán nem úgy tűnt, mintha Szatorut ez a kérdés aggasztaná.

–Ne is törődjön velünk – kiáltotta vissza a nőnek. – Épp világgá megyünk.

–Tényleg? Hát, szerintem jobban tennétek, ha most rögtön elindulnátok hazafelé.

Miután már az ötödik nő lépett oda hozzájuk, Koszuke kimondta, ami a szívét nyomta.

–Szatoru, szerintem az ember nem így megy világgá.

–Tudom, de abban a könyvben az apa a parkban kereste a fiát.

–Oké, de ennek így semmi értelme.

Abban a pillanatban kiáltás hangja ütötte meg a fülüket a hűvös levegőn át. „Szatoru!” Szatoru anyja volt az. „Későre jár, és ami sok, az sok. Azonnal gyere haza! És Koszuke szülei is biztosan aggódnak már!”

Szatoru meghökkent.

–Az nem létezik, hogy ilyen gyorsan ránk találtak!

–Azt gondoltad, hogy itt nem találnak meg minket?

Szatoru vajon tényleg elhitte, hogy elrejtőzhetnek a szüleik elől egy olyan helyen, ahol egy rakás ember nyüzsgött körülöttük, akik szemlátomást mind ismerték a családjukat?

–Sajnálom, mama! – kiáltott oda az anyjának Szatoru. – De most még nem találhatsz ránk!

–Gyere, Koszuke! – Azzal megragadta a kartondobozt, és elrohant vele a parkból kifelé vezető kapu felé. Koszuke nem tehetett mást, követte. Úgy tűnt, határozottan kezd más irányt venni a történet, mint amit Szatoru vázolt, de kell hogy legyen még rá idejük, hogy valahogy kiköszörüljék a csorbát. Biztosan lesz még rá mód. Vagy mondjuk úgy, talán lesz.

Sikerült lerázniuk Szatoru anyját, és éppen lefelé sprinteltek a lakótelep melletti lejtőn, amikor ordítást hallottak.

–Azonnal gyere ide!

Az ordítás Koszuke apjának torkából tört elő. Valószínűleg már túl késő hozzá, hogy bármit helyrehozzanak. *Talán egyszerűen bocsánatot kellene kérni,* gondolta Koszuke, de Szatoru azt kiáltotta: „Itt az ellenség!”

És a történet innentől háromszázhatvan fokos fordulatot vett.

–Fussunk!

Félredobták a tervet, amihez alkalmazkodniuk kellett volna. Koszuke csak azt tehetett, hogy a barátja után rohan, aki szemlátomást menekülőre fogta a dolgot.

A testes, általában ülő életmódot folytató férfi nem tudott lépést tartani velük, és messzire lemaradt, mire az első sarkon befordultak, ám onnantól az utca teljesen egyenesen haladt tovább. Sehol egy hely, ahol elrejtőzhetnének.

–Koszuke, erre!

Szatoru berontott a kis élelmiszerboltba, ahol a macskaeledelt vették az imént. Odabent néhány vevő

magazinokat lapozgatott, a vörös hajú eladó meg kedvetlenül pakolászta az árut egy polcra.

–El kell rejtened! Üldöznek minket! – kiabálta Szatoru. Az eladó kételkedve bámult rájuk.

–Ha elkapnak minket, neki vége!

Szatoru felmutatta a kartondobozt, amelyből szirénaszzerű nyávogás hallatszott.

Az eladó egy pillanatig a dobozra meredt, aztán elindult a bolt hátsó része felé, és intett a két fiúnak, hogy kövessék. Keresztülmentek egy ajtón, és az eladó rámutatott a hátsó kijáratra.

–Igazi életmentő vagy!

Szatoru kifelé iramodott, Koszuke utána.

Visszafordulva még odabiccentett egyet köszönésképpen, mire az eladó egyetlen szó nélkül utánuk integetett.

Onnantól fedezékről fedezékre haladtak tovább, de gyerekek voltak, már alig vitte őket tovább a lábuk.

Végül elküzdötték magukat az iskolájuk épületéig. Szatoru leleményes terve, hogy elszökjenek otthonról, szemlátomást meglehetősen zavart idézett elő. Olyannyira, hogy az egész környéken híre mehetett, mert amint betették a lábukat az iskola területére, már az összes felnőtt ott lihegett a nyomukban.

A két fiú kifeszített egy ablakot, amiről minden diák tudta, hogy nem lehet rendesen bezárni, és azon keresztül becsusszantak az épületbe. A felnőtteknek fogalmuk sem volt, hogyan juthatnának be az épületbe, csak szaladgáltak tehetetlenül odakint, miközben ők ketten felszaladtak az emeletre.

Kimásztak a tetőre, és ekkor végre le tudták tenni a kartondobozt, benne a kismacskával.

–Remélem, jól van. Alaposan összeráztuk szegénykét.

A dobozból egyetlen hang sem hallatszott, ezért gyorsan kinyitották. A kiscica a sarokba húzódott. Koszuke óvatosan kinyújtotta a kezét, benyúlt a dobozba, hogy megérintse...

–Phúúúúú!

A macska még hangosabbat visított, mint az imént.

–Csitt! Még elárulod a rejtekhelyünket.

A két fiú igyekezett megnyugtatni a macskát, de a macskák ritkán hallgatnak a jó szóra. A két fiú meglapult, egymásra pisseztek, miközben hallgatták odalentről az őket szóló hangokat.

–Jól hallottam, hogy ez egy macska hangja volt?

–A tető felől jön!

A felnőttek elkezdtek gyülekezni odalent.

–Koszuke, elég volt!

A tömegből messze kihallatszott Koszuke apjának dühös kiáltása. A hanghordozása alapján nem volt nehéz kikövetkeztetni, hogy a fiú kemény verés elé néz.

Koszuke könnyes szemmel fordult Szatoru felé.

–Ez nem jött be! Hazudtál, Szatoru!

–Még nincs vége. Még simán megnyerhetjük a meccset!

Ismét jól kivehető hang szólt odalentről.

–Szatoru, azonnal gyere le!

Szatoru apja is csatlakozott az üldözőik csapatához.

–Fel tudunk menni a tűzlétrán – szólalt meg valaki eltökélten, és odalesve látták, ahogy Koszuke apja, arcán lángoló dühvel megindul felfelé a létrafokokon.

–Mindennek vége – mormolta Koszuke, és két tenyerébe temette az arcát. Szatoru odafutott a tetőt szegélyező korláthoz. Áthajolt fölötte, és lekiáltott:

–Megállni, Szavada úr! Ha nem áll meg, Koszuke leugrik!

A lenti tömeg moraj futott át.

–Micsoda? – Koszuke megrémült. – Mire készülsz, Szatoru?

Megragadta a barátja ruhaujját, mire az ragyogó vigyort eresztett felé, és feltartotta a hüvelykujját. „Visszavágunk!”, jelentette be. Koszuke nem egészen ebben a fordulatban reménykedett, de arra, úgy tűnik, mégiscsak elég volt a húzás, hogy Koszuke apja felfelé másztában sóbálvánnyá meredjen.

–Szatoru, igaz, amit mondtál? – kiáltott fel Szatoru anyja.

–Igaz! Igaz! – kiáltotta vissza Szatoru. – Most veszi le az edzőcipőjét!

–Uramisten! – sikoltozták az emberek odalent.

–Koszuke, nyugodj meg, fiam! – Ezt Szatoru apja mondta, miközben Koszukéé azt ordította, „Hagyd abba ezt az ökörséget!” Még onnan fentről is világosan kivehető volt, mennyire dühös. – Hagyd abba ezt a nyavalygást! Feljövök, és ha nem jössz magadtól, lerángatlak onnan!

–Kérem, ne tegye, Szavada úr! Különben Koszuke tényleg megteszi! – kiabált Szatoru, hogy megállítsa a férfit. – Ha Szavada úr feljön ide, Koszuke leugrik, és magával viszi a macskát is!

Szatoru komoly arccal Koszuke felé fordult.

–Koszuke, figyelj, szerinted fel tudnál ülni egy kicsit a rácsra?

Mire Koszuke azt felelte, hogy nincs az az isten, hogy ő odamerészkedjen.

–De figyelj, akkor nem akarod megtartani a macskát?

–Dehogynem, csak... – Tényleg muszáj ennyire messzire elmenni azért, hogy a macska életét megóvhassák?

Az csak egy dolog, hogy a Szatoru által olvasott történet, amiben a fiú elszökött, nem azzal ért véget, hogy ő meg a kutya szörnyethaltak.

–Figyelj! Nem kérdezhetnénk meg először, hogy benne volnának-e, hogy nálatok tartsuk a macskát?

–Micsoda? – Szatoru olyan döbbsentnek látszott, mint egy galamb, amelyet épp az imént lőttek meg légpuskával. – Arra gondolsz, hogy én benne lennék-e, hogy nálam legyen a macska? Ember, ha ez eszedbe jutott, miért nem mondtad?

Azzal ragyogó arccal lekiáltott a lenti tömegnek.

–Apa! Anya! Koszuke azt mondja, hogy szeretné, ha nálunk lakna a macska...

–Rendben, persze. De először beszélj le arról, hogy leugorjon!

A lent ácsorgó tömegből még mindig hallatszott itt-ott az értetlenkedés moraja, mert a felnőttek legtöbbszörének fogalma sem volt, mi folyik.

Szatoru, te azért gyerekkorodban nem voltál valami nagy észlelő, jól mondom?

A kosaram belsejéből jól hallottam Szatoru és Koszuke beszélgetését. Még soha életemben nem pipáltam ennél örültebb sztorit.

–De csak akkor kezdődött a történet igazán kemény része, amikor lejtünk a tetőről.

–Igaz. Az apád úgy elkalapált minket, hogy csak na. Emlékszem, másnap úgy nézett ki a fejem, mint a Nagy Buddha-szoboré Narában.

Az a macska, aki akkora felfordulást okozott a környéken, nyilván az elődöm volt, Hacsi.

–Ha már itt tartunk, Hacsi kandúr volt, nem? Rosszul tudom, hogy kandúrban ritkaság az ilyen cirnos-pöttyös? – kérdezte Koszuke.

Így volna? Nos, ha Hacsinak és nekem hasonló a mintázatunk, akkor bizony jómagam is ritka példány volnék.

Hegyeztem a fülemet, hogy halljam, miről megy a diskurzus. Szatoru mosolyogva felelte:

–Hát, az a helyzet... megkérdeztem egy állatorvost, de azt mondta, hogy ezekből a jelekből ő nem tudja biztosan kikövetkeztetni a cirnos eredetet.

–Tényleg? Igaz, a homlokától és a farkától eltekintve... tényleg hófehér volt.

Koszuke rövid ideig hallgatott.

–Képzeld – folytatta aztán, és a két karját felemelve összefonta a mellkasán. Mindezt jól láttam a kosaram rácsai között kikandikálva. – Már gondoltam arra is, hogy ha azt mondtam volna az apámnak, hogy egy értékes kandúrról van szó, talán mégis meg tudtam volna győzni róla, hogy tartsuk meg.

Aztán a kosaram felé pillantott. Gyorsan elfordítottam a fejemet, nehogy összeakadjon a tekintetünk. Sok problémát megelőzhetek ezzel, csak nehogy elkezdjen itt nekem barátkozással próbálkozni.

–És Nana? Arcra kiköpött Hacsi, de mi a helyzet a cirmosjellemzőivel?

–Nanát sem lehet egyértelműen beazonosítani. Egyszerű keverék.

Nos, már *megbocsáááás*, barátom! Merőn bámultam Szatoru tarkóját, aki így folytatta:

–De számomra Nana sokkal értékesebb, mint valami cirmos kandúr. Szerinted nem a sors keze van abban, hogy pontosan ugyanúgy néz ki, mint az első macskám? Amikor először megpillantottam, azonnal tudtam, hogy egy nap még az én drága jószágom lesz.

Khm. Ezt csak azért mondod, mert olyan jól hangzik. Tudom, mire készülsz. De mégis.

Talán ezért sírt aznap Szatoru. Miután elütött az a kocsi, én meg visszakúsztam a lakása mellé. Akkor említette is, hogy Hacsi autóbalesetben halt meg.

Biztosan az futott át a fején, hogy egy másik drága jószágot is el fog veszíteni egy kocsibaleset miatt.

–Hacsi nagyon jól nevelt macska volt. Tudott viselkedni – jegyezte meg Koszuke.

Szatoru pedig mosolyogva válaszolt:

–De edzettnek nem mondanám.

Abból, amit eddig hallottam róla, úgy gondolom, Hacsi az a fajta macska volt, akinek azonnal reszketni kezd az ina, ha valaki megragadja a grabancát. Más szavakkal olyan macska, aki képtelen egeret fogni. Az ilyesmi igen szánalmas, ha engem kérdeznek. Egy igazi macska azonnal megkeményíti magát ilyen esetben.

Hogy velem mi a helyzet? Én igazi vagyok, természetesen. Az első verebemet kevesebb mint félévesen kaptam el. És ha szárnyas zsákmányt akarsz elcsípni, sokkal nehezebb dolgod van, mint valami négylábú földönfutóval, nekem elhihetik.

–Amikor a macskajátékkal játszott, mindig elszédült bele.

–Mert általában olyan békés volt.

–És Nana?

–Imádja a játék egereket. Tudod, amit nyúlszőrből készítenek.

Várjunk csak egy percet. Ezt nem hagyhatom szó nélkül. Mikor is *imádtam* én azt a rettenetes műegeret?

Szó se róla, a szaga tényleg olyan, mint az igazinak, így hát, ha valaki odadobja a közelembe, nyilván bunyózzatom egy kicsit, de hiába mélyesztem bele a fogamat, semmiféle ízes-zamatos lére nem számíthatok. Így hát, abban a pillanatban, hogy megszűnik az izgalom, elnyűttnek érzem magam. Mert tudom, hogy csak az időmet pazaroltam, érhető vagyok?

Szokott menni egy rajzfilm a tévében, amiben a szamuráj levág valami hülyét, aztán így sóhajt fel „Na, ezzel is csak a jó kardom élet vesztegettem.” Bennem ez a műegértéma nagyjából ugyanilyen érzéseket kelt. Megint levadásztál egy újabb haszontalanságot. (Mellesleg Szatoru szereti a lőfegyver-bemutatókat.) A legkevesebb, amit megtehetnének, hogy kitömnék azokat a játékokat valami húsféleséggel. De hogyan vethetném fel a panaszomat a háziállat-játékok gyártóinak? Hagyjatok fel végre azzal, hogy a gazdák véleménye után mentek, és figyeljetek végre a valódi ügyfelek igényeire.

A valódi ügyfeleitek olyasvalakik, mint például *én*.

Mindenesetre az efféle kardélvesztegetések után általában jólesne egy egészségügyi séta során kieresztenem a gőzt. Ám

ilyen alkalmakkor Szatoru is rajtam szokott lógni, ami erősen megnehezíti, hogy egy jót vadásszak.

Arra utalok, hogy amint a látószögembe kerül valami rendes zsákmány, Szatoru közbeavatkozik. Szándékosan zajt csap vagy megmoccan. Amikor ránézek, ártatlan pofát vág, de addigra már veszett ügy az egész, a zörgése már el is árult minket. Na, köszi szépen.

És ha ettől ideges leszek, és erősen ingatni kezdem a farkamat jobbra-balra, persze rám néz a bizonyos bús pillantással, és előhozakodik a szokásos ürügyekkel.

Van elég macskaeledel otthon, nem igaz? Nincs semmi szükség rá, hogy megölj egy állatot. Ha elkapsz is valamit, Nana, alig szoktad megenni.

Te hülye, hülye, hülyeeeeee! A földön minden élőlény az ölni vágyás veleszületett ösztönével születik! Megpróbálhatod holmi vegán pótlékokkal kicselezni, de végső soron csak annyi a különbség, hogy a növény sikítását nem hallod, amikor megöled. A macskák legtermészetesebb ösztöne, hogy le akarjuk vadászni, amit le lehet vadászni! Persze, néha elkapunk valamit, és nem esszük meg, de az isten szerelmére, hát az edzés nem pontosan erről szól?

Atyavilág, micsoda puhapöcsű lények azok, akik nem ölik meg az ételüket! De Szatoru persze ember, egész egyszerűen képtelen felfogni.

–Nana jó vadász?

–Több mint jó! Nemrég elkapott egy galambot, ami leszállt a tornácunkra.

Így van. Azok a szemét madarak ott nagyozolnak az emberek territóriumán. Gondoltam, megmutatom nekik végre, hol a helyük. Szatoru meg ilyenkor könnyekkel a szemében kérdegeti: „De hát miért csinálod ezt, ha úgysem

eszed meg őket?” Ha így gondolkodsz, legalább akkor ne lépj közbe, amikor a sétáink során vadászgatni akarok.

Eleve nem épp ő panaszkodott amiatt, hogy a galambok összepiszkították a kitergetett ruháit? Ő boldog lenne, ha elkergetném a galambokat, én meg akkor, ha vadászhatnék. Szó szerint egyszerre két madarat parittyázunk le egyetlen kavicssal, hát hol itt az ok panaszra, kérdem én? És nem mellesleg az óta az incidens óta egyszer sem jöttek a galambok a tornácunk közelébe sem. De elhangzott egyetlen köszönő szó is? Tessék, még mindig várok!

–Az szabályszerűen problémát okozott – mesélte Szatoru. – Egy verebet vagy egeret el tudok temetni a bokrok között a ház mellett, de egy galambméretű állat már más tészta. Az lett a vége, hogy a parkba mentem ki a madárhullával. Ha valaki meglátott közben, az a minimum, hogy átfutott a fején, „Ni csak, egy pasas, aki épp eltemet egy galambot. Elég fura figura lehet.”

–Sok furcsaság esik manapság.

–Igaz. Az elhaladóknak bocsánatkérően odaszóltam: „Annyira sajnálom szegényt, de a macskám sajnos elkapta.” Az emberek meg furcsa szemeket meresztettek rám. És hiszed vagy sem, ez volt az egy olyan alkalom, amikor Nana persze nem volt ott velem.

Tényleg elég kínos perceket élhetett át. Vele kellett volna lennem. De Szatoru nem szólt, így hát mindez az ő hibája, én nem fogok bocsánatot kérni.

–Úgy hangzik, mintha Nana vadabb volna, mint Hacsí volt.

–De nagyon kedves is tud lenni, ugyanúgy, mint Hacsí. Amikor szomorú vagyok, vagy bármi miatt magam alá kerülök, mindig odabújik hozzám...

Nem mintha szívesen hallgatnék ilyesmit.

–Néha teljesen olyan érzésem van, hogy érti, miről beszélnek az emberek. Nagyon okos macska.

Azok az emberek, akik azt hiszik, mi vagyunk, akik *nem* értik őket, na, ők a hülyék.

–Hacsi nagyon kedves macska volt. Akárhányszor az apám nekem jött valamiért, és utána elmentem hozzátok, Szatoru, Hacsi mindig odatelepedett az ölembe, és nem tágitott onnan.

–Megérezte, ha valaki maga alatt volt. Amikor a szüleim vitáztak, utána mindig a vesztes mellé ült le. Gyerekként ez mindig segített abban, hogy eldöntsem, melyikük maradt felül.

–Kíváncsi vagyok, hogy Nana is ugyanígy viselkedne-e.

–Biztos vagyok benne, hogy igen. Elég kedves jószág.

Hacsi határozottan rendes srácnak tűnt, de lássuk be, ez a folyamatos *Hacsi így, Hacsi úgy* már kezdett olyan gondolatokat csalogatni a fejembe, hogy *Ha egy halott macska ennyire nagyszerű, én is meghalhatok ám, aztán lássuk, az mennyire fog tetszeni.*

–Sajnálom – mormolta hirtelen Koszuke. – Vissza kellett volna vennem tőled akkor Hacsit.

–Úgysem tehattünk volna semmit.

Szatoru a hangja után ítélve nem úgy tűnt, mint aki még mindig haragszik, ellenben amikor Koszukéra néztem, mintha ő még mindig tartotta volna.

Habár Szatoru családja nevelte fel Hacsit, Koszuke úgy érezte, a munka felét ő végzi.

Akármikor beugrott Szatoruhoz, szüntelenül Hacsival játszott, és Szatoru is átvitte néha hozzájuk a macskát.

Eleinte Koszuke apja makacsul elutasította, hogy beengedje Hacsit a házba, ezért mindig a garázsban játszottak, de nem

sokkal később Koszuke anyja úgy döntött, hogy bemehetnek vele, ha a hálósobába nem is. Aztán az apa is apránként hozzá szokott a tudathoz. Figyelmeztette őket, nehogy megengedjék, hogy a macska a falakon vagy a bútorokon élesítse a karmait, de néha elhaladtában egészen kedves dolgokat mondogatott Hacsinak.

Koszuke sajnálta, hogy Hacsi nem hozzá került, de mindig boldogan figyelte, amikor az apja játszott vele. Ez olyan benyomást keltett benne, mintha félúton találkoztak volna. Sőt, még abban is elkezdett reménykedni, hogy ha netán egy újabb kóbor macskát találna, ezúttal az apja engedélyezné, hogy megtartsa.

Mert ezt különleges dolognak látta – hogy az embernek saját macskája legyen a saját házában.

Ha néha Szatoruéknál aludt, egy padlóra tett matracon, a barátja ágya mellett, gyakran arra ébredt a hajnali órákban, hogy négy mancs trappol végig rajta. Kevés dolog tudja felülmúlni azt az érzést, amikor az ember az éjszaka közepén megérzi egy macska négy mancsának súlyát a vállán.

Ha átnézett a barátjára, láthatta, ahogy Hacsi labdává gömbölyödve alszik Szatoru mellkasán. És Szatoru, mivel valószínűleg nehezen tudott lélegezni tőle, még mindig álomban, maga mellé tolja át a macskát. *Milyen szerencsés srác,* gondolta magában Koszuke. Ha az én macskám volna, együtt alhatnánk, és én mindig hagynám, hogy összevissza kóboroljon rajtam.

–Úgy tűnik, apa kezdi megkedvelni Hacsit. Az jutott eszembe, hogy talán, ha találnánk egy másik macskát, még azt is megengedné, hogy megtartsam.

–De jó lenne! Akkor Hacsinak lehetne barátja.

Az elképzelés boldoggá tette Szatorut, és az úszóklubba menet meg jövet mindig leste, nem lát-e valahol egy újabb

kartondobozt, benne kismacskával.

De soha többé nem találtak újabb dobozt a lakópark táblája alatt ledobva.

Annak természetesen örültek, hogy nem hagyott senki cserben újabb szegény macskákat. Mert még ha találtak volna is egy újabb macskát, Koszuke apja úgysem engedte volna meg, hogy a fia megtartsa.

Két éve volt már, hogy Hacszi Szatoruékhoz költözött. Koszuke és Szatoru az általános iskola hatodik osztályába jártak.

Amikor az ősz elkezdte lelökdösni a fákról a leveleket, az iskola ottalvós kirándulást szervezett. Három nap, két éjjel, Kiotóban. Koszuke szívesen kihagyta volna a templomokat, hiszen mind annyira egyformák voltak, de az nagy örömmel töltötte el, hogy két éjszakát a barátaival tölthet, távol otthonról.

És az is izgalmas gondolat volt, hogy sokkal több zsebpénze van, mint bármikor korábban, amin ajándékokat tud vásárolni. Jó pár dolgot készült venni magának is, de a családtagjainak szánt ajándékokról sem feledkezett el.

Az ajándékboltban Szatoru arcán aggodalmas kifejezés jelent meg.

–Mi a baj? – kérdezte Koszuke.

–Hm, azon gondolkozom, melyiket vegyem meg.

Szatoru különféle itatóspapírokat nézegetett egy kozmetikai termékeket tartalmazó polcon.

–Anya megkért, hogy vegyek neki itatóspapírt, de elfelejtettem, hogy milyen márkájút mondott.

–Nem egyforma mind?

Szatoru szemlátomást nem tudta eldönteni, mit tegyen, így hát Koszuke így szólt:

–Miért nem egy másik alkalommal veszed meg az ő ajándékát?

–Rendben, akkor szerintem veszek valamit apának.

–Igen, kellene neki is vinned valamit. Én is veszek valamit az enyémnek.

Körbejártak néhány boltot, és Koszuke volt az első, aki eldöntötte, mi legyen az ajándék. Egy szerencsehozó *maneki-neko* kulcstartót, amely egy macskát ábrázolt, aminek a hátán az a felirat állt, „Üzleti siker”. Természetesen volt némi hátsó szándéka a döntés meghozatalakor; az apja így talán elkezdi szeretni a macskákat.

–Ó... milyen klassz! – Szatoru szeme felragyogott, amikor meglátta a *maneki-neko* macska mókás arckifejezését. – De nekünk nincs családi vállalkozásunk, ránk nem vonatkozik az a jelszó, hogy üzleti siker.

–Sokféle más felirat is van azon kívül, hogy Üzleti siker.

Szatoru úgy látta, két olyan jelszó is van, amelyek az apja számára a legtöbb jelentéssel bírnak, az egyik az „Első az egészség”, a másik a „Biztonságos utazás”. Volt egy harmadik is, amin az állt, „Otthoni harmónia”, de annak Szatoru nem volt teljesen biztos a jelentésében.

Végül a „Biztonságos utazás” feliratú kulcstartóra esett a választása, mert úgy vélte, a *maneki-neko* macska Hacsira hasonlít.

Az itatóspapírt nem vette meg az anyjának, de azt mondta, másnap majd keres valahol.

De Szatoru másnap ebéd után elutazott. Amikor összegyűlt az osztály, a tanáruk elmagyarázta, hogy „Mijavaki-kunnak hamarabb haza kellett utaznia”.

–Ó... szegény Szatoru!

Az osztálytársak egymás között sutyorogtak, mindenki sajnálta. Beleképzelték magukat Szatoru helyébe, milyen lett volna, ha nekik kellett volna hamarabb hazamenni.

–Szavada-kun, te tudod, miért?

Koszuke nem tudott semmiről. Szatoru anélkül utazott haza, hogy egyetlen szót mondott volna akár a legjobb barátjának is, tehát valami nagyon komoly dolgról lehet szó.

És Szatoru még az itatóspapírt sem vette meg az anyjának. *Biztos csalódott lesz, gondolta Koszuke, ha csak Szatoru apja kap ajándékot.*

Meg is van! Koszuke fejébe befészkelte magát a hirtelen ötlet.

Meg fogom venni helyette, azt a mit tudom én, milyen itatóspapírt. De vajon hogyan tudom kitalálni, milyen márkát szeretett volna az anyja?

Még akkor is ezen töprengett, amikor az iskoláscsapat elindult megnézni a Kinkakudzsit, az Aranytemplomot. Ez a csillogó templom nagyon különleges volt, teljesen eltért azoktól a józan küllemű épületektől, amelyeket eddig láttak. A diákok hitetlenkedve visongtak, miközben szemügyre vették. „Öregem, ez aztán cifra!”, ez volt az általános vélekedés. Bárcsak Szatoru is itt lenne velük, hogy ő is lássa, gondolta Koszuke, és a szívét átjárta a fájdalom.

A szabadprogram alatt néhány lányosztálytársa szintén az ajándékboltban múlatta az időt, és megpillantva őket, Koszukénak újabb remek ötlete támadt.

A lányok biztosan tudják! Az itatóspapírt lányok szokták használni.

–Hahó! – kiáltott oda Koszuke a lányoknak, akik úgy fecsegték egymással, mint két csicsergő madár.

–Tudtok mondani egy itatóspapír-márkát? Valami olyat, ami híresnek mondható?

Mindkét lány ugyanazt válaszolta.

–Szerintem a Yojiya, amit keresel. Yojiya! Ott van azon a polcon!

A lányok maguk is elindultak a polc felé, Koszuke követte őket.

A legolcsóbb papír is több mint háromszáz jenbe került, és Koszuke, végiggondolva, mennyi zsebpénze maradt, habozni kezdett.

De Szatorut is sajnálta, akinek haza kellett mennie a kirándulás felénél. Akinek ő, Koszuke a legjobb barátja.

Szatoru talán rosszabbul érzi magát amiatt, hogy nem tudta megvenni az anyjának az ajándékot, mint amiatt, hogy hamarabb haza kellett mennie, gondolta magában Koszuke. És ő az egyetlen, aki megérti ezt.

Fogalma sem volt róla, hogy mi olyan különleges ebben a papírban, de végül elvett egy csomagot, amelyet egy *kokesi* baba gondosan részletezett rajza díszített. A csomag annyira vékonyka volt, és olyan könnyű, hogy Koszukét átjárta a kétely, vajon a barátja anyja tényleg szeretne-e ilyet, de tudta, hogy Szatoru emellett döntött volna.

–Szavada-kun, azt kérte az anyukád, hogy vegyél neki Yojiya-papírt?

–Nem. Szatoru anyukája kérte, ő meg összevissza keresgélte a boltokban. De anélkül utazott vissza, hogy vett volna...

–Te olyan rendes srác vagy, Szavada-kun – áradoztak a lányok. Nem volt rossz érzés.

–Mijavaki-kun anyja nagyon fog neki örülni. Híres márka.

Tényleg ennyire nagy szám? Koszuke meglepődött, egyúttal meg is könnyebbült. Most már biztos volt benne, hogy Szatoru anyja nagyra értékeli majd az ajándékot, attól függetlenül, hogy méretre milyen aprócska.

Kellett volna vennem egyet a saját anyukámnak is, gondolta, de neki már előző nap vásárolt valamit. A két ajándékkal már

messze túllépné az anyagi kereteit, és a gondolatra megjelent előtte az apja rosszalló arca. Inkább elvetette az ötletet.

Koszuke a harmadik napon este ért haza.

–Itthon vagyok!

Előszedte az ajándékait, és már éppen készült beszámolni a szüleinek az utazás részleteiről, amikor az apja oldalba bökte.

–Hagyd ezt a vacakolást.

De hiszen csak oda akarta adni az ajándékait. Az elutasítás könnyeket csalt a szemébe.

Az anyja nagyon komoly tekintettel nézett rá.

–Öltözz át, meglátogatjuk Szatorut.

–Szatorunak hamarabb haza kellett jönnie. Történt valami?

Az anyja a padlóra meredt, próbálta megfogalmazni magában a mondandóját, de Koszuke apja nem finomkodott.

–Szatoru szülei elhunytak.

Elhunytak. A szónak nem volt értelme, és Koszuke csak állt ott üres tekintettel.

–Meghaltak! – mordult rá az apja.

Abban a pillanatban, hogy Koszuke felfogta, folyni kezdtek a könnyei. Mintha valami gát szakadt volna át.

–Hagy abba a pityergést – bökte oldalba újra az apja, de a könnyek csak nem akartak elállni.

Szatoru – *Szatoru, Szatoru... Istenem...*

Koszuke közvetlenül az iskolai kirándulás előtti napon járt odaát Szatoruéknál. Játszott Hacsival, és Szatoru anyja azt mondta neki, „Holnap reggel korán kell kelni a kirándulás miatt, ezért a legjobb, ha korán hazamégy. Bármikor szívesen látunk, ha Hacsival szeretnél játszani.” – Koszuke hirtelen elcsendesedett.

–Autóbaleset volt. Kicsúsztak, mert ki akartak kerülni egy biciklist, aki hirtelen előbukkant a semmiből...

A biciklit sikerült kikerülni, de ők nem élték túl.

–Ma van a virrasztás, ezért kell elmennünk.

Koszuke átöltözött a ruhákba, amelyeket az anyja kikészített neki, aztán hármásban nekiindultak. Amikor odaértek a lakópark széléig vezető lejtő aljára, Koszukénak eszébe jutott, hogy valamit elfelejtett.

–Elhozhatod később is!

De Koszuke kiállt magáért az apja ellenében. Megmondta a szüleinek, hogy menjenek csak nyugodtan tovább, és végül sikerült meggyőznie őket, hogy adják oda neki a ház kulcsát.

–Mekkora hülye! – hallotta még az apja mormolását, miközben a szülei tovaindultak.

A virrasztást a helyi közösségi házban tartották.

Néhány fekete ruhás nő nyüzsgött Szatoru körül, aki kifejezéstelen tekintettel ült a két koporsó mellett az oltárnál.

–Szatoru! – kiáltott oda neki Koszuke.

–Öhm – biccentett neki oda Szatoru. Mint akinek egészen másutt járnak a gondolatai. Koszukénak fogalma sem volt, mit mondjon.

–Tessék.

Azzal kihúzott egy keskeny papírdobozt a zsebéből. Az ajándékot, amiért visszaszaladt, amikor az apja hülyének nevezte.

–Az itatós, amit az anyukád kért. Yojiya. – Szatoru heves sírásban tört ki; a fejét a mellére ejtette, miközben apró teste rázkódott a zokogástól. Koszuke csak később, már felnőttként értette meg teljesen a „siratás” szó értelmét.

Egy fiatal nő lépett oda hozzájuk, és sietve odahajolt Szatoruhoz. Valamit súgott a fiú fülébe, és abból, ahogy közben a fiú hátát dörzsölgette megnyugtatóként, úgy tűnt, hogy jól ismeri.

–Szatoru barátja vagy? –kérdezte utána.

–Igen – Koszuke kihúzta magát.

–Elkísérnéd haza, hogy pihenhessen egy kicsit? Ez az első alkalom, hogy sírt, amióta visszatért.

Koszuke igent mondott.

–Köszönöm – felelte a nő.

A temetést Szatoru mereven ülte végig a fiatal nő mellett. Voltak ott mások is, akik szemlátomást rokonai voltak, de ők kevésbé tűntek közelinek.

A többi osztálytársuk szintén eljött, tömjént gyújtottak és imádkoztak. Az összes lány sírt, de Szatoru egyetlen csepp könnyet sem ejtett, miközben üdvözölte őket.

Koszukéra mély benyomást tett, hogy a barátja ennyire méltósággal viseli a történeteket. De ugyanakkor úgy is érezte, hogy a barátjának mintha csak a teste volna jelen. Koszuke tudta, ha ő volna Szatoru helyében, ha az ő apja – az ember, aki hülyének nevezte –meg az anyja hunyt volna el egyszerre, nem tudná ennyire tartani magát.

Koszuke megfogta Szatoru kezét, és elindultak hazafelé. Az úton Szatoru szavait könnyek törték meg.

–A szerencsehozó medál már túl későn érkezett apának. Anyának pedig nem is hoztam ajándékot... Köszönöm, hogy megvetted...

Csak Koszuke értette, mit mond a barátja, olyan összefüggéstelenül hangzottak a zokogással megszakított mondatok.

Amikor megérkeztek Szatoru otthonába, Hacsi ott várta őket a napi újságon a bejárat mellett. Olyan közönyösen fogadta Szatoru sírását, ahogy csak az állatok tudják, aztán eltrappolt a nappali felé, mintha vezetni akarná őket. Amikor Szatoru a kanapéra rogyott, Hacsi felugrott az ölébe, és újra meg újra megnyalta a kezét.

Amikor megtalálták Hacsit, még kismacska volt, de e pillanatban sokkal felnőttebbnek tűnt, mint Szatoru.

A temetés után Szatoru nem tért vissza az iskolába. Koszuke mindennap elment hozzá. Elvitte a leckét neki, egy ideig játszottak Hacsival, aztán Koszuke hazament.

A fiatal nő ott maradt Szatoruék házában. Kiderült, hogy Szatoru nagynénje, a fiú anyjának húga.

Vajon Szatoru és a nő itt fognak élni együtt?, töprengett Koszuke; még azokon a napokon is meglátogatta a barátját, amikor nem volt házi feladat, amit elvihetett volna neki.

A nagynéni már tudta a nevét, akárhányszor megérkezett, mindig úgy köszöntötte, „Szia, Koszuke.” De ő sokkal csendesebb természetű volt, mint Szatoru társaságkedvelő anyja, és a ház most idegennek tűnt.

– El fogok költözni – szólt Szatoru egy nap.

A nagynéni lesz a fiú gyámja, és ő távol él innen.

Koszukénak már azóta, hogy Szatoru nem tért vissza az iskolába, volt valami rossz előérzete ezzel kapcsolatban, de amikor valóban megtörtént, hirtelen mégis olyan érzés volt, mintha lyukat ütöttek volna a szívében.

Tudta, hogy a sírás úgysem fog megváltoztatni semmin. Szó nélkül simogatta tovább Hacsit, aki összegömbölyödve feküdt Szatoru ölében. Ma a macska is óvatosan nyalogatta Szatoru kezét.

– De Hacsi veled megy, igaz?

Így Szatoru nem lesz annyira egyedül.

Am Szatoru a fejét rázta.

– Nem vihetem Hacsit magammal. A nagynéném gyakran költözik a munkája miatt.

Szatoru is olyan arcot vágott, mint aki tudja, hogy a siránkozás úgysem változtat meg semmit. De ez egyszerűen túl sok volt ahhoz, hogy el lehessen viselni.

– És mi fog történni vele?

– Más rokonaink azt mondták, hogy befogadják.

– Jól ismered őket?

Szatoru a fejét rázta. Koszuke dühbe gurult. Hogyan lehetne Hacsit olyan embereknek odaadni, akiket Szatoru még csak nem is ismer?

– Megkérdezem... megkérdezem, hogy jöhetne-e Hacsi hozzánk!

Az idő felében egyébként is Koszuke gondoskodott Hacsiról. És ha a macska Koszukéhoz kerülne, Szatoru eljöhetne látogatóba hozzájuk.

És Koszuke apja is érdeklődött egy kicsit Hacsi iránt, amikor náluk volt.

Ám az apja hozzáállása egy szemernyit sem változott.

– Szó sem lehet róla! Egy macska! Hülyéskedsz velem?

– De Szatoru anyja és apja meghaltak! És ha Hacsi olyan emberekhez kerülne, akiket Szatoru nem is ismer, elképzelheted, milyen szomorú lenne.

– Ismeri őket. Hiszen a rokonai.

– Szatoru azt mondta, nem ismeri őket.

A távoli rokonai, akikkel szinte sohasem találkozik, egy gyerek számára olyanok, mint a vadidegenek. A barátaik sokkal közelebb állnak hozzájuk. Miért nem képesek a felnőttek megérteni ezt?

– Mindenesetre úgysem működne. A macskák sokszor tíz-tizenkét évig is élnek. Egész életedben vállalni akarod ezt a felelősséget?

– Igen!

–Ez aztán az arcátlan kijelentés valakitől, aki egész életében egyetlen fillért sem keresett!

Talán Koszuke anyja is úgy érezte, hogy mindez túlzás, és a fia pártját fogta, de az apja még erre sem volt hajlandó beadni a derekát.

–Sajnálom, ami Szatoruval történt – folytatta –, de ez két külön dolog. Mondd meg neki, hogy nem teheted!

Koszuke tudta, hogy hatodikos fiúnak nincsenek rá eszközei, hogy akarata ellenére meggyőzzenek egy felnőtt férfit, így hát elindult Szatoru háza felé, útközben kövér könnyeket hullatva. A lábait mintha ólomból öntötték volna, miközben az emelkedőn bandukolt.

Amikor megtalálták Hacsit, Szatoru minden tőle telhetőt megtett, hogy Koszukéhoz kerülhessen a macska. A kísérleteit álcázta ugyan, de tényleg mindent beleadott.

Ám a végeredmény mégis az lett, hogy Hacsi Szatoruék házában élt.

–Annyira sajnálom – Koszuke még mindig zokogott, és fejét a mellére ejtette. – Apa nem engedi meg, hogy nálunk lakjon.

A fene egye meg, apa. Hát nem látod, mit jelent Szatoru a fiadnak?

–Semmi baj – nyugtatta meg Szatoru a barátját, szintén a könnyein keresztül mosolyogva. – Köszí, hogy megkérdezted.

Aznap, amikor Szatoru elköltözött, Koszuke elment, hogy elbúcsúzzon tőle. Szinte hihetetlen volt, de az apja is vele tartott.

–Természetes, hogy veled megyek – magyarázta –, hiszen nagyon jól ismertük Szatorut.

Koszuke soha korábban nem érzett olyan erős megvetést az apja iránt, mint miközben a legjobb barátjától elköszönt.

A fiúk eleinte sűrű leveleket váltottak és gyakran felhívták egymást, de ahogy telt az idő, a hívások és a levelek természetesen ritkultak. Ennek egyik oka Koszuke szégyenkezése volt, hiszen kihúzta magát a kötelessége alól, és nem fogadta be Hacsit.

Ha lehetőségük lett volna rá, hogy rendszeresen személyesen is találkozzanak, ez a közelség talán könnyített volna ezen a zavarón, de mivel ez képtelenség volt, az idő csak növelte a fiú lelkifurdalását.

De azzal a szokásukkal sohasem hagytak fel, hogy újévi üdvözlőkártyát küldjenek egymásnak.

Mindig odabiggyesztettek egy rövid megjegyzést is, hogy milyen szívesen találoznanak a másikkal, de közben ki-ki folytatta az életét a középiskolában, majd a főiskolán. És a közbeeső évekkkel, amelyek során sohasem találkoztak, csak egyre nehezebbé vált, hogy valóban megszervezzék azt a találkozót.

A felnőttek napi ceremóniára Koszuke minden régi osztálytársa eljött, hogy együtt ünnepeljék meg a huszadik születésnapjukat. Sokan voltak köztük, akik távolabb éltek, de külön e miatt az esemény miatt mégis visszautaztak. Szatoru azonban nem volt közöttük. *Ő ugyan hol ünnepli a felnőttek napját?*, futott át a kérdés Koszuke agyán.

Nem kérdés, hogy Koszuke és a régi osztálytársak mind jól érezték magukat az eseményen, hiszen utána, egy ideig legalábbis, további alkalmakkor is össze-összejárogattak. Ahhoz még korán lett volna, hogy gimnáziumi találkozót szervezzenek, de ahhoz már elég idő eltelt, hogy nosztalgiázzanak egy kicsit az általános iskolai éveik meg az alsó-középiskolában történtek felemlgetésével.

Koszuke kapta meg a feladatot, aki még mindig ugyanott élt, ahol gyerekkorában, hogy szervezze meg az általános

iskolai találkozót. Eldöntötték, hogy mindenkit meghívják, aki hatodik osztályban velük járt.

Mivel Koszuke volt megbízva a feladattal, úgy döntött, Szatorunak is küld egy meghívót.

Szatoru válaszként telefonon hívta fel. A hangja nem változott. Habár évek óta nem beszéltek, a társalgás olyan élénken folyt, mintha nem maradt volna ki az a sok idő. Szatoruból csak úgy folyt a szó, mintha így szeretné ellensúlyozni a sok, hallgatással töltött évet.

–De jó volt beszélni veled! Legyen ilyen máskor is! – Szatoru ezekkel a szavakkal tette le végül. Koszuke pár másodperc múlva újra hívta. Elfelejtette megemlíteni az osztálytalálkozót. Szatoru természetesen el fog jönni.

Ezek után rendszeresebbé vált közöttük a kapcsolattartás. Szatoru Tokióban élt, de most már, hogy felnőttek, a távolság nem jelentett többé áthidalhatatlan akadályt.

Szatoru Tokióban végezte el a főiskolát, és ott kapott munkát a városban. Koszuke egy szülővárosához közeli főiskolára járt, aztán helyben talált magának munkahelyet.

Három évvel ezelőtt vette át az apjától a fotóstúdiót.

Koszuke és az apja azután sem jöttek ki jól egymással, hogy a fiú felnőtt. Amikor az apa egészsége megrendült, bezárta az üzletet, és vidékre költözött, nem. Helyi földművesek fiaként több elszórt földterület volt a birtokában a környéken.

Egy ideig zárva tartott a stúdió, ám egy idő után úgy tűnt, már maga az is túlságosan sok bajjal jár, ha egyáltalán a tulajdonában marad az üzlet, ezért Koszuke apja az eladás mellett döntött. Már korábban is gyakran hangsúlyozta ezt a tervét, de Koszuke mégis egy kicsit elszomorodott.

Gyerekkora óta fotók között élt. Az apja, aki legtöbbször lobbánékony és hatalmaskodó természetű volt, mindig vidámmá és kedvessé vált, ha a fiát taníthatta a fotózás

titkaira. Koszuke még egy régi fényképezőgépet is kapott tőle ajándékba. Az évek során sok tudást felcsipegetett a fényképezésről, vagy legalábbis mindarról, amit az apja tudott a témában, és amikor idősebb lett, alkalmanként kíségtett a stúdióban.

Ők ketten kizárólag a fotók közegében tudtak egyetértésben létezni. Ami azt jelentette, hogy amint a fotózás biztosította jó kapcsolat megszűnik, csak még rosszabb viszonyba fognak kerülni egymással.

Koszuke nehezen tudta elviselni a gondolatot. Beszélgetett róla a feleségével is. Az is a döntés irányába hajtotta, hogy a saját munkájával amúgy sem volt elégedett. Végül arra kérte az apját, hogy ne adja el a stúdiót, inkább hadd vegye ő át.

Az apja meglepően nagy örömmel fogadta a javaslatot, majdnem könnyekben tört ki.

Ő, talán ez azt jelzi, hogy végre, ennyi idő után jobbra fordulnak a dolgok.

–Én legalábbis ezt hittem – Koszuke szinte köpte a szavakat.

–Talán volt valami nagy vitatok vagy hasonló? – kérdezte nyugtalanul Szatoru.

–Mivel az apám ennyire arrogáns és önző, talán nekem sem kellett volna ennyire igyekezniem, hogy minél jobb fia legyek.

Miután újra megnyitották a fotóstúdiót, az apja, váratlanul fel-fel bukkanva, továbbra is mindenbe beleszólt.

Folyamatosan ontotta magából a véleményeket, szerinte hogyan kellene vezetni a helyet, milyen irányba kellene vinni az üzletet, és úgy általában továbbra is a főnököt játszotta Koszukével szemben. Mindennek tetejébe megjegyzéseket tett Koszuke feleségére is.

–Jobb lenne, ha minél hamarabb lenne gyereketek, hogy legyen majd, aki átveszi az üzletet – mondta a fiának.

Koszuke felesége minden próbálkozásuk ellenére sem tudott teherbe esni, ami sok feszültséghez vezetett közöttük. Koszuke anyja néha figyelmeztette a férjét, hogy vigyázzon a nyelvére, de a felesége őszinte véleménye hallatán az csak még makacsabbá vált, felvéve azt a hozzáállást, amit szemlátomást sohasem vetkőzött le.

Végül megfogant egy gyerek. Ez egy éve történt. De az első harmad alatt, amikor minden eldőlt, Koszuke felesége elvetélt.

Az asszonyt nagyon megrázta az eset, így hát különösen fájdalmasan érintették azok a szavak, amit az apósa eredetileg megnyugtatósnak szánt.

– Nos – mondta Koszuke apja –, most már legalább tudjuk, hogy képes vagy teherbe esni.

Koszuke felbőszült. *Miért épp ez az ember az apám? Fogalmam sincs, gyerekkorom óta hányszor tettem már fel ezt a kérdést magamban. Egészen azóta, hogy megtagadta tőlem Hacsit.*

– Ez után az eset után költözött vissza a feleségem a családjához. A szülei természetesen nagyon dühösek voltak. Hiába próbáltam bocsánatot kérni, meg sem hallgattak.

Koszuke apja nem mutatott megbánást.

– Ezek a mai fiatal nők olyan érzékenyek. – Csupán ennyit mondott.

– Néha azt kívánom, bár csak meghalna. – Koszukéból úgy ömlöttek ki ezek a szavak, mintha csak magának mondaná őket, aztán gyorsan elnézést is kért. – Sajnálom – tette hozzá. Talán pont az apjától örökölte ezt az érzéketlenséget. Bár a puszta elképzelés is elborzasztotta.

– Semmi gond – mosolygott Szatoru. – Sokféle szülő-gyerek viszony létezik. Én sohasem kívántam a szüleim halálát. De ha másmilyen szüleim lettek volna, fogalmam sincs, hogyan éreztem volna. Ha a te apád volna az apám, Koszuke, nem tudom, képes volnék-e szeretni. – És nevetésben tört ki. –

Vannak emberek, akiknek tényleg nem kellene szülővé válniuk. Nincs semmiféle garancia a szülők és gyerekek közti szeretetre.

Ez igazán váratlanul hangzott Szatoru szájából.

– Remélem, hamarosan visszatér a feleséged – tette hozzá.

– Nem is tudom. Nem csak az apósára haragszik.

Egészen biztosan undorodik a férjétől is, aki világéletében képtelen volt kiállni az igazáért az apja ellenében. Koszuke-nak az volt a szokása, hogy mindent magában tartott, amit ki kellett volna mondania. Ha egy gyerekkori viselkedés folyamatosan ismétlődő mintázattá válik, annak hosszú távú következményei lesznek. Koszuke sohasem merészkedett tovább annál, mint hogy minden hatás nélkül morogjon magában azok miatt a magas lóról elmondott hülyeségek miatt, amiket az apja ismételt.

– Az apád tényleg még mindig annyira súlyosan beleavatkozik a dolgokba?

– Nincs is olyan sok kuncsaftunk mostanában.

Az emberek manapság már nem járnak el fotóstúdiókba a különleges alkalmak megünneplésére, mint régen. Mindez része a változó időknek, ám Koszuke apja a fiát hibáztatta; úgy vélte, nem elég tökös üzletember. És csak még jobban belefolyt az ügyekbe. Mást sem hajtogatott, mint hogy ismét neki kell kezébe vennie az irányítást. De Koszuke még mindig képtelen volt rávenni magát, hogy kiálljon az igazáért, és vitába szálljon vele.

Ami engem illet, én egyáltalán nem ilyen vagyok. Sosem okozott gondot, hogy kinyilvánítsam, ha valami nem tetszik. Mert a macskák képesek nemet mondani.

Ami azt az ötletet illeti, hogy beköltözzem egy olyan férfi házába, aki abban reménykedik, hogy ezzel visszacsábíthatja

a macskabolond feleségét? Minden macskaméltósággal kijelentem, hogy válaszom egy határozott nem.

– Kíváncsi vagyok, megszokik-e itt Nana.

Koszuke felállt a kanapéról, letérdelt a kosaram mellé, és a kezét gyengéd mozdulattal a tetejére tette.

Csak próbálkozz – próbálj meg kirángatni innen erőnek erejével, és esküszöm, annyi vonalat karmolok az arcodra, hogy a következő három hónapban gond nélkül sakkozhat rajta.

Cicc, cicc – Koszuke barátságos hangon hívogatni kezdett, és a kezét bedugta a kosárba. Sziszegtem és kivicsorítottam a fogamat. Hát igen, ez túlment minden határon. Lépd csak át a vonalat, és elhiheted, hogy egész életedben sajnálni fogod.

– Határozottan úgy tűnik, hogy még mindig nem akar kijönni onnan.

Koszuke kivette a kezét.

– Hm. Nem úgy néz ki, mint ami menni fog.

– Tudod... – kezdte Szatoru habozva. – Lehet, hogy jobb lenne, ha együtt keresnétek a feleségeddel egy közös, saját macskát.

– Hogy érted ezt?

– Ha most az én macskámat fogadod be, olyan lesz, mintha csak bosszút állnál az apádon Hacsí miatt.

– Biztos vagyok benne, hogy mostanra teljesen elfeledkezett Hacsiról.

– De te nem.

Koszuke csendbe burkolózott.

A világért nem akarnám megkérdőjelezni, hogy Koszuke a barátságuk nevében be akart fogadni engem. De azt sem tagadhatja, hogy annak, ha befogad engem, van némi köze a múlt szellemeihez.

Mint ahogy a szememben az sem tartható fenn, hogy mindennek semmi köze ahhoz, hogy a felesége elhagyta a nehéz természetű apja miatt.

– Szerintem jó volna, ha neked meg a feleségednek egy vadonatúj macskátok volna – szólt Szatoru. – Egy olyan, aki nem kötődik semmihez.

Koszuke úgy csücsörített, mint egy gyerek.

– Nagyon szerettem Hacsit. Igazán be akartam fogadni.

– Hasonlítanak egymásra, de Nana egy másik állat. Nem Hacsi.

– De te magad is úgy érezted, hogy a sors akarata volt, amikor Nana eléd került, hiszen annyira hasonlít Hacsira, nem igaz? Ha számodra azt tartogatta a sors, hogy találkozz vele, nekem is ez kell, hogy a sorsom legyen.

Jézusom. *Emberek*. Hiába nőnek fel, akkor sem látnak át bizonyos dolgokat. Totálisan kész vagyok ettől.

– Az én Hacsim meghalt. Még amikor főiskolára jártam. A te Hacsid, Koszuke, viszont még mindig él.

Ez így igaz. Szatoru gondolatban már eltemette Hacsit, és továbblépett. Így hát Hacsi és az én helyem különbözik egymástól.

Ám ez nem igaz rád, nemde, Koszuke? Az eszeddel tudod, hogy Hacsi halott, de érzelmileg még nem tudtad elfogadni az elvesztését, jól mondom?

Ha az ember nem gyászol meg rendesen egy halott macskát, sosem fog tudni túljutni a halálán. Még ha úgy érzed is, hogy kész vagy meggyászolni Hacsit, akiről semmit sem hallottál sok éven át, egy kissé már túl késő ahhoz, hogy őszintén szomorkodj miatta. És egy másik dolog:

Te azt akarnád, hogy lépjek Hacsi helyébe, Koszuke. Egészen eddig Szatoru Nanaként szeretett engem, de te

hirtelen azt várnád, hogy Hacsí beugrója legyek? Hát, ez nem fog megtörténni!

Ami még rosszabb, ha az elegyhez hozzáadjuk a nehéz természetű apádat meg a sebzett lelkű feleségedet. Én kivételesen bölcs macska vagyok, de semmi rá nem vehet, hogy miközben simogatnak, egy ilyen depresszív emberi kapcsolatoktól terhelt dráma főhőse legyek. Ez több, mint amit vállalni tudok és akarok.

–Neked meg a feleségednek új macskát kellene találotok, akit a sajátotoknak nevezhetek. Az apádat hagyd ki ebből. Lehet, hogy tiltakozik majd, de ne törődj vele, csak hadd jöjjön a macska, ha te ezt szeretnéd.

Koszuke nem felelt, de úgy nézett ki, mint aki végre érti.

Így hát, amikor újra bedugta a kezét a ketrecbe, hagytam, hogy megsimogasson, egyfajta búcsúajándék gyanánt.

Itt az ideje, hogy elvágd a kötelékeket, és túljuss az apád viselt dolgain. Mi, macskák, akik már hat hónappal a születésünk után függetlenné válunk a szüleinktől, csak tudjuk.

Szatoru kosarastul visszatett az ezüstszín furgonba.

Aztán még ácsorgott egy kicsit a járdán, beszélgetett Koszukével. Úgy tűnt, nehezen vesz búcsút a barátjától.

–Ó, melleleg – szolt egyszer csak, és a homlokára csapott, mint akinek hirtelen jut eszébe valami –, a fővárosban vannak olyan fotóstúdiók, ahol házi kedvencekről készítenek fotókat, és az emberek körében egyre népszerűbbek. Sokkal többen vannak, akik cuki fotókat szeretnének készíttetni az állataikról, mint gondolnád.

Koszukének szemlátomást nagyon tetszett az ötlet.

–Készítettél már ilyen profi fotókat Nanáról?

Szatoru huncut mosolyt eresztett a barátja felé.

–Még nem. De ha a Szavada Stúdió netán átnyergel az állatfotókra, talán hajlandó leszek rá.

Koszuke arcán is mosoly terült szét.

–Jó móka volna meglengetni egy jó üzleti elképzelést az apám előtt.

Szatoru eddigre beszállt a kocsijába. Leengedte az ablakot.

–Még egy dolog – fordult Koszukehoz. – Emlékszel, amikor húszévesek voltunk, és meghívtál az osztálytalálkozóra?

–Ó, az a régi sztori – nevetett Koszuke.

–Nagyon boldog lettem miatta.

–Ezt most miért hozod fel?

–Mert szerintem még sohasem mondtam, hogy mennyire örültem neki.

–Jaj, *hagyd már!* – Koszuke megpróbált témát váltani.

–Dehogy hagyom – ellenkezett vidáman Szatoru. – Köszönöm. Nem gondoltam volna, hogy valaha lehetőségem lesz visszatérni ebbe a városba.

Aztán végre elindultunk.

–Elnézést, Nana – fordult a hátsó ülés felé Szatoru. – Arra gondoltam, hogy jobb lesz neki, ha saját macskája lesz, mintha téged fogadna be. De találunk valakit, ahová mehetsz, valakit, akiben tökéletesen meg tudok bízni.

Semmi gond. Mármint kezdjük azzal, hogy ez az egész eleve nem az én ötletem volt.

Ha netán kényszerítettél volna rá, hogy ott maradjak, rendesen borsot törtem volna Koszuke barátod orra alá, és akkor még finom voltam, elhiszed? Minimum fél évre saktáblamintás arcot érdemes elképzelned, kiskomám.

Szatoru ismét vetett egy pillantást a hátsó ülés felé, ahol helyes kis labdát formázva feküdtem, farkammal az elülső lábaim körül. Rövid kiáltás hagyta el a száját.

–Nana! Te meg hogy jöttél ki?

Hát nem tudtad? Az a zár a kosáron nem valami nagy szám, igencsak könnyű kinyitni belülről.

–Te ki tudod nyitni? Eddig erről fogalmam sem volt. Vennem kell egy újat.

Rájössz, hogy ki tudom nyitni a kosarat, és csak ennyit szólsz? Pedig még akkor sem szaladtam el, amikor arra a helyre vittél, ahová soha, de soha nem akarnék menni, az állatorvoshoz.

–Vagy ha jobban belegondolok, nincs is rá szükség. Hiszen még így is hallgattál volna rám, hogy végig tudtad, hogyan lehet onnan kibújni.

Pontosan. Szatoru nem lehet elég hálás a jó sorsának, hogy ilyen kivételesen intelligens macskája van.

Nyújtózkodtam, a mellső lábaimat az ablakszegélyre tettem, és egy ideig élveztem az elszaladó vidék látványát, aztán újra összegömbölyödtem az ülésen.

Valami rockzene szólt a rádióból, és a basszus ott vibrált a hasamban. Nem igazán az én világom.

A macskáknak is megvan a maguk egyedi zenei ízlése. Nem tudták?

Leeresztettem a két fülemet, és ide-oda csóváltam a farkamat, abban a reményben, hogy Szatoru felfogja, mit érzek. Nem is tartott sokáig.

–Aha, világos, ez nem tetszik. Vajon a lejátszóban mi van?

Szatoru bekapcsolta a lejátszót, amiből finom muzsika áradt. Rendben, ez rögtön nem olyan rossz.

–Az anyukám szerette. Paul Mauriat.

Hm. Egyáltalán nem rossz. A fejemben megképzett egy csapat felszállni készülő galamb, ami, lássuk be, macskaperspektívából egész kellemes látvány.

–Sosem hittem volna, hogy ennyire szereted a kocsikázást, Nana. Ha tudom, már sokkal több helyre elvittelek volna.

Kissé pongyola megfogalmazás, ha azt mondjuk, szeretem a kocsikat. Talán elfelejtetted, hogy egy kocsi törte el a lábamat?

Egyszerűen ezt az ezüstszín kocsit szeretem, ennyi. Mert az enyém volt, mielőtt megismertem Szatorut.

Na jó, és ezek után kihez készülsz még elvinni?

Miután Koszuke búcsút intett Szatorunak és Nanának, visszabaktatott a házba. Egy üzenet várta a telefonján.

A feleségétől jött.

Befogadtad végül azt a macskát?

Már éppen kezdte volna bepötyögni a választ, amikor eszébe jutott, hogy inkább telefonál helyette.

Az volt az érzése, hogy a felesége ezúttal fel fogja venni.

A telefon hétszer csengett ki. Nana szerencsés hetes száma.

–Halló! – Koszuke felesége kifejezéstelen és kissé távoli hangon szólt bele.

Koszuke feladata volt, hogy egy kis vidámsággal meg kedvességgel meglágyítsa ezt a hangot.

–Azon gondolkodtam – szólt eltökélten –, hogy mit szólnál, ha inkább egy új, saját közös macskát szerezniénk magunknak?

A földműves, aki sosem érzeleg

Aznap, amikor újra elindultunk, ismét zene töltötte be az ezüstsín kocsit, az a fajta, amely úgy hangzik, mintha egy varázsló készülne könnyedén kiereszteni egy kalapból a galambot.

Szatoru azt mondta, hogy az a címe, *Olive nyaklánca*. Nem is értem, hogyhogy nincs galamb a címében! Ha rajtam állna, beletettem volna. Például mit szólnának ahhoz, hogy „A galamb és a selyemcilinder különleges viszonya”?

–Milyen jó, hogy megint ilyen szép időnk van, nem igaz, Nana?

Szatoru remek hangulatban volt. A macskák kivétel nélkül elálmosodnak, ha esős az idő, és elgondolkodtam rajta, vajon az emberek fizikai állapotát is befolyásolja-e az időjárás.

–Nem olyan kellemes kocsikázni, ha nem süt a nap.

Aha, szóval ez hangulat kérdése. Az emberek annyira kényelmesek. A macskák viselkedését a valós életből vett tényezők irányítják. Egy csavargó számára az időjárás akár élet-halál kérdés is lehet. A vadászataink sikerrátáját is nagyban befolyásolja.

–A következő benzinkúton tartunk egy kis szünetet.

Most nem úgy volt, mint amikor Koszukéhoz mentünk, ezen az úton csak nagyon kevés helyen lehetett megállni. Szatoru autópályának hívta. Alapvetően az ezüstsín furgon

csak akkor állt meg, amikor Szatoru kijelentette, hogy menjünk el tankolni.

Szatoru elmagyarázta, hogy ezen az úton érdemes indulni, ha valaki nagyon messzire igyekszik, és ez az utazás kifejezetten hosszú lesz. Az ezüstsínű furgon előző reggel indult el otthonról, egész nap hajtottunk az autópályán, aztán egy olyan helyen éjszakáztunk, ahol háziállatokat is fogadtak.

Mivel ez ennyire hosszú útnak ígérkezett, a kocsi belsejét részekre osztottuk. Most bocsássanak is meg egy pillanatra.

Amikor lecsusszantam az utasoldali ülésről, és elindultam a furgon hátulja felé, Szatoru megkérdezte:

– Valami baj van? – és rám nézett. – Ja, elnézést.

Hát igen. A vécém a kocsi hátuljában állt a padlón. Vadonatúj darab. Szatoru olyat vásárolt, aminek fedele is van, így az alom nem szóródik szanaszét.

Ily módon olyan messzire utazhatunk Szatoruval az ezüst furgonunkban, amilyen messzire csak akarunk.

Arra gondoltam, milyen jó volna, ha így utazgathatnánk együtt az egész hátralévő életünkben.

– Nana, mindjárt megállunk a benzinkúton...

Oké-zsoké, feleltem közönyösen, miközben az almot kapartam meg a lábammal.

Miután Szatoru megállt a benzinkúton, elővette a tálkáimat hátulról. Egymás mellé helyezte őket a kocsi padlóján, és az egyiket megtöltötte eledellel, a másikba pedig vizet öntött egy műanyag palackból.

– Én is meglátogatom a mosdót.

Szatoru becsapta maga mögött az ajtót, és elsietett. Úgy nézett ki, mint akinek szintén elég sürgős már, de annyira jó gazda volt, hogy először az én igényeimre figyelt.

Épp csak megnedvesítettem a nyelvemet a vízzel, amikor kopogást hallottam a kocsiablak felől. Ne már, *megint*.

Felnéztem, és egy fiatal párt láttam, az arcukat az üveghez közel dugva engem bámultak. Ostoba vigyor ült az arcukon.

– Egy macska!

Milyen igazad van. Igen, macska vagyok. És? Egy macska, aki éppen ebédel. Nem olyan világrengetően ritka látvány, vagy tévedek?

– Nézd, épp eszik. De édes!

– Annyira cuki!

Hé, idióta párocska! Ti hogy éreznétek magatokat, ha valaki rátok mutogatna, miközben esztek? Ráadásul a mai ebédem csirkemell és különleges tengeri gyümölcsök keveréke.

Hogy lehet, hogy a macskaimádók mindig kiszúrják a jelenléteimet? Akárhányszor megállunk, elkezdenek settenkedni körülöttem. Ha úgy nézzük, szinte csodálatra méltó.

Ha ti volnátok, srácok, akiktől az ételt kapom, olyan édesen viselkednék veletek, amennyire az étel minősége alapján megérdemlitek, de történetesen Szatoru az, akitől az ételt kapom. Így hát hadd összpontosítsak az ebédemre. Rendben?

Elhatároztam, hogy ügyet sem vetek rájuk, és minden figyelmemmel visszafordultam az étel felé. Némi visongás és vihorászás után úgy tűnt, feladják, és elsétáltak.

De alig egy-két másodperc múlva újra megéreztem valakinek az izzó tekintetét magamon. Szokásaim ellenére odapillantottam, és ezúttal egy rémisztő látványt nyújtó, koboldszerű öregemberarc tapadt az ablaküvegre.

Jesszus! Reflexszerűen elkaptam a tekintetemet, mire az öreg kifejezetten megbántottnak látszott. Ne már – mindenki borzongani kezdene, ha hirtelen ezzel a típusú arccal találná

szembe magát, miközben csemegézik. Szóval nem az én hibám, jó?

Az öreg feldúltnak látszott, de továbbra is közel dugta az arcát az üveghez, és engem bámult.

–Jól gondolom, hogy kedveli a macskákat?

Ezt Szatoru mondta, aki épp ekkor tért vissza. Az öreg kissé zavartan felelte:

–Ez aztán cuki kis macsek.

Cuki kis macsek?

Felnéztem és nyávogtam. Az üveg túloldalán Szatoru mosolygott és bólintott.

–Szeretné megsimogatni?

–Biztos benne?

Az öreg úgy elpirult, mint egy lány. Szatoru kinyitotta az ajtót, én meg keresztülmásztam az ülésen. Az öreg kinyújtotta a kezét, én meg hagytam, hadd simogasson. Az arca ragyogni kezdett. De ekkor...

–Ez nem lehet! Egy macska!

A visítás egy rakás *gjaru* felől érkezett – festett szőke hajú lányok voltak, vastagon kifestett arccal, és épp ott haladtak el.

–Meg akarom simizni! Megfoghatjuk utána mi is?

Elvesztem! Kivicsorítottam a fogaimat, és égnek meresztettem a szőrszálaimat, mire a csapat *gjaru* újra visongani kezdett:

–Te jó ég... milyen dühös lett! – azzal futásnak eredtek.

–De én meg akartam simizni – nyafogott még a magas.

–Ne foglalkozz vele. Az ilyen macska úgysem olyan aranyos azokkal a szemöldökvonalakkal.

Jól hallok? Ez a sértés annyira alaptalan volt, hogy szabályos Flehmen-reakciót produkáltam. A felső ajkamat felhúztam, és úgy vicsorítottam ki a fogamat, mint valami tigris.

–Aranyos vagy, Nana! Nagyon is aranyos – avatkozott közbe Szatoru sietve. – Azok a lányok egy kicsit túl hangosak, és biztos vagyok benne, hogy a szépérzékük különbözik a nagy átlagtól. Engedjük el.

–Nem volt igazuk, ez tényleg aranyos macska – mondta az öreg. – Nana, azt mondja, ez a neve?

–Igen. Mert a farka úgy görbül, mint a hetes.

Nem gondolnám, hogy szükséges minden egyes szembejövő idegennek elmagyarázni a nevem eredetét, de Szatoru ebben már-már kínosan kötelességtudó.

–Ritkán engedi, hogy megsimogassák?

–Igen, elég válogatós, kinek hagyja, hogy megérintse.

–Értem. – Az öreg még szélesebben mosolygott. Aztán még utoljára, hosszasan megpaskolta a hátam közepét, és elbaktatott.

–Elég szokatlan tőled, Nana, hogy ilyen hosszan engedted egy idegennek, hogy simogasson.

Totál igaz. Hogy is fogalmazzak? Afféle jóvátételnek szántam – egyfajta kártérítésnek. Ne is elemezzessük ezt tovább.

A furgon szaladt tovább egy ideig, aztán kinyújtóztam, hogy kinézzek az ablakon. A tenger!

–Szerintem tetszeni fog a tenger, Nana.

Egészen addig csak Szatoru nappalijában láttam a tengert, a tévében, amit a sarokban lévő takarómon heverve szoktam nézni. Ez, hogy a maga teljes valójában láthatom, lenyűgöző élménynek ígérkezett.

És az is volt! A szikrázó, mélyzöld víz teljességgel elképesztő látvány volt, ám még ennél is jobban megdöbbenett az az elképzelés, hogy az alatt az óriási víz

alatt ott rejtőzik az a sok finomság, ami oly ízessé teszi a tenger gyümölcseiből összeállított eledelemet. Ujjé. A pusztá gondolatától is összefutott a nyál a számban.

–Ha úgy lesz, mint legutóbb, és mégiscsak visszatérsz velem, mindenképp álljunk meg a tengernél.

Micsoda? Megállni a tengernél? Lehetséges, hogy akkora szerencsében lesz részem, hogy egyet-kettőt elcsíphetek azok közül a finomságok közül?

A tenger hamarosan szem elől veszett, és egy időre elszunyókáltam. Amikor újra lustán felnyitottam a szememet, békés vidéki tájra esett a pillantásom. Zöld rizsföldek és széles mezők pörögtek el mellettünk.

–Ó, hát felébredtél? Mindjárt ott leszünk.

És pont amikor Szatoru ezt kimondta, a furgon meg is állt egy tanyaház udvarán. Funkcionális épületnek látszott, nagy volt, és praktikus. A közelben egy melléképület meg egy fészker. Utóbbi mellett egy kisteherautó állt.

Engedelmeskedtem a felhívásnak, és átugrottam a hátsó ülésre, bele a nyitott kosárba. Már megtanultam, hogy ha ismeretlen helyre látogatunk, az a legbiztosabb, ha az ember ragaszkodik ahhoz a helyhez, amit megszokott, ahová elbarikádozhatja magát.

Szatoru kinyitotta a hátsó ajtót, és felemelte a kosarat, benne engem.

–Szatoru Mijavaki!

A barátságos üdvözlés hallatán kikukucskáltam a rácsokon keresztül, és egy munkásruhát meg szalmakalapot viselő férfit pillantottam meg, aki kitárt karral közeledett Szatoruhoz.

–Josimine, hogy s mint mostanság? – Szatoru hangjából is izgatottság érződött. – Jól nézel ki.

–Folyton a szabadban dolgozom, így az ember teste sokat erősödik. Te nem fogytál valamennyit?

–Fogytam volna? Biztosan az egészségtelen városi lét teszi.
A két férfi hátba veregette egymást, aztán elindultak a főépület felé.

–Nem volt bonyolult idetalálni?

–Nem, a navigáció segített.

–Mégsem hittem volna, hogy egészen Tokiótól idáig eljössz kocsival. A repülés gyorsabb lett volna, és olcsóbb is. Az autókázás biztosan elég költséges volt.

Abszolút. Fizetni kell az útdíjért, a benzinért a kutakon meg a kisállatbarát hotelért, ahol tegnap éjjel aludtunk. Mire ideértünk, Szatoru jó néhányszor kinyitotta a pénztárcáját.

–De ha repülünk, Nanának a poggyásztérben kellett volna utaznia, és ott sötét van, meg zajos is. Egyszer vittem egy másik macskát repülőn, és szegény egész nap rémült maradt a landolás után is. A macskák nem értik, mit keresnek abban a helyzetben, és rosszul érintett volna, ha Nanának is keresztül kell mennie ilyesmin.

Na jó, az meglehet, hogy kicsit én is megrémülnék, de egy kissé bánt, hogy Szatoru szerint nekem nem menne, amit Hacsí meg tudott csinálni. Egészen biztos, hogy én sokkal merészebb vagyok nála. Végére is, ifjúkoromban csavargóként éltem az utcán.

Ahelyett, hogy miattam aggódsz, inkább az a temérdek pénz aggasszon, amit elköltöttél erre az útra, Szatorukám.

A főépületben Josimine bevezetett minket a nappaliba. Szatoru letette a kosaramat a sarokban, és kinyitotta a fedelét.

Josimine a kosár elé guggolt.

–Nem baj, ha szemügyre veszem Nanát? – kérdezte befelé kukucskálva.

–Hogyne, de beletelhet egy időbe, mire elég komfortosan érzi magát ahhoz, hogy kijöjjön.

–Nem gond.

Mit értesz azon, hogy nem gond? Tanácstalanul oldalra biccentettem a fejemet, és abban a pillanatban egy vaskos kar nyúlt a ketrecembe.

Hé, ez meg...

Az a nagy kar megragadta a grabancomat, és minden engedélykérés nélkül kiemelt a kosárból, aztán magasba emelt.

Mmmi a fenét csinálsz, te barbár?

–Remek. Ez aztán rendes macska.

Mi a francot kell érteni *ezen*?

–Hé!

Szatoru ijedtében jól hátba vágta Josiminét.

–Hát te meg mit csinálsz vele?

–Csak meg akartam bizonyosodni róla, hogy igazi macska – magyarázta Josimine, miközben vastag karjával szorosan magához ölelt. Minden erőmmel igyekeztem szabadulni tőle, de az erős kar állta a rúgásaimat, és egy centit sem moccant.

–Hogy érted ezt?

–Nézd csak, így kell tartani, látod?

–Ne tartsd így!

–Ha a hátsó lábát összehúzza, amikor így tartod, akkor igazi macska.

Engedj el! Összezártam a lábaimat, és úgy rugdostam Josimine karját, mint egy vergődő lazac. Végül sikerült kiszabadulnom.

Megcsavart testtel estem, majd tökéletes mozdulattal landoltam a négy mancsomon. A hasamat a talaj közelében tartva néztem fel Josimine szeme közé, ő meg tapsolt egyet, és így szólt:

–Húha! Micsoda remek macskát hoztál te ide. Remek mozgáskoordináció, és még okos is. Kiváló macska. Alábecsültem.

–Hát, igen, én is úgy sejtem.

Ez nem lehet igaz. Természetesen remek génállományom van, na, *de mégis*. Szatoru közbeszólt, méghozzá velem szinkronban:

–De mégis, nem ez a lényeg! – Nagy elmék párhuzamossága. – Miért ragadtad meg így Nana nyakát? Megrémítetted!

–Azért, mert nemrég találtam egy kóbor példányt, és az nem volt igazi macska. Ha Nanáról is kiderül, hogy hasonló, egy farmer szemében nem sok értelme volna befogadni. Csak ezt akartam ellenőrizni.

A kellemetlen fráter közelebb jött, hogy ezúttal a farkamat vegye célba, mire lassan csóválni kezdtem, hogy kinyilvánítsam nemtetszésemet.

És ahogy megpördültem a tengelyem körül, hát egy vörös cirnos fiúgyerek áll mellettem. A semmiből bukkant elő, ott nyávogott és megpróbált rácsimpaszkodni a farkamra. Nagyon fájt.

Josimine megragadta a kismacskát a grabancánál és megemelte. A macska közben lelógatta a lábát.

–Ez nem igazi macska. Látod?

Igaz, ez a kismacska nem volt birtokában azoknak a készségeknek, amelyek a legtöbb macskát jellemzik. Az a fajta volt – mint Hacsi is –, akik sohasem kapnának el egy egeret. Ha lehet is gondos képzéssel valamelyest csiszolni a képességeiken, sohasem lesz belőlük olyan nagyszerű vadász, mint például szerénységem.

–De akkor is csak egy kismacska, nem kellene ilyen durván bánnod vele...

Szatoru kinyújtotta a kezét, mintha azt integetné, hogy *hagyd abba*. Josimine szinte odadobta neki a kismacskát.

–Tessék. Megsimogathatod, ha akarod.

–Nagyon szeretném.

Szatoru afféle törőlmetszett macskaimádó, ahogy már említettem. Tessék, dédelgesd csak azt a kismacskát. És közben figyeld, hogy engem érdekel-e.

Már sok idő eltelt azóta, hogy Josimine megkapta az e-mailt, amit a régi középiskolai osztálytársa, Szatoru Mijavaki írt.

Pont nem sokkal azelőtt jutott eszébe a fiú, mielőtt a levél megérkezett.

Szatoru, miután néhány sietős szóval beszámolt az aktuális helyzetéről, elő is hozakodott a kérésével.

Tudom, hogy kicsit túl hirtelen jön, de be tudnád fogadni a macskámat?

Nana nagyon fontos számomra, folytatta Szatoru, de bizonyos megkerülhetetlen körülmények miatt lehetetlen, hogy tovább gondoskodjam róla, és keresek valakit, aki örökbe fogadja.

Josimine két dolgot olvasott ki a levélből.

Az egyik, hogy macskaimádó barátja újra talált magának egy macskát, akit imádkhat, és a másik, hogy újra muszáj elválnia tőle.

Ami a macskákat illeti, Daigo Josimine meglehetősen közönyösen viszonyult hozzájuk. Ha élt egy példány a ház körül, időnként ránézett, és gondoskodott róla, de annyira szenvedélyesen nem szerette őket, hogy maga fogadjon be egyet. Ugyanígy érzett a kutyák és a madarak iránt is.

De annak, ha egy farmon él macska is, megvannak a maga előnyei. Ezeken a helyeken az egerek elkerülhetetlenül nagy károkat tudtak okozni, és a macskatartás elég jó módja lehet a probléma kezelésének.

Az alábbi választ küldte.

Azt nem hiszem, hogy úgy tudnék gondoskodni róla, ahogy te – számomra a macskák háziállatok, és nem házi kedvencek –, de ha ezt el tudod fogadni, szívesen vállalom, hogy leveszem a válladról a gondját. Ha nem találsz mást, tudasd velem. Biztos lehetsz benne, hogy nem szenved majd hiányt semmiben nálam.

Szatoru válaszelevelében megköszönte Josimine rugalmasságát. *Megígértem, hogy először máshoz viszem el próbaképpen, írta Szatoru a barátjának, de ha nem jön össze, számítok rád.*

Egy hónappal később Szatoru újra jelentkezett, és megkérdezte, hogy elvihetné-e a macskát hozzá, hogy megismerkedjenek.

És valami furcsa véletlen folytán Josimine pontosan ez alatt az idő alatt talált rá a kismacskára.

–Az autópályán hajtottam a teherkocsival, és megláttam, hogy ott hever az út szélén. Mint egy petyhüdt mosogatószivacs. Képtelen lettem volna megbocsátani magamnak, ha csak úgy ott hagyom.

–Értem...

Szatoru szinte elolvadt az ölében lévő kis vörös cica láttán. A macskaimádók külön helyet tartanak fenn a szívükben az apróbb példányok számára.

–Szépen nevelgeted ezt a kislegényt. Nehéz volt?

–Párszor szükség volt az állatorvosra. De van a szomszédságban másoknak is macskájuk, és sokan készségesen elláttak jótanácsokkal.

Itt vidéken az emberek nem tulajdonítottak olyan nagy jelentőséget annak, hogyan nevelik a macskáikat.

–Sokkal egyszerűbbé vált a helyzet, amikortól már macskaeledelt ehetett.

Szatoruból kitört a nevetés.

–Megpróbáltalak elképzelni, ahogy cumisüvegből etetsz egy kismacskát. Milyen szerencsés vagy – Szatoru játékosan megcsiklandozta a kismacskát az álla alatt –, hogy ilyen kedves gazdid lett, nem igaz?

–Annyira azért nem vagyok kedves. Abban reménykedtem, hogy egy-két egeret elfog a ház körül, de nem igazi macska, ezért eléggé szomorú vagyok.

–Így hát, most, hogy már helyrejött, ki is fogod dobni a házból?

Josiminét mintha kissé megbántották volna Szatoru évődő szavai.

Szatoru elégedett csöndben simogatta a térdén trónoló kismacskát. Aztán így szólt:

–Most már értem. Ezért kérdezted, hogy Nana igazi macska-e, vagy sem.

–Ha mindkettő itt lesz nálam, és mindkettő haszontalan, akkor az a sok macskakaja csak pocsékba megy.

–Tudtam, hogy nem utasítanád el Nanát.

–Nos, nemigen tudnék elutasítani egy vendéget, aki egészen Tokióból utazott el idáig a macskája miatt.

–Értem – válaszolta Szatoru, de úgy, mint aki nem teljesen hiszi a magyarázatot.

–Egyébként mi a cica neve?

–Chatran.

–Milyen butaság.

–Tényleg?

Josimine körbekérdezősködött a szomszédságban, azoktól, akiknek macskái voltak, és egy ember azt mondta, „Egy vörös cirnos? Engem Chatranra emlékeztet.” A férfinak tetszett a név, és úgy döntött, ezt adja a macskának.

–Amióta játszották a Chatran kalandjait a moziban, egy kissé közhelyes megoldás ezt a nevet adni egy vörös

macskának.

–Hm. Ezt nem tudtam.

És ez a buta nevű Chatran, felismerve a törőlmetszett macskabolondot, teljes nyugalomban hevert Szatoru mellén, a mancsával Szatoru arca felé nyújtózkodva.

–Erről régi emlékek jutnak eszembe. Volt egy macskám, amelyik ugyanezt csinálta.

Szatoru sohasem nevezte nevén a macskát Josimine füle hallatára. Úgy érezte, ha kimondaná hangosan a nevét, az összes felgyülemlett érzés és szomorúság újra összeroppantaná a szívét.

És ezt még az is meg tudja érteni, aki semmit sem tud a macskák univerzális előnyeiről.

Josimine a második év tavaszán került át az alsó középiskolába.

–Bemutatom Daigo Josiminét, aki mostantól az osztálytársatok lesz.

Az osztályfőnök lenyűgözően szép nő volt, meg is nyert valami Miss Valami-versenyt a főiskolai évei során, de Josimine az első pillanattól ellenszenvesnek találta.

Amikor részletesen elmesélte az osztálynak, hogy a fiú miért kerül át hozzájuk, nagyon intim légkört teremtett a történet köré, amivel mindenkiből részvétet váltott ki.

A fiú a fogát csikorgatva hagyta, hogy a nő szavai átfussanak rajta, de amit nem tudott elhárítani, de az időzítés így is nagyon rosszul sikerült.

–Josimine-kun szüleit nagyon lefoglalja a munka, ezért jött át hozzánk. A nagymamájánál fog lakni. Csodálnunk kell őt, amiért elviseli a magányt, távol a szüleitől. Szeretném, ha mind barátságot kötnének vele.

A fiú megértette, hogy a nő nyíltan bizalmas hangneme annak tulajdonítható, hogy sajnálja őt. És ez belül kifejezetten undorította.

Még egy alsó középiskolás osztály éretlen diákjai is kristálytisztán látták, pedig még alig rendelkeztek élettapasztalattal, hogy ez a lehető legrosszabb módszer arra, hogy egy diákot bemutassunk az új osztálytársainak.

–Josimine-kun, mondanál nekünk pár szót?

Josimine a tanár felé fordult:

–Miért beszélt mindenki előtt a családomról anélkül, hogy megbeszélte volna velem? Nem kértem magát erre.

Az osztályon mormolás hullámozott végig. A tanár hátrahőkölt, a mosoly lehervadt az arcáról.

–Én... én azt hittem, hogy ez segíteni fog abban, hogy beilleszkedj.

–Nem, igazából csak kínosan érzem magam emiatt. Azt akarom, hogy az emberek úgy barátkozzanak velem, hogy ahhoz semmi köze ne legyen a családi ügyeimnek

–Értem, de az a helyzet... – mormolta a tanár. Már nem lehetett helyrehozni a dolgokat.

Josimine a többi diák felé fordította az arcát.

–Sziaztok. Daigo Josimine a nevem. Nincs semmi különleges a családomban, ezért remélem, hogy egyszerűen jól ki fogunk jönni egymással.

Halálos csend ült az osztályra. Az első pillanattól kezdve bizalmatlanok voltak a fiú iránt.

Ami az osztályfőnököt illeti, úgy nézett ki, mint akiből bármelyik pillanatban kitörhet a sírás.

–Mit szeretne, hová üljek?

Ám ebben a pillanatban megszólalt a csengő, jelezve az osztályfőnöki óra végét, és a tanár sietve elhagyta a termet.

–Egyszerűen ülj le egy üres helyre.

Ezt Szatoru mondta, és a hátsó sorban üresen álló helyek felé mutatott.

Az első szemeszter vége volt. Míg a többi új osztálytárs tartózkodó tekintettel leste távolról az új gyereket, megtartva a két lépés távolságot, Szatoru habozás nélkül közeledett hozzá.

A következő órájuk természettudomány volt. Josimine összeszedte a könyveit, és elhagyta a termet, Szatoru törte neki az utat.

–Figyelj ide. – Valami zavarta Josiminét, muszáj volt megkérdeznie. – Amiatt vagy ilyen rendes hozzám, amit a tanár mondott?

–Egyáltalán nem – felelte Szatoru. – Szerintem elég gyerekesen viselkedtetek. Mindketten.

–Én is?

–Ez a tanárunk imádja, ha hiperkedves lehet azokkal a gyerekekkel, akinek gondjai vannak otthon. Nem akart semmi rosszat.

Amiatt, ahogyan erről beszélt – a tanár vágyáról, hogy kedves legyen, és ne bántsa meg a fiút –, Josimine úgy érezte, hogy van bennük valami közös Szatoruval, valamiféle kapcsolódás.

–Miután idekerültem, még elsőben, ugyanezt eljátszotta velem is, ezért pontosan megértem a helyzetedet. Amikor általánosba jártam, a szüleim meghaltak autóbalesetben, és most a nagynénémmel lakom. De ez nem azt jelenti, hogy alig várom, hogy végre elmondjam az osztályban mindenkinek.

Szatoru körülményei, amelyekről a fiú most oly könnyed hangon mesélt, sokkal súlyosabbak voltak, mint Josiminéi. A fiú teljesen biztosra vette, hogy a nő körülötte még nagyobb hűhót csapott.

–De az embernek nem kell minden apróság miatt kiakadnia. Csak hagyni kell, hogy megtörténjen, és felnőttként kezelni.

Mindez talán egy kicsit túl filozofikusan hangzik egy másodéves alsó középiskolás fiú szájából, gondolta magában Josimine, de annak, amit mondott, volt értelme, ezért nem szállt vitába Szatoruval.

–Mégis – folytatta amaz, arcán vigyorral –, az igazat megvallva, én jól éreztem magam, amikor mondtad, amit mondtál. Annak idején, amikor én kezdtem itt tanulni, szó szerint ugyanezt akartam volna kimondani.

Josimine témát váltott.

–Hogy hívnak?

–Szatoru Mijavaki. Örülök, hogy megismerhetlek.

Nem kellett semmi olyasmit mondania, hogy „Lóghatunk együtt”, mert eddigre már barátok voltak.

Josimine az első naptól kezdve nem jött ki sem az osztálytársaival, sem az osztályfőnökkel, de a Szatoruval kötött barátság sokkal könnyebbé tette számára a dolgokat.

Szatoru nyilvánvalóan megoldotta a dolgokat az osztályfőnökkel is. Josiminének elképzelése sem volt, hogyan sikerülhetett a barátjának megnyernie a tanárt, de egy nap a nő megállította Josiminét a folyosón, és könnyek közt bocsánatot kért tőle.

–Annyira sajnálom, Josimine-kun, nem fogtam fel, mennyire rosszul érzed magad.

Josimine úgy érezte, hamarosan egészen óriási félreértés lesz ebből, de túl bonyolult lett volna megmagyaráznia a dolgokat. Így hát, követvén a tanácsot, hogy felnőtt módjára viselkedjen, egy gyors „Semmi baj”-jal zárta le a beszélgetést.

–Ne aggódj, Josimine-kun – tette még hozzá a tanár. – Nem fogom még egyszer megemlíteni a családi helyzetedet.

Úgy tűnt, még mindig van valami nagy félreértés a családi helyzete körül, amit egyedül Szatoru fogott fel.

–A szüleim – magyarázta neki Josimine –nagyon keményen dolgoznak, és mindketten imádják a munkájukat.

Az apja egy vezető elektronikai vállalat kutatórészlegén dolgozott, az anyja pedig egy multinacionális kereskedelmi cég nemzetközi befektetési osztályán. Szinte sohasem voltak otthon, és sokszor napok teltek el anélkül, hogy Josimine találkozott volna velük.

–Tavasza óta mindkettőjüket még jobban lefoglalja a munkája, és úgy tűnik, képtelenek időt találni a családjuk számára, beleértve engem is.

A szülők megpróbálták a fiú nevelésének felelősségét a bátyja vállára áttenni, és a munka iránti elkötelezettségük végül ahhoz vezetett, hogy a háztartást teljesen elhanyagolták.

–Így hát elhatározták, hogy elküldenek az apai nagymamához, hogy nála lakjam, míg a dolgok helyre nem rándódnak.

De Josimine szerint ez nem volt nagy szám, ezért kínosan érintette, amikor a tanár szenvedni kezdett azon, hogy a fiú milyen szomorú lehet. Hiszen sok gyereknek nálánál sokkal rosszabb körülményekkel kell megbirkóznia. Vegyük rögtön Szatorut.

–Helló, Josimine! – kiáltott oda egyik osztálytársuk a folyosón, félbeszakítva a beszélgetésüket. – Nem akarsz dzsúdózni járni?

–Nem.

Az osztálytárs vállá csalódottan leereszkedett, de nem adta fel, tovább próbálkozott, bízva benne, hogy Josimine a csapatuk állandó tagja lesz. – Na de tényleg, mit szólsz? – kérdezte.

–Azt, hogy kösz, de nem – ismételte Josimine.

Zömök testfelépítése miatt továbbra is folyamatosan hívogatták az iskolai sportklubokba, de Josimine mindenkit elutasított.

–Nem bírod a sulis klubokat? – kérdezte Szatoru.

–Nem szeretek sportolni – felelte Josimine. Valóban atletikus külleme ellenére nem szerette az olyan játékokat, amelyekben túl sok volt a szabály.

–És mi a helyzet másféle klubokkal?

–Ha lenne kertészklub, abba szívesen járnék.

A nagyanyja földműves família sarja volt, és Josimine mindig is szerette a földet turkálni. A nagyapja pár évvel azelőtt meghalt, és a nagyanyjának éppen hogy sikerült a családi birtokot rendben tartania, ezért is jó, hogy a fiút befogták segíteni.

–Van egy üvegház az iskolaudvar szélén. Nem tudom, használja-e egyáltalán valaki.

Az az üvegház egészen azóta izgatta Josimine fantáziáját, hogy átkerült ebbe az iskolába.

–Még soha eszembe sem jutott. Érdekel? – kérdezte Szatoru.

–A nagyanyám terményei mind szabad téren teremnek. Még sohasem dolgoztam üvegházban.

–Te aztán szereted a növénytermesztést!

Josimine azt hitte, ezzel le is zárták a témát, de Szatoru később is előhozakodott vele.

–Utánanéztem a kertészklubnak. Néhány éve feloszlott, mert nagyon megcsappant a tagok száma. De ha érdekel, a természettudomány-tanár azt mondta, ő szívesen újraindítja, akkor is, ha csak ketten járunk. És használhatjuk a növényházat.

Két dolog is meglepte Josiminét. Az egyik, hogy Szatoru tényleg utánajárt a kérdésnek. A másik, hogy ő maga is járni

akar.

–Te is a klub tagja akarsz lenni? – kérdezte.

–Kipróbálom, milyen.

–De te nem vagy odáig a kertészkedésért meg hasonlókért, nem?

–Azt nem mondom, hogy nem érdekel. Csak egészen eddig nem volt hozzá semmi közöm. Soha nem ismertem egy földművest sem.

–Tényleg? Egyet sem? Még a nagyapád vagy a nagyanád sem volt az?

Ez aztán a városi gyerek, gondolta Josimine, de Szatoru elutasítón legyintett.

–Nem erről van szó – mondta. – A szüleim nem nagyon tartották a kapcsolatot a rokonaikkal. Az anyai nagyszüleim meghaltak, amikor anyukám még fiatal volt, az apám meg, úgy tűnik, nem nagyon jött ki a saját szüleivel. Az első alkalom, amikor találkoztam velük, a szüleim temetésén történt, akkor sem sokat beszélgettünk.

Josimine most már értette, miért a nagynénjéhez került a fiú. Ha valakinek meghalnak a szülei, és a nagyszülei még jó erőben vannak, nagy valószínűséggel ők veszik gondjaikba az árvát. Elég szokatlan, hogy egy egyedülálló nő fogadjon be egy fiút.

–Úgy gondoltam, lehet, hogy ez az egyetlen alkalom, amikor ki tudom próbálni – nevetett Szatoru. – Már álmodtam róla, hogy vidékies életet élek. Mint Mijazaki filmjében, tudod, a *Totoro – A varázserdő titkában*, láttad?

Így hát ketten felélesztették a kertészklubot. Josimine nagyanja meg is hívta Szatorut hozzájuk, hogy a fiú belekóstolhasson, milyen az élet egy működő farmon.

Szatoru afféle kulcsos gyerek volt, mivel a nagynénje egész nap dolgozott, így hát elkezdett rendszeresen járni

Josiminékhez, és néha egész hétvégéket ott töltött.

–Remélem, jó barátok lesztek – mondogatta a nagymama Szatorunak, ahogy a nagymamák szokták, amikor gyerekek jönnek látogatóba az unokájukhoz. – Mindig aggódom, hogy Daigo – a nagymama ezen a néven szólította a fiút –, vajon jól kijön-e a többi gyerekkel az iskolában. Remélem, nem csúfolják.

–Én nem aggódnék emiatt. Nem hinném, hogy valaha arra merészkednének, hogy csúfolják Josiminét.

–Hát ezt meg hogy érted? – kérdezte Josimine, és oldalba bökte a barátját.

–Pontosan tudod te azt, hogy én hogy értem – bökött vissza Szatoru.

A nagymama, akit aggasztott, hogy az unokája vajon szerez-e barátokat az iskolában, magán kívül volt az örömtől, amikor megjelent náluk Szatoru. Hamarosan már becézve, Szatoru-csannak szólította az unokája barátját.

–Vegyek valami videójátékot, hogy tudjatok játszani Szatoru-csannal?

A nagymama azért kérdezte meg ezt, mert aggódott, a vendégüket nem untatja-e, hogy állandóan a földeken kell segítenie.

–Már van elég játékunk – felelte Josimine –, és Szatorunak is.

Szatoru ösztönösen élvezte, ha a földeken dolgozhatott – ez afféle pasztorális hobbi volt számára.

–Tudod, hogy együtt járunk a kertészklubba is az iskolában. Szerintem Szatoru kifejezetten szeret a farmon dolgozni – magyarázta Josimine.

–Tényleg? Hát, akkor jó – nyugodott bele a nagymama. – Mindenesetre lett egy jó barátod. Most már nem aggódom miattad.

A nagymama nemcsak egyszer mondta el ezt, hanem minden adandó alkalommal. Mintha csak magát akarná meggyőzni.

– Szerintem nagyfi még mindig kisgyerekeknek lát engem – pironkodott kissé Josimine.

Mivel Szatoru olyan jólelkű gyerek volt, tetejébe az unokája legjobb barátja is, Josimine nagymamája mindig körbezsongta őt, és Szatoru is igencsak hozzáért az idős asszonyhoz.

– Milyen szerencsés vagy – mondta Josiminének. – Bárcsak nekem is olyan nagymamám lenne, mint a tiéd.

Ő, aki sohasem állt túl közel a nagyszüleihez, szemlátomást nagyon élvezte, hogy ilyen jó viszonyban lehet egy idősebb emberrel.

– Ha ennyire kedveled egy efféle öregasszony társaságát, amilyen vagyok – mondta neki a nagymama –, akkor nyugodtan tekintsd úgy ezt a házat, mintha a saját nagyanyád otthona lenne.

Josimine sohasem ugratta a barátját amiatt, hogy nyilvánvalóan irigylit tőle a nagyanyját. Hiszen jól tudta, hogy Szatoru és a nagynénje között milyen távolságtartó a viszony, és a fiúnak nincsenek más rokonai, akikkel bensőségesebb lehetne a kapcsolata.

– Bármikor gyere át hozzánk, amikor kedved van. A nagyanyám is nagyon kedvel téged.

Egy délután, óra alatt Josiminének nagyon melege lett. Kinézett az ablakon, és meglátta, ahogy a hó a talajról felfelé szállva a levegőt remegteti. Az évnek ebben a szakában gyakran harminc fok fölé is felkúszott a hőmérő.

Josimine hirtelen hátralökte a székét, és felpattant, amire az osztálytársai izgatott morajlással reagáltak.

–Josimine! Hát te meg hogy képzeled ezt? – szólt rá a tanár.

–Sehogy – felelte könnyedén Josimine, és kísértelt a teremből.

–Hé!

Efféle alkalmakkor Szatoru dolga volt, hogy közbelépjen.

–Mit értesz azon, hogy sehogy? – kiáltotta a barátja után.

–Mindjárt visszajövök.

Szatoru futott ki utána az osztályteremből, nem a tanár.

–Mi a baj? – kérdezte a barátját, amikor végre utolérte.

–Az üvegház. Elfelejtettem kinyitni a szellőzőt reggel. Annyira nagy a forróság, hogy megfőnek a növények.

Az üvegházban paradicsomot és egyéb zöldségeket termesztettek, valamint orchideát neveltek, ami a természettudomány-tanár hobbija volt. Az esős időjárás nem kedvez a paradicsomnak, de a tető alatt tökéletes helyük volt. Viszont az erre a régióra jellemző mérsékelt égövi klímában a nyarak néha nagyon forrók, amit a növények is megszenvednek.

–Miért nem vártál szünetig? Már csak fél óra.

–Most van a nap legforróbb szakasza. Amilyen hamar csak tudjuk, le kell hűtenünk őket.

–Megtéhetted volna, hogy úgy teszel, mintha mosdóba kellett volna menned, vagy ilyesmi! A te hibád lesz, ha emiatt megszüntetik a klubot.

– Akkor menj, és magyarázd meg.

– Jézusom – motyogta Szatoru, és elindult visszafelé az osztályterembe.

– Josiminét megtámadta egy gerillacsapat!

Szatoru bejelentése nagy derültséget okozott az osztályban.

Bár Josimine néha káoszt okozott az osztályban, a nyári vakáció előtt óriási paradicsomtermésnek örülhettek, és a tanáruk orchideáit is megóvták.

Amikor szétosztották a paradicsomot és egyéb zöldségeket hármuk, a tanár, Szatoru és Josimine között, Josimine valamivel nagyobb adagot osztott magának a többiekénél. A nagyanya kültéri paradicsomnövényei megsínylették a hosszú esős időszakot, és jóval szerényebb volt a termés, mint amiben reménykedett.

– Vigyél többet. Mi csak ketten vagyunk otthon, nincs szükségünk olyan sokra – biztatta barátját Szatoru, mire Josimine nevetésben tört ki. Hiszen ők is csak kettesben élnek, és egyikük ráadásul nagyon öreg. De Szatoru meg tudott válaszolni rá: – De te sokkal többet eszel, mint én.

Szatoru egyetlen félév alatt nagyon sok mindent megtanult a földművelésről, és tudta, hogy Josimine egyfajta biztosításként is szeretett volna paradicsomot termesztetni a növényházban, arra az esetre, ha a nagyanya paradicsomtermése nem lesz jó. Josimine hálás arccal kivett magának még három-négy további paradicsomot, és boldogan tette a vödrébe.

– A nyári szünet első hetében hazautazom – mondta.

– Értem – felelte Szatoru habozás nélkül. – Amíg nem leszel itt, vigyázok az üvegházra.

Habár az első aratás megtörtént, sok növény termése még arra várt, hogy beérjen.

–Ez lesz az első alkalom, hogy hazautazol, amióta ebbe az iskolába jársz, nem? Remélem, jól megy majd minden.

Szatoru megértette a barátja helyzetét, ezért nem mondott olyasmit, hogy „Ó, de remek”. Josimine szülei közben nem vettek ki szabadságot, hogy találkozzanak a fiukkal, ő meg csak egy rövid udvariassági látogatásra megy el hozzájuk.

–Ha beérnek, míg odaleszel, átviszek pár paradicsomot a nagymamádnak.

A nagymama kivitte az unokáját a reptérre a kis furgonján, és a fiú visszarepült Tokióba.

Senki sem várta a Haneda reptéren.

Felszállt a reptéri buszra, és hazament a külvárosi lakásukba. Miután egy teljes félételt eltöltött a nagyanyjánál, a lakás még kisebbnek és kényelmetlenebbnek tűnt.

A szüleit ugyanúgy lefoglalta a munka, mint mindig.

Körülbelül három nappal azután, hogy Josimine megérkezett, egy este, nagy meglepetésére mindkét szülője korán hazajött a munkából. Az anyja vacsorát készített, ami ritkaságszámba ment, és hármasan ültek le enni.

Vacsora után az anyja teát készített. Josiminét zavarba hozta ez az egész jelenet.

Az apja szólalt meg először, aki szemben ült vele az étkezőasztalnál, arcán komoly kifejezéssel.

–Valami fontosat kell mondanunk neked.

Az anyja is odajött, és leült a férje mellé. Ez nem lehet jó hír.

–Az a helyzet, hogy anyáddal úgy döntöttünk, hogy elválunk.

Aha, pont ahogy sejtettem, mondta magában Josimine.

Tudta, hogy egy nap el fog jönni ez is.

–Daigo, velem szeretnél élni, vagy az anyáddal?

A fiú nézte a szülei arckifejezését, mintegy kényszerítve magát rá, szembenézzen a valósággal, amit immár nem tudott elkerülni.

A szülők várakozásteljesen nézték a fiukat, és mindketten abban reménykedtek, hogy a másikat választja.

–Sajnálom – sikerült végre Josiminének kipréselnie magából a szavakat. – Nem tudok ebben a pillanatban dönteni. Egy kicsit még gondolkoznom kell rajta.

A szülei határozottan megkönnyebbültek, hogy ebben a pillanatban még nem kell megküzdeniük a problémával.

–Holnap visszautazhatok nagymamához?

Szembesülve a ténnyel, hogy egyik szülő sem szeretne vele élni, innentől fogalma sem volt, mit várnak tőle, hogyan viselkedjen.

Természetesen nem tartották vissza, és másnap visszarepült. A repülőársaság gondját viselte azoknak a gyerekeknek, akik kísérő nélkül utaztak, és Josimine valójában hálás volt érte, hogy a szülei nem kísérték ki.

A nagyanyja kijött elé a reptérre, és sebesen hazaszállította a furgonján.

–Anya és apa el fognak válni.

–Tényleg? – kérdezte a nagyanyja.

–Nem tudom, melyiküknél szeretnék lakni.

–Hát, nem számít igazán, mert nálam is maradhatsz.

Josimine óriási gombócot érzett a torkában.

–És van itt egy igazi jóbarátod, Daigo, így hát minden rendben lesz. – *Van itt egy igazi jóbarátod, minden rendben,* mormolta a nagyanyja újra meg újra, mintha magát is meg akarná győzni.

A nagymama attól a pillanattól kezdve tudta, mi fog történni, hogy az unokája először megérkezett, hogy nála lakjon.

A gombóc Josimine torkában csak egyre nőtt, és mire megérkeztek a házba, már fájt is.

–Elmegyek az iskolába.

Átöltözött az egyenruhájába. Még vakáció alatt sem volt szabad bemenniük az iskolába, ha nem egyenruhát viseltek.

–Miért nem vársz még egy kicsit? Most van a nap legforróbb szakasza.

–Aggódok az üvegház miatt.

Lerázva magáról a nagyanyja ellenvetéseit, Josimine felült a biciklijére, és elgurult az alsó középiskola épületéig. Miközben taposta a pedált, érezte, ahogy a gombóc levándorol a torkából a gyomra üregébe.

Szatoru biciklije ott állt a tárolóban.

Az üvegházban a barátját is megtalálta, amint épp elégedetten szedi a paradicsomot meg az uborkát.

–Szia.

Ahogy Josimine ott állt az üvegház ajtajában, Szatoru tréfásan rákérdezett:

–Mi a fene? Nem egy kicsit később kellett volna visszajönnöd?

–Hát, történt közben valami.

Megmosták a zöldséget a mosogatóban, és az iskolaépület árnyékában Josimine elmesélte Szatorunak, mi történt. Közben a szeme sarkából figyelte a baseballcsapat edzését a pályán az iskolaudvarról sugárzó hőség páráján keresztül.

–Amikor itt hagytak a nagymamámnál, nem hittem volna, hogy valami komolyabb megy a háttérben, mert a szüleim mindig is szerették, ha elvagyok magamban. De kiderült, hogy ez mégis nagy dolog.

Tehát az osztályfőnök részvéte is beigazolódott végül.

–Végig azt tervezték, hogy elválnak. És azt szerették volna, ha megértem. Mekkora hülye vagyok.

Szatoru eddig csendben hallgatta a barátját, de most közbevágott.

– Ez nem igaz – ellenkezett. – Csak igyekeztél nem gondolni rá.

Josimine ismét ott érezte a gombócot a torkában. *Lépj túl rajta*, parancsolt magára.

Daigo sohasem okoz gondot nekünk, ami sokkal egyszerűbbé teszi a dolgokat.

És ha afféle haszontalan kölyök volna, aki *igenis* keményen megdolgoztatja őket, vajon mi történt volna?

Josimine számára kiskora óta világos volt, hogy a szülei mindketten a munkájuknak élnek, és iránta nem sok érdeklődést tanúsítanak. Emiatt minden tőle telhetőt megtett, hogy minél kevésbé vegye igénybe az idejüket és az energiájukat, és ne nagyon legyen láb alatt.

Azzal, hogy olyan gyerek volt, aki sohasem okoz gondot, annyit legalább elért, hogy a szülei nem voltak rosszkedvűek, és nyugalom volt otthon. Ezáltal Josimine, akinek mindig tartania kellett a frontot, könnyebben lélegezhetett.

És azon ritka alkalmakkor, amikor a család együtt volt, simán mentek az ügyek. Ám az is lehetséges, hogy Josimine létezése csupán azt helyezte előtérbe, ami rövid távon egyszerűbb volt.

Egy közmondás szerint a gyerek az a ragasztó, amely együtt tartja a férjet és a feleséget. Az olyan gyerek, aki sohasem okoz gondot, a hétköznapiakban talán képes békét varázsolni maga körül, de ha a feszültség elér egy szintet, a gyerek is elveszíti a ragasztóképességét.

Előfordulhat, hogy egy olyan gyerek, aki több figyelmet igényel a szüleitől, és gondokat okoz nekik, jobb ragasztó lett volna, és képes lett volna rá, hogy egyben tartsa a házasságot.

Elég.

Josimine megrázta a fejét, hátha így megálljt parancsolhat a benne kavargó gondolatoknak. Nincs értelme olyasmin tépelődni, amin úgysem lehet változtatni. Csak még nagyobbra nő tőle az a gombóc. Pedig már így is jókora volt.

–A szülők – szólt hangosan – úgyis folyton elválnak.

Igyekezett, hogy könnyeden hangozzon, de a szavak vége reszketősre sikeredett.

–Ami veled történt, az sokkal durvább volt, nem igaz, Szatoru?

–De velem sohasem viselkedtek úgy a szüleim, mintha csak púp lettem volna a hátukon, mert meghaltak.

Erre Josimine nem tudott mit felelni. A torkában lévő gombóc felrobbant.

Amikor a zokogás végre alábbhagyott, Szatoru azt kérdezte:

–Kérsz egyet? – És sáros ujjai között tartva a barátja felé nyújtott egy paradicsomot.

De most tényleg, ne már, néztem Szatorura.

Kijöttem a kosárból. Nem tudom, pontosan miért, de Szatoru nyitva hagyta a fedelét, mondván, jöjjen ki bátran, ha kedvem szottyán. Hogy őszinte legyek, nem volt könnyű elviselnem a gondolatot, hogy ilyen hülye nevű macskakölyök, mint ez a Chatran, betör a személyes terembe.

Hé, te cirmos! Tudtad, hogy a te gazdádat is elhagyták a szülei? De a kölyköt annyira lefoglalta, hogy a műegerével játsszon, hogy füle botját se mozdította. Rádöbbsz valaha, hogy mennyire fölösleges foglalatosság ez?

Hiábavaló lett volna azt remélni, hogy egy ilyen éretlen kismacskával értelmesen elbeszélgethesek. Ebben az életkorban még csak annyit tudnak, hogy esznek, ugrándoznak egy kicsit, aztán hirtelen, mintha lemerülne az

elem, képesek elszunnyadni bárminek a közepén, amit épp csinálnak.

Ez a kölyök is: elég volt, hogy a szellő meglebbentse a függőnyt, akár mondat közben is mindenről megfeledkezve rávetette magát. Vajon én is ennyire butácska voltam az ő korában? Sejtéseim szerint ennél azért több eszem volt. Az a helyzet, hogy a macskák is eltérő ütemben érnek érzelmileg. Némi száanalommal figyeltem a szegény kölyköt egy olyan okos macskával történt összevetés után, mint én magam.

Töredékes elbeszéléséből azt raktam össze, hogy ő volt az alomból a legkisebb, és amikor az anyja átköltözött valahová, ő nem volt képes felvenni velük az ütemet, és végleg hátramaradt.

A macskák világában ez az élet egyszerű ténye. Azokról a kölykökről, akiknek a nevelése nehézséget okoz, vagy lassan fejlődnek, könnyen megfélemeznek. Próbálkozhat bármilyen keményen a kölyök, az anyamacskának csak adott mennyiségű teje van, amiből cseppnyit sem akar valami ügyetlenke utódra pazarolni.

Az egyik testvérem is pont ilyen volt. A többiek árnyékában cseperedett, és nekünk szinte fel sem tűnt, hogy ott van-e, vagy nincs. Aztán egy nap hirtelen döbrentünk rá, hogy nincs. És mintha soha nem is létezett volna.

Ez a kis vörös is inkább kis termetű volt a korához képest; hogy őszinte legyek, nem olyan típusnak láttam, akinél arra lehet számítani, hogy megállja a helyét az életben. Josimine remek munkát végzett a felnevelésével. Bár kétségkívül képes afféle udvariatlanságra, hogy csak úgy felkapjon valakit a grabancánál fogva, alighogy bemutatták őket egymásnak, ez az ember nem csak elnézett a másik irányba, amikor a nehéz életű kölyök felbukkant. Az ilyesmiből egyértelműen arra lehet következtetni, hogy a szívében sok szeretet lakik.

Nagy és erős emberek is végezhetik a csatornában. Ha macska lett volna, Josimine az alom legjobbjának számított volna.

Rendben, bárhogyan legyen is...

Könnyen lehet, hogy túl sem élted volna, te kis kölyök, de így új esélyt kaptál az életre. Szerinted nem kellene valamivel több tiszteletet tanúsítanod Josimine iránt? Igen, hozzád beszélek.

Mintha egy pillanatig rám koncentrált volna a vörös kölyök, de aztán, egyértelműen minden érdeklődését elvesztve az iránt, amit mondok, elkezdett játszani a farkammal. Hm. Úgy érzem, egy kicsit egyszerűbben kell fogalmaznom.

Mondd csak, kedveled Josiminét?

Úgy tűnik, ez végre célba ért. Miközben a farkamat rágcsálta, bólintott egyet. Hé, ez fáj! Elrántottam.

Ha kedveled, nem szeretnél örömet szerezni neki?

A vörös kölyök újra lecsapott, és az apró állkapocs megint nekiesett a farkamnak.

Mondtam már, hogy ez fáj! Megint kirántottam a fogásából.

Ugye, tudod, hogy Josimine azt szeretné, ha olyan macskája volna, aki elkapja az egereket? Szóval igazán nagy örömet szerezne neki, ha képes volnál igazi egérvadászá válni.

A kis vörös egy pillanatra felhagyott a rágcsálással. Úgy tűnt, mintha felfogott volna valamit.

De ahogy most viselkedsz, jobb, ha ezt elfelejted. Pillanatnyilag semmi hasznod. Egy gyíkot sem tudnál elkapni, nemhogy egy egeret.

De, nos, mi lenne, ha megtanítanálak néhány alapfogásra? És nemcsak arra, hogyan vadássz, de arra is, hogyan álld a sarat, ha más macskákkal kell harcba szállnod. Josimine aggódni fog, ha minden bunyóból te kerülsz ki vesztesen.

Miután mindent ilyen egyszerű nyelven megfogalmaztam, végre a kölyök is kezdte kapiskálni a mondandóm lényegét. Egyenesbe tornázta magát, úgy kérte, hogy igen, tanítsam. Remek. A macskavilágban elengedhetetlen a jó modor.

Belekezdtem a Bevezetés a vadászatba című előadásomba, és Szatoru így szólt:

–Nézd, Josimine! Játsszani kezdtek egymással.

–Nem harcolnak?

–Nem, Nana nagyon gyengéden bánik velem.

Szó sincs játékról, emberek. Tanítok. Mindegy.

–Ha ilyen jól kijönnek egymással, talán meg tudlak győzni, hogy mégis hozzám kerüljön Nana.

Nos, valaki itt dolgozna, szóval, srácok, ti csak foglaljátok el magatokat. Velünk ne is foglalkozzatok.

Szatoru követte a tekintetével a vörös kölyköt, aki az utasításaimat követve rárohant az egérre, és a szemét ráncolva elmosolyodott.

–Pont olyan robbanékony, mint az a macskám, aki pár éve lakott velem.

Remek szóválasztás. Amikor az volna a dolga, hogy nyugiban meglapuljon és beleolvadjon a környezetébe, őrült módjára csóválni kezdi a farkát. Én sima mozdulattal nyújtóztatom ki a farkamat, ez a kis bolond meg úgy lengeti körbe-körbe, mint egy helikopter. Ugráshoz készülődve pedig úgy lapul le, hogy túl messze tartja a hasát a talajtól.

–Milyen volt Nana kicsinek?

–Már kifejlett példány volt, amikor rátaláltam, szóval fogalmam sincs, milyen kölyök lehetett. Bárcsak ismertem volna. Biztos rettentő aranyos volt.

Már megint bingó. A cukiságmérő annyira magasba szaladt, hogy a járókelők egymást taposva igyekeztek ínycfalatokkal ellátni.

–Most, hogy említéd...– Josiminének hirtelen jutott eszébe valami – ...találkoztál utána azzal az örökbe fogadott macskával?

–Sajnos nem. Elpusztult, amikor középiskolába jártam.

–Értem – mondta Josimine tiszteletteljesen gyászos hangon.

–Bárcsak találkoztam volna vele. Azóta is sajnálom. De tényleg nem szerettem volna, ha a hír eljut a nagynénémhez.

Hé, Szatoru! Hát ezzel meg mire akarsz utalni?

Utasítottam a vörös kölyköt, hogy önállóan is menjen végig újra a gyakorlatsoron, amit tanítottam neki, és a figyelmemet a két férfi beszélgetése felé fordítottam.

Josimine szüleinek válása gond nélkül lezajlott, az apa lett a fiú gyámja. Azért történt így, mert a fiú a nagymamájával szeretett volna maradni. És így legalább elkerülhette a névváltoztatással járó kényelmetlenségeket.

A szülők mintha börtönből szabadultak volna. Mindketten tengerentúli utazásokat tettek, és szemlátomást remekül érezték magukat. Josimine számára pedig, ahogy korábban is, nagyszerűen megfelelt a nagymama mellett folytatott életmód.

Egy év eltelt, és az alsó középiskola utolsó évében, az első félévben kirándulni mentek Fukuokába az osztállyal.

Josiminében csak az után tudatosult, hogy a barátját nyomasztja valami, miután rádöbbsent, mi történt Szatoruval a legutóbbi iskolai kirándulás során – akkor haltak meg a szülei.

Szatoru attól a pillanattól kezdve nyomott hangulatban volt, hogy elindultak. Az első Fukuokában töltött napjukon, a szabadprogram alatt is rá nem jellemzően hallgatag volt, pedig a megszokott baráti csapat vette körül.

Josiminét aggasztotta, hogy a kirándulás elszomorító emlékeket idéz fel Szatoruban, de így, hogy körül voltak véve

az osztálytársaikkal, nehéz volt időt találni rá, hogy beszélgetni tudjanak.

Ebéd után nyílt végre alkalom rá, miközben a szálloda ajándékboltjának kínálatát böngészgették.

–Jól érzed magad?

Szatoru gondterhelt arcot vágott. Josiminére nézett, és halkán így szólt:

–Azon gondolkodtam, hogy el tudnék-e jutni innen Kokurába.

A Sinkanszen-vonat körülbelül húsz perc alatt ér Kokurába a fukuokai Hakata állomásról. Tehát a lehetőség meglett volna rá. Ha nem épp osztálykiránduláson vannak. De azon voltak.

A kísérőtanárok folyamatosan árgus szemekkel lesték, nem szökik-e meg valamelyik diák. Szigorú megfigyelőrendszer vezettek be. A napi tevékenységeket percre pontosan megtervezték. Miután visszatértek a hotelba, a diákoknak szigorúan tilos volt elhagyniuk a szállást. Egy tanár mindig ott strázsált a bejárat környékén. Ha valaki netán arra vetemedett volna, hogy éjszaka kisurran bulizni, jó eséllyel az a büntetés várt rá, hogy hazatoloncolják a szüleihez.

Ilyen körülmények között Szatoru aligha álmodozhatott róla, hogy külön úton eljusson Kokurába. Ám a szabálykövető, éles eszű fiú nem is mondott volna ilyesmit, ha nincs rá jó oka.

–Ez meg hogy jutott eszedbe? – kérdezte Josimine.

Szatoru elmesélte.

Mindennek ahhoz a macskához volt köze, amelyik akkor került hozzájuk, amikor Szatoru szülei még éltek. Miután meghaltak, a nagynénje vette gondozásba a fiút, és a macskát másnál kellett elhelyezni. Végül Kokurában élő távoli rokonok fogadták be az állatot.

–A nagynéném mindig olyan elfoglalt, egyszerűen nem kérhetem meg arra, hogy elvigyen Kokurába csak azért, hogy megnézzek egy macskát... Ezért azon gondolkodtam, mi lenne, ha meglépnék a szabadprogram alatt, és elmennék meglátogatni.

–Tényleg annyira szeretnéd látni azt a macskát?

–Hisz családtag – felelte Szatoru.

–Értem. – Josimine összefonta a karját a mellén. Neki magának sosem volt háziállata, és a macskák iránt sem érzett különösebb vonzalmat.

Ám Szatoru számára a macska olyasmit jelentett, amit valamikor a szülei is és ő is szerettek. Az egyetlen megmaradt családtagja a szülei halála előtti boldog időkből. Így már tökéletesen érthető.

Nos, rendben.

Tehát csak egy macskáról van szó, de inkább a macskáról. Josimine barátja számára ez az egyetlen macska a világon.

–Csináljuk meg.

Ekkor Szatoru kezdett habozni.

–Oké, de... – És megborzongott.

–Három óránk van a takarodóig. Tudod a rokonaid címét, ugye?

Kiderült, hogy a házuk nincs messze a kokurai állomástól.

–Ha kihagyjuk a tusolást este, pont elég lesz az időnk. De egy filléred sem marad utána, hogy bármit vegyél. Az oda-vissza út több ezer jenbe fog kerülni.

–Nem szólhatunk senkinek a csoportban. Ők is bajba kerülhetnek, ha tudnak róla. Amikor fürdésidő lesz, azt mondjuk majd, hogy egy percre lemegyünk, aztán meglépünk.

–Egyedül fogok menni. Nem akarom, hogy más is belekeveredjen.

–Ne már, haver. Én vagyok a legjobb barátod – vágta hátba Josimine Szatorut.

Az utazásra nem hozhattak magukkal más öltözéket, csak az iskolai egyenruhájukat és pizsamát, ezek közül kellett választaniuk. Mindkettejükénél hosszú ujjú póló volt, hogy abban aludjanak, és erre esett a választásuk, mert így várhatóan kevésbé nyújtanak feltűnő látványt, mintha az iskolai egyenruhájukat, az inget és zakót viselnék.

Amikor rajtuk volt a sor, hogy lemenjenek a fürdőbe, úgy tettek, mintha egy kicsivel több időre lenne szükségük a felkészüléshez.

Vártak három percet, aztán hagyták el a szobájukat. Nagy ívben elkerülték a főbejáratot, mert egy tanár most is őrt állt ott, ehelyett egyenesen a vészkijáratához mentek, amit korábban felkutattak. A tűzvédelmi kijárat kilincsen műanyagból készült biztonsági borítás volt, ami mutatta, ha valaki használta az ajtót. Ha egy tanár meglátná, hogy hiányzik a borítás, azonnal létszámellenőrzést rendelne el.

–Mit csináljunk? – kérdezte idegesen Szatoru. – A tanárok ellenőrizni fogják ezt a helyet is, amikor körbemennek.

–Felmegyünk – mondta Josimine, és a liftek felé rángatta a barátját. – Ha egy másik emeleten tépjük le a borítást az ajtónál, nem fogják észrevenni.

A zajos diákokat a többi vendégtől elkülönítendő, csupa egymás melletti szobát adtak nekik a hotelban. Ha egy olyan emeleten tűnik el a kilincs borítása, amelyet átlagos vendégek laknak, megúszhatják.

A hotelszobák az ötödiken kezdődtek, és a két fiú hallott róla, hogy a kiránduló iskolásokat mindig az ötödiken, hatodikon vagy hetedikon szállásolják el. Amikor kiléptek a nyolcadik emeleten a folyosóra, szinte síri csend fogadta őket.

Szinte nehezükre esett elhinni, hogy egy szállodában ekkora csend is lehet.

–Oké, indulás.

Letépték a biztonsági borítást, kinyitották a súlyos tűzzáró ajtót, és vadul lerohantak a lépcsőn. A földszintre érve megtalálták a szervizbejáratot, és a lehető legközönyösebb arcot vágva haladtak át rajta. Hirtelen egy hang harsant fel mögöttük:

–Hé, ti ott!

Megrebbentek, megpördültek a tengelyük körül, és egy hotelalkalmazottal találták szembe magukat.

–Ti nem osztálykirándulók vagytok véletlenül?

Ó, *istenem*, gondolta Josimine. A személyzetnek is biztosan szóltak, hogy tartsák rajta a szemüket a diákokon, nehogy valaki megszökjön.

–Nem, dehogy! – vakkantott oda a férfinak, és elindult az ajtó felé.

–Maradj, ahol vagy! – kiabálta amaz, és elindult a fiú felé.

–Futás!

Josimine kilőtt, Szatoru utána.

–Valaki állítsa meg azokat a fiúkat!

Az alkalmazott kiáltozására a kollégái azonnal különböző akadályokat állítva igyekeztek megállítani a menekülőket, de a fiúknak, miután ide-oda cikázva igyekeztek kikerülni minden újabb üldözőt, végül sikerült elérniük a hotel főbejáratát.

Éppen az osztályfőnök állt őrt, a csinos nő, aki az első napon Josiminét fogadta – túlságosan is együttérzőn.

–Josimine-kun! Szatoru-kun! Ti meg mit csináltok?

Szatoru úgy gondolta, hogy Josimine most talán fel fogja adni, de Josimine elkiáltotta magát:

–Gyerünk, csináljuk! Kit érdekelnek a következmények! – És igazodott a barátja sebességéhez. A tanár felemelte a karját, hogy megállítsa őket, de sikerült elillanniuk mellette, ki, a hotel előtti zsúfolt járdára, miközben végig nevettek.

Ennyi erővel akár kezdhették volna eleve a főbejáratnál.

Futottak tovább, hogy az utolsó üldözőiket lerázzák, közben Szatoru zihálva kiabált:

–Figyelj! Mondd azt mindenkinek, hogy azért szöktem ki, mert megőrültem, és bulizni akartam egy jót.

–Rendben.

Rótták az ismeretlen utcákat, kérdezősködtek az útirányt keresve, aztán körülbelül húsz perc múlva meg is érkeztek a Hakata állomásra.

Már ott álltak a pénztár ablakánál, hogy megvegyék a vonatjegyüket Kokurába, amikor a hátuk mögül hang harsant.

–Hé! Fiúk! – A testneveléstanár volt az, a kísérőik egyike.

Visszakísérték őket a hotelbe, aztán be kellett menniük az egyik szobába, ahol már várták őket a tanárok, és jókora fejmosást kaptak.

–Hová a pokolba készültetek?

Nem beszéltek meg előre, milyen történettel állnak elő, egyikük sem tudta, hogyan hidalják át ezt az akadályt. Egymásra nézve lesték, melyikük szólal meg először.

–Szatoru-kun – fordult a fiúhoz a barátságos tanárnő. – Talán rossz érzéseket keltett benned, hogy osztálykiránduláson vagy?

Á, ez a szép nő, ez a Miss Együttérzés. *Hagyd már ezt*, gondolta magában Josimine. *Hagyd már a fenébe az együttérzést*. Ne azzal próbáld Szatorut megvédeni, hogy ezt a témát felhozod.

–Nem erről van szó – felelte Szatoru egyenletes hangon, de közben elsápadt. – Csak ki akartam szökni, és szórakozni a

városban. Ennyi volt.

–Ne hazudj nekem. Tudom, hogy te nem vagy az a fajta fiú.

Josiminéből majdnem kitört a nevetés. *Mit tudsz te igazán Szatoruról, tanárnőcske?*

Mondd azt mindenkinek, hogy azért szöktem ki, mert megőrültem, és bulizni akartam egy jót. Szatoru nem akarja, hogy mindenki megtudja, hogy azért akart eljutni Kokurába, mert meg akart látogatni egy macskát.

–Szatoru, ne haragudj. Elég ebből.

Josimine olyan arcot vágott, mint aki feladja. A tanárok figyelve felé fordult.

–Én vagyok az oka, asszonyom. Rám jött, hogy nagyon szeretnék enni egy kis Nagahama ráment. És az állomáson akartuk megkérdezni, merre érdemes mennünk.

–Az a helyzet – magyarázta tovább –, hogy nem sokkal azelőtt, hogy a szüleim elváltak, Tendzsinben jártunk, és egy utcai bódénál ráment ettünk. És mivel nem túl messze történt ettől a helytől, eszembe jutottak a szüleim, meg pár emlék a régi szép időkből. Szatoru csak elkísért.

A körülményeik különböztek ugyan, de mindkét fiúra igaz volt, hogy már nem a szüleikkel élnek. Ez elégséges igazolásnak tűnt – két magányos fiú, akik fel akarták vidítani egymást.

–Josimine – Szatoru mondani akart valamit, de a barátja közbevágott.

–Semmi gond – mondta, mert úgy gondolta, Szatorunak muszáj csendben maradnia, ha tényleg nem akarja, hogy a világ értesüljön arról a drágalátos macskáról.

A tanárok komoly arccal hallgattak, de nyilvánvalóan nem tudták, hogyan tovább.

–Én megértem az érzéseiteket, de a szabály akkor is szabály. Egy iskolai kiránduláson nem tehetitek meg, hogy

csak úgy leléptek – szólalt meg a testneveléstanár kedvetlenül.

Csak fejet kellett hajtaniuk, és ott helyben bocsánatot kérniük. A gyámjaikat értesítették, és büntetésként, valamint elrettentő példa gyanánt a többi diák számára, késő estig ott kellett ülniük a folyosón a kényelmetlen, formális *seiza* pózban, a lábukat maguk alá húzva.

Miután hazaértek a kirándulásról, Josimine kért egy szívességet a nagymamájától.

–Nagymama, *kérlek*, van valami, amire tényleg nagyon szeretnék megkérni.

Azt akarta, hogy a nagyanyja hívja fel Szatoru nagynénjét, és kérjen a nevében bocsánatot, mert Szatorut belekeverte ebbe az ügybe.

A nagyanyja pontosan tudta, hogy az unokája sohasem járt Tendzsinben a szüleivel, de megtette, amire a fiú kérte, és nem kérdezősködött.

–Sajnálom, hogy Szatoru-csan szidásban részesült amiatt, amibe Daigo belerángatta.

Szatoru nagynénje érezhetően zavarban volt.

–Inkább nekem kellene bocsánatot kérnem – felelte. – Josimine-kun már vissza akart volna táncolni, de Szatoru erősködött.

Tehát Szatoru így magyarázta a dolgokat otthon.

–Tudom, hogy ti ketten nem vagytok olyanok, akik felrúgnák a szabályokat, ha nincs rá különösen jó okuk – mondta a nagymama később Josiminének.

A fiú képtelen volt válaszolni.

Ez a kedves és megfontolt nagymama körülbelül tíz éve halt meg, szép idős kort megérve.

Szatoru, miután elvégezték az alsó középiskolát, ismét továbbköltözött, de azután is leveleztek Josiminével, és amikor értesült a nagymama haláláról, Szatoru, hosszú utat megtéve, eljött, hogy részt vegyen a temetési szertartáson.

Amikor a barátja megköszönte a részvételét, Szatoru mosolygott.

–Hiszen az én nagymamám is volt, nem igaz?

Josimine bólintott, és a szeme megtelt könnyel.

Az apja, aki a temetési szertartást vezette, nem úgy tervezte, hogy átveszi a farmot. A házat meg a környező földeket a közelben lakó rokonokra bízta, akik már korábban átvállalták a földek és rizsültetvények megművelésének a gondját, amikor Josimine nagyanyjának már nem volt hozzá elég ereje.

Josimine felajánlotta, hogy ő majd vezeti a farmot, de meggyőzték, hogy ne tegye. Így nem fog elég pénzt keresni, és nehéz lesz feleséget találnia magának.

–Nos, ahogy a rokonaim is megjósolták, egyelőre sehol egy feleség a láthatáron – mondta most Josimine Szatorunak.

–Pedig ha én nő lennék, engem egyértelműen érdekelne a dolog – felelte Szatoru.

–Ha ismersz olyan nőt, aki osztozik az értékítéletedben, el ne mulaszd, hogy bemutass neki.

Josimine mosolyogva öntött egy kis sócsút a poharába. Most, hogy már ellenőrizték, hogy a földeken minden rendben van-e, eljött az ideje, hogy pár pohár italt megigyanak a vacsora mellé.

Szatoru inkább sört kért, aztán átváltott egyszerű árpateára. Sohasem volt nagyivó, és az utóbbi időben még kevésbé bírta az alkoholt.

–Mielőtt holnap visszaindulok, még szeretném meglátogatni a nagymamád sírját – szólt.

A sír a ház mögötti dombon volt. Josimine kocsijával kevesebb mint öt perc alatt meg tudják tenni az utat.

Josimine azt tervezte, hogy a találkozásukat megünneplendő, éjszakába nyúlóan fennmaradnak, de a tyúkokkal fekvés-keelés szokása annyira beléivódott mostanra, hogy végül éjfélig sem tartottak ki.

Reggel az volt az első dolguk, hogy Josimine kisteherautójával elhajtsanak oda, miközben az előző estét emlegették.

Tökéletes, gondoltam én. Úgyis van egy kis elintéznivalóm, míg odalesznek.

Hé, vöröske. Igen. *Te.*

Emlékszel, ugye, mire tanítottalak tegnap? Menjünk végig rajta, hogyan kell viselkedni harc során.

Azzal összeráncoltam az orrom, és hátracsaptam a fülemet. Nos, tehát, kölyök, mit csinálsz, ha meglátsz egy ilyen dühös macskát, mint ez?

A kis vörös cirnos azonnal utánozni kezdett: ráncolta az orrát, a két füle hátralapult, begömböcsítette a hátát, és a szőrét is felborzolta.

Kiváló. Úgyesen csináltad.

Nos, most pedig jöjjön a záróvizsga. Ha dühös arcot vágok, azonnal vedd fel a harci pózt. Kápráztasd el Josiminét. Figyelj, ezt össze kell hoznunk, hogy tökéletesen menjen, mielőtt elutazom. Légy résen.

A kis vörös nagyon lelkes volt. Szatoru meg Josimine pont ebben a pillanatban értek vissza.

Tökéletes időzítés volt. Épp akkor jeleztem a kölyöknek, hogy fel a harci pózt, amikor beléptek a szobába.

A kismacska szőre az egész testén felborzolódott, úgy festett, mint egy robbanni készülő szőrlabda. Minden erejével igyekezett megmutatni Josiminének, mire képes.

–Ez meg... hogyan? – Szatorut szemlátomást teljesen összezavarta a látvány. – De hiszen tegnap még olyan jól kijöttek egymással. Mi történhetett hirtelen?

Ki tudja? A kismacskák olyan impulzívak. Talán meggondolta magát?

–Talán már elfeledkezett róla, mi történt tegnap. – Josimine is értetlenkedve nézett.

–Nos, figyeljük egy kicsit, hogyan viselkedik ezután. Lehet, hogy csak rosszkedvében van.

Szatoru úgy tervezte, délelőtt elutazik, de végül mégis maradt egészen délutánig. Megpróbálkozott pár dologgal, egyebek között azzal is, hogy engem meg a kölyköt egy időre elkülönített két, külön szobába.

Sajnos a kölyök egészen addig folytatta a szerepjátszást, amíg el nem indultunk. Akárhányszor kiadtam az utasítást, felvette a tőle telhető legjobb harcos pózt. Korához képest egész jól csinálta. Ha így marad, még a végén lesz belőle valami.

–Mi lenne, ha itt hagynád Nanát, és megnéznénk, hogy mennek a dolgok? Adjunk nekik pár napot, talán összeszoknak – javasolta Josimine, amikor visszatért délelőtt a farm körüli teendőkből.

–Én nem hinném – felelte Szatoru kételkedő hangon. – Nana feldühödött, és elbújt a kosarába, szóval nem tűnik valami biztatónak a helyzet. Nagy kár, de ha nem tudnak megbarátkozni egymással, kegyetlenség volna egymás társaságába kényszeríteni őket.

–Szerinted igen? Kár. Annyira jó macska.

Josimine, nem vagy számomra ellenszenves, ezért ne gondolj rólam rosszakat, rendben?

De még mindig nem vagyok kész rá, hogy végleg elhagyjam az ezüst furgont.

Szatoru kissé szomorúnak tűnt a dolgok alakulása miatt, de végül, látván, hogy a vörös kölyök ennyire mérgesnek látszik az arcán azzal a vérszomjas kifejezéssel, feladta a dolgot. A kosaramat a mellkasához szorítva bemászott a furgonba.

–Tényleg kár.

–Mondani ezt mondod, de igazából elégedettnek tűnsz, hogy így alakult.

Josimine ugratására Szatoru csak hümmögött válaszként. Úgy tűnt, a barátja fején találta a szöveget.

–Hát... – szólt végül. – Nehéz lesz elbúcsúznom Nanától.

–Ha annyira szereted, miért kell megválnod tőle?

Ó. Te aztán mindig a közepébe célsz, nem igaz, Josimine? Egyenes dobás, ugyanúgy, mint amikor szó nélkül benyúltál a kosaramba, alighogy megismerkedtünk.

Szatoru zavartnak látszott, és nem válaszolt.

–Mindegy – Josimine nem erőltette tovább a dolgot. – Ha bármi gondod lesz, csak gyere nyugodtan, rendben? Lehet, hogy nem áradnak hozzám a házassági ajánlatok, de egy dolog biztos – a földműveseknél mindig van mit enni.

–De hiszen látod, hogyan viszonyul egymáshoz Nana és Chatran.

–Nem fogják megölni egymást, és ha úgy alakul, egyszerűen rá fogjuk venni őket, hogy éljenek együtt, akár tetszik nekik, akár nem. Mégiscsak állatok, ennyire nem kellene aggódnunk amiatt, hogy mennyire tudnak kijönni egymással.

–Ez abszurd. Ha túl sok stressz éri az állatokat, még a szőrük is kihullik.

–Ha tényleg sehogy sem akar összejönni, el tudom intézni, hogy itt lakhassatok a falu egyik lakatlan házában. Az emberek félnek tőle, hogy a házuk tönkremegy, örülnek, ha van, aki benne lakjon. A falu vezetői minden tőlük telhetőt

megtesznek, hogy idevonzzák a fiatalokat, még a fővárosból is.

–Köszönöm. – Szatoru mosolygott, de a hangja remegett kissé. – Ha tényleg nem lesz más megoldás, a szavadon foglak.

–Jó. Már alig várom.

Férfiasan megrázták egymás kezét.

–Köszönök mindent. Örülök, hogy el tudtunk menni a nagymamád sírjához is.

Szatoru beszállt a furgonba, de mielőtt indított volna, így szólt:

–Na jó – és letekerte az ablakot. – Josimine, emlékszel annak a régi macskának a nevére?

Josimine a fejét rázta.

–Hacsinak hívták. Ugyanúgy nézett ki, mint Nana, még az arcán lévő mintázat is, ami nyolcasra hasonlít. Nana pedig arról kapta a nevét, hogy a farka úgy görbül, mint egy hetes.

Josimine hangosan felnevetett.

–És még te mondd Chatran nevére, hogy közhelyes, pedig csak ilyen béna nevekkel tudsz előrukkolni!

–Az egyikünk az alapján nevezi el őket, ahogy kinéznek, a másikunk meg inkább a klisékből válogat. Ez aztán a kötelék.

Azzal kurtán dudált egyet, és végiggurult az úton.

–Nem kellene, ilyen jeleneteket rendezned, Nana. Nem lenne szabad, hogy ennyire felbosszantson egy kiscica.

Már megbocsáss. Azt mondtad, hogy ott akarsz hagyni, de te komolyan elhiszed, hogy ez működhet?

–Viszont egy kicsit meg is könnyebbültem. Így együtt tudunk hazautazni.

Ezt én eddig is tudtam.

–Na, akkor meg akarsz állni a tengernél visszafelé?

Remekül hangzik! Kíváncsi vagyok, hogy a tengeri gyümölcsös keverékem ínycsiklandó alkotórészei közül mennyi úszkál ott.

Így az ezüst furgon a part felé vette az irányt. Nehéz lett volna kibírnom a kosárban, ezért inkább Szatoru ölébe telepedtem, míg a hepehupás úton zötykölődtünk a víz felé.

Amikor végre kiszálltunk, Szatoru felemelt, és kutyagolni kezdtünk a vízparthoz vezető lejtőn lefelé, de ami engem illet, én hamarosan az életemért kapaszkodtam.

–Hé, Nana! Mit csinálsz a karmaiddal? Fáj!

Nincs az a pénz. *Nincs. Az. A pénz.* Mi ez a *robajló* zaj? Még sohasem hallottam hasonlót. *Mi ez, mi ez a szörnyű ricsaj?*

És ott volt. A tenger – ott terült el közvetlenül a szemem előtt. Egy végtelen vízáradat, ami könnyörtelenül hullámozva támadt ránk.

–Nézd, Nana. A tenger. Hát nem mesés, ahogy hullámozik?

Mesés? Miről beszélsz? Hogy tudnak az emberi lények ennyire optimistán olyasmit gondolni, hogy ez a borzasztó nagy víztömeg, ez a dübörgő energia *mesés*? Nem tudom, az emberek hogy vannak ezzel, de ami a macskákat illeti, ha egyet elkap közülük, annak vége is van abban a minutumban, ez biztos!

–Sétáljunk el a víz széléig.

SZÓ SEM LEHET RÓLA.

–Nana! Au! Ez fáj!

Kicsusszantam Szatoru karjából, és küszködve próbáltam minél magasabban fekvő területek felé törni. Végül egyenesen a feje búbján kötöttem ki, ahol, őszintén szólva már nem sok haja volt.

–A karmaid! Nana, ne karmolássz már!

Ez így nem lesz jó. Biztonságosabb helyre kell menekülnöm Szatoru fejénél! Hopp!

Elrugaszkodtam, és négy tappancsoddal a talajon landoltam. Aztán amilyen gyorsan csak tudtam, elkezdtem rohanni, csak minél távolabb a tengertől.

–Nana!

Egyenesen felrohantam a legközelebbi sziklameredélyre, és leültem egy fenyőfa tövébe, ami a csupasz sziklából nőtt ki furcsa szögben.

–Miért kellett oda felmenned? Gyere le ide!

Azt lesheted. Ha nem vagyok elég óvatos, bármikor elsodorhat egy hullám, és akkor végem!

–Gyere le onnan, Nana! Én nem tudok oda felmászni!

Végül Szatoru, kínos óvatossággal, mégis felkapaszkodott a sziklára, hogy megmentsen.

A tengerrel való első találkozásomból értékes tapasztalatokra tettem szert.

A tenger az a hely, ahová visszaemlékezni utazol, amikor messze jársz otthonról.

A tenger gyümölcseit a macskák nem tudják levadászni maguknak. Tökéletesen elfogadható, ha az emberek készítik elő nekik.

–A fejem tele van karmolásokkal. Csípni fogja a sampon, ha haját mosok, ebben biztos vagyok.

Szatoru elmotyogott még pár panaszszót, de végül halkán kuncogni kezdett.

–Sohasem gondoltam volna, hogy ennyire megrémülsz a tenger láttán. Olyan oldaladról ismertelek meg, amit még sohasem láttam korábban, de jó tudni, hogy nem szereted.

Dehogynem szeretem. Ha elég távolról nézhetem. Mármint a tengert.

A furgon simán hajtott végig a tengerpart mentén. Bámultam a csillogó, sötétkék vizet, és a farkamat boldog mozdulattal az ég felé meresztettem.

Egészen addig szerény életterem Szatoru lakására és a közvetlenül körülötte húzódó aprócska területre korlátozódott. Egy macska számára megfelelő méretű territórium ugyan, ám az univerzum hatalmasságához mérve valóban szerényke.

A macskák egyetlen élet alatt nem tudják megnézni a világ összes látnivalóját. Egyszerűen túl sok van belőlük.

Szatoru?

Amióta elindultunk az utunkra, láttam a várost, ahol a gyerekkorodat töltötted. Meg egy földművesek lakta falut. És a tengert.

Eltöprengtem, vajon milyen látnivalókat tartogat még számunkra ez az utazás, mielőtt véget ér.

Szugi és Csikako panziója: házi kedvencekkel is!

Pihenj meg egy kicsit hõn szeretett háziállatod társaságában, miközben a Fudzsi hegy lélegzetelállító látványát élvezed.

Suszuke Szugi és a felesége, Csikako három évvel ezelõtt ezzel a szlogennel kezdték hirdetni a panziójukat.

Az ötlet akkor merült fel, amikor a vállalat, ahol Szugi dolgozott, küszködni kezdett, és keresték, van-e olyan munkatársuk, aki önként hajlandó felmondani. Ugyanebben az idõben a Csikako szüleinek gyümölcsöse melletti panziótól erõsen nyomott áron akartak megszabadulni a tulajdonosai, és a házaspár végül mindenestül megvásárolta a létesítményt, aztán megnyitották. A hely egyik nagy vonzerejének azt tekintették, hogy az itt megszálló vendégek olcsóbban juthattak hozzá a szomszéd gyümölcsösbõl származó terményekhez, szedd magad! akcióban. Az elõny mindkét irányban mûködött, a gyümölcsösnek is jól jött, ha vevõket irányítottak át hozzájuk. Ez volt a másik ok, amiért rászánták magukat az üzletre.

A legnagyobb vonzerõnek végül az bizonyult, hogy a panzióba kisállatokat is beengedtek.

Az elképzelés Csikako fejébõl pattant ki.

Az alsó és a második szint, valamint egy kis különálló házikó kihasználásával el tudták különíteni egymástól az állatokat és gazdáikat, például a kutyásokat és macskásokat. Külön emeletre kerültek a kutyák és a macskák, és ha a saját

fajtársaikkal jól kijöttek, akár a ketrecüket is elhagyhatták, és póráz nélkül járhattak-kelhettek. Az összeférhetőség kérdése a tulajdonosokra volt bízva.

A környéken kevés szálláshelyen tudták elszállásolni a kutyákat és macskákat is; a legtöbb helyen inkább kutyákra voltak berendezkedve. Csak néhány nagyobb fogadóban tudták ugyanezt megoldani, ám a legtöbb helyen az volt az előírás, hogy az állatok maradjanak pórázon vagy a kosarukban.

Szugi inkább kutyás volt, ezért eleinte bizonytalan volt benne, hogy jónak tartja-e a felesége ötletét, de miután már három éve prosperált a hely, el kellett ismernie, hogy Csikako jó érzékkel rátapintott valamire.

Csikakóék családi üzletén kívül számos másik gyümölcsös és borászat működött a környéken, ezért a prefektúrán belül ez a környék sok turistát vonzott – de az olyan panzió párját ritkította, ahol a macskák is stresszmentesen múlathatják az idejüket. A hely neve szájról szájra járt, és a visszajáró vendégeik is szaporodtak, ezért mostanság már több macskát láttak vendégül gazdástul, mint kutyát.

Csikako kivétel nélkül minden macskát szeretett, és a macskások mindig szívélyes fogadtatásra számíthattak tőle, de ezeknél a maiaknál talán még sohasem várt boldogabban egy vendéget sem.

Megágyazott a második szinten, a legnaposabb dupla szobában, aztán a kezében a használt ágyneműt tartva, elindult a lépcsőn lefelé, miközben magában dudorászott.

–Nagyon feldobottnak látszol – jegyezte meg Szugi. Igyekezett, hogy a megjegyzése lezseren hangozzék, de egy kicsit mégis gorombára sikeredett. Csikako zavartan nézett a férjére.

–Te nem örülsz? Szatoru Mijavaki most hozza el hozzánk azt a macskát.

–Dehogynem, csak épp... – sietett Szugi a válasszal, igyekezve szépíteni az iménti fiaskót. – Csak épp azon gondolkodtam, hogy vajon az a macska jóban lesz-e majd a mi állatainkkal.

A saját állataikon egy kai ken kutyát, és egy barna cirnos macskát kellett érteni. A kutya hároméves kan volt, a neve Toramaru, a macska egy tizenkét éves nőstény, és a Momo nevet viselte. Toramaru (a *tora* tigrist jelent) az egyes kai ken kutyákra jellemző vöröses, csíkos bundájáról kapta a nevét, Momo pedig, akinek a neve őszibarackot jelent, a gyümölcsös legfőbb terménye után.

–Ne aggódj annyit. Minden rendben lesz. A mi kicsikéink hozzá vannak szokva a vendégekhez.

De Szugi nem nyugodott meg, és Csikako minden csúfondáros mosolya ellenére folytatta:

–Szatoru valakinek oda akarja adni azt a macskát, és biztos vagyok benne, hogy nem örül neki, hogy ezt meg kell tennie.

A férfi, akinek az érkezését várták, közös főiskolai barátjuk volt. Szatoru Mijavaki.

Szuginak valamivel korábban kapta meg az e-mailt, amiben Szatoru megírta, hogy bár nagyon szereti a macskát, bizonyos kényszerítő körülmények miatt másik gondozót kell keresnie neki.

Azt egyetlen szóval sem magyarázta, mik ezek a kényszerítő körülmények, de Szugi meglátott egy hírt az újságban arról, hogy egy nagyvállalat elkezdte a dolgozóit szélnek eresztetni, és nem töprengett tovább. Az a cég, ahol Szatoru dolgozott, ennek egy leányvállalata volt.

Ha már egy ilyen komoly, nagy cég is elkezd kiugdosni az embereket, tűnődött Szugi, akkor gyanítom, hogy az én

korábbi munkahelyemen is ez történik most. Igazán szerencsésnek érezte magát, hogy elhagyta azt a vállalatot, amikor lehetősége nyílt rá.

–De ha befogadjuk is ezt a macskát, bármikor visszaadhatjuk, nem? – nevetett Csikako. – Én inkább afféle ideiglenes megoldásnak tekintem ezt. De természetesen nagyon körültekintően fogok gondoskodni róla, amíg nálunk lesz. Ezt mondanom sem kell.

Ideiglenes megoldás. Szugi nem így gondolt erre. Csikako mindig olyan pozitívan és jövőbelátón gondolkodik. Mindennek megtalálja a jó oldalát. Nevezhetjük Szugit *óvatosnak* is, úgy jobban hangzik, de az a helyzet, hogy sokkal kevésbé volt optimista, mint Csikako. A férj és a feleség ebben egymás tökéletes ellentétei voltak.

–Biztosan jó oka van rá, hogy ilyen hirtelen gondozót keres annak a macskának... De egy nap, tudom, vissza fog jönni érte.

Csikako szilárdan hitt abban, hogy Szatoru macska iránti szeretete minden akadályt le fog győzni. Amikor a macskák szeretetéről volt szó, ők ketten mindig egy hullámhosszon voltak.

Csikako az ágyneművel a kezében lement a mosókonyhába.

–Gyere csak le onnan, Momo. – A macska épp az igazak álmát aludta a mosógép tetején. – Szatoru azt mondja, hogy a macskáját Nanának hívják. Kérlek, tegyél meg mindent, hogy jól kijöjjetek egymással. – Csikako mintha énekelt volna, miközben ezeket a szavakat kimondta. – Ó! – kiáltott fel hangosan. – Drágám, kérlek, mondd meg Torának is ugyanezt.

A kutyájuk és a macskájuk egyformán fontos volt mindkettőjüknek, de gyakorlati szempontból világosan elkülönültek a munkakörök. Csikako, a macskás, Momóért

volt felelős, Szugi pedig, aki inkább kutyásnak számított, Toramaru körül teljesített szolgálatot.

Bármi fontos történik a családukban, a kutyát és a macskát is tájékoztatnunk kell – Csikako javaslata mostanra szilárd szabállyá nőtte ki magát.

Szugi belesusszant a szandáljába, amit az imént ledobott a bejáratnál, és kiment az udvarra. Napközben, ha jó volt az idő, Toramaru szabadon szaladgálhatott egy elkerített területen a ház előtt, mert Szugi apósa, aki remek ácsmester volt, épített a kutyának egy kennelt.

–Tora!

Tora a neve hallatára energikusan csóválni kezdte csigába görbülő farkát, és odarohant a gazdájához. Olyan magasra tudott ugrani, hogy féltő volt, hogy akár még ezt a magas kerítést is átugorja egyszer, ezért olyankor, ha vendégek érkeztek, mindig megkötötték a kennel kerítéséhez. A szakember, akitől annak idején a kutyát kapták, elmesélte, hogy ennek a kutyafajtának két típusa ismert – a karcsúbb állatok nagyszerűen tudnak őzeket üldözni, miközben a vaskosabb kutyák a vadkanokkal is birokra kelnek. Toramaru tankönyvbe illő őzvadász volt.

Két napon át Szatoru lesz az egyetlen vendégük, ezért Szugi eloldozta Tora pórázát.

–Szatoru ma este érkezik. Tudod, a barátom, akiről már meséltem.

Toramaru három évvel azelőtt került Szugihoz, hogy megnyitották ezt a panziót, Szatorut pedig éppen abban az időben helyezték át a vállalaton belül egy nagyon sok elfoglaltsággal járó részlegbe, és annyira kevés volt a szabadideje, hogy azóta sem tudott elmenni látogatóba a házaspárhoz. Szugi csak akkor találkozott vele, ha Tokióban járt élelmiszer-nagybevásárláson, amire a panzió

működtetéséhez szükség volt, de három év óta ez lesz az első olyan alkalom, hogy Csikako is személyesen találkozik a férfival. Toramaru számára pedig ez lesz a megismerkedés pillanata.

Abból, hogy Szatorut ennyire lefoglalja a munkája, Szugi arra következtetett, hogy biztos állása van, de ha valahol létszámleépítésre kerülne sor, az bármikor új helyzetet teremthet.

– Most először fogsz Szatoruval és Nanával találkozni, Tora, és nagyon remélem, hogy remekül kijöttök majd egymással.

Szugi alaposan megvakarászta Toramaru fejét, amit a kutya torokból jövő morgással nyugtázott. A kutyatartásnak az volt az egyik nagy előnye, hogy erőteljesebben is meg lehetett dögönyözni az állatot. *Ugyanezt megpróbálni Momón is, gondolta magában Szugi, egyet jelentene azzal, hogy a macska azonnal viszonttámadást indít, mégpedig kimeresztett karmokkal.*

– Viselkedj majd nagyon jól, rendben?

Toramaru fürkészőn nézett a gazdája szemébe, és újabb rekedt morranást hallatott.

Aznap nem szólt az a zene az ezüst furgonban, amely a galambok röptére váró cilindereket jeleníti meg.

Lehet, hogy Szatoru úgy érezte, itt az ideje egy kicsit elszakadni a lejátszótól, mert a rádiót kapcsolta be. Valamelyik csatornán sem sokkal ezelőtt roppant lelkesen mutatott be valami könyvet egy a hangja alapján kifinomult úriembernek tűnő illető. Nyilvánvalóan színész volt.

Elegáns hanghordozással beszélt, miközben időnként váratlan szavakat kevert a szövegbe: például azt, hogy „laza” meg „klassz”, és még egy ilyen egyszerű macska számára is, mint én, egy kissé megmosolyogtató volt hallani, ahogy ez az

úriember lelkesedik, hogy ez a könyv így *klassz*, meg úgy *klassz*.

Az is igaz, hogy teljesen mindegy, mennyire jó az a könyv, ha úgysem tudom elolvasni. Ahogy korábban már elmagyaráztam, a legtöbb állatra jellemzők a multilingvális készségek, ha a hallás utáni megértés képességét tekintjük, ám az olvasás kifogja rajtunk. Úgy tűnik, az olvasás meg az írás egy olyan különleges lingvisztikai rendszerbe tartozik, amelynek az elsajátításához szükséges készségeket csak a humán faj egyedei birtokolják.

–Hm, ha Kodama úrnak, a házigazdának tényleg ennyire bejött a könyv, talán nekem is el kellene olvasnom – mormolta Szatoru. Amikor otthon volt, több időt töltött olvasással, mint tévénézéssel, és néha bizony még egy-egy könnyet is ejtett, miközben a lapokat forgatta. Ha ilyen alkalmakkor véletlenül rajtakapott, hogy figyelem, kissé zavartan így szólt: „Hagyd abba a bámulást.”

A könyves műsor véget ért, és kisvártatva egy gyerekdal szólalt meg: *Fejed fenn a felhők felett, nézd meg ott lenn a hegyeket...*

Néha jólesik ilyen lágy dalocskákat hallgatni. Bár a dallam máris kissé elálmosított.

Halld a dörgést, hogy közeleg, a Fudzsi nálunk a legnagyobb hegy...

Hogyan? Az utolsó sor hallatán felültem, a mancsomat megtámasztottam az oldalsó üvegnél, és nyújtogatni kezdtem a nyakamat, hogy kilássak.

Egy ideje már ott terpeszkedett a látóhatáron egy óriási háromszögre emlékeztető hegy.

–Ó, hát te értetted az összefüggést, Nana?

A humán egyedek lényegesen alábecsülik a nyelvtudásunkat. Pedig semmi okuk rá, hogy így fenn

hordják az orrukat, csak mert ők olvasni meg írni is képesek.

– Igazad van, pontosan a Fudzsi-ról szólt a dal. Micsoda remek időzítés, nem igaz?

Egy idő múlva, amikor a háromszögletű hegy, az igencsak szélesen elterülő alapjával, még közelebb került hozzánk, Szatoru megszólalt:

– Tessék, a Fudzsi.

A tévében meg a fotókon úgy néz ki, mint egy háromszög, ami csak úgy lepottyant a földre, de ha a valódi életben látod, lenyűgöző, olyan, mintha körül akarna fogni.

Ez Japán legmagasabb hegye. Háromezerhét-hetvenhat méter magas, amire még egy emlékeztető mondóka is létezik, hogy az emberek ne felejtsek el a pontos számokat: Légy te is olyan, mint Fudzsi-szan, *Fuji-san no yo ni mi* (három) *na* (hét) *ni na* (hét) *rou* (hat). Sok ennél méretesebb hegy létezik a világon, de ahhoz képest, hogy magában áll, szokatlanul magas. Szatoru fecsegett, nagy részletességgel sorolva egymás után az adatokat.

Értem én, hogy milyen nagyszerű. Nem kell újra meg újra elmondani. Teljesen érthető, hogy miért költöttek róla dalocskát. Pamparam-pamparam.

Az is igaz, hogy ezt tényleg a saját szemeddel kell látnod. Ha valaki csak tévéből vagy fotókról ismeri, sosem jelent egyebet a számára, mint egy nagy, elterülve ücsörgő, háromszögletű hegyet. Én is így voltam ezzel egészen eddig a pillanatig.

Megvannak annak az előnyei is, ha valami nagy. Eleve ott van az, hogy ha egy macska nagy, akkor könnyebb boldogulnia az életben.

Mégis, ez a hegy tényleg örülten lenyűgöző.

Kíváncsi lennék, hány macska látta Japánban a valódi Fudzsit. Úgy saccolom, hacsak nem itt élnek a környéken,

nem lehetnek túl sokan.

Ez a mi ezüstszín furgonunk olyan, mint egy varázshintó. Akárhányszor beszálok, mindig új és új helyekre röpít, ahol korábban még nem jártam.

Pillanatnyilag kétségkívül mi vagyunk a világ legnagyobb utazói. Jómagam pedig a legnagyobb utazó macska.

A kocsi letért a főútról, és egy sűrű, buja erdőben haladt tovább.

Bármelyik irányba néztem, az ágakról fehér papírzacskók lógtak, nyilvánvalóan azért, hogy óvják a barackokat, amelyek a fákon teremnek – hogy távol tartsák a rovarokat, és segítsenek a gyümölcsnek beérni.

Miután jó ideig kanyarogtunk, végre feltűnt előttünk egy nagyobbacska fehér ház.

–Megérkeztünk, Nana.

Nyilván ez lesz a panzió, amiről Szatoru beszélt – a helyet valami barátai üzemeltetik, és kisállatokat is fogadnak. Ma kizárólag mi leszünk itt náluk.

Miután a kocsival beálltunk a parkolóba, ahol tíz hasonló kocsi is elfért, egy Szatoruval egykorú férfi jött az üdvözlésünkre.

–Szugi!

Szatoru odaintegetett neki, aztán kivette a táskáját a kocsiból.

–Csak egy táskád van? Segítek.

–Nanan kívül csak egy váltás ruhát hoztam, hiszen csak egy éjszakára maradok.

Szugi megragadta a barátja táskáját, Szatoru pedig engem vitt kosarastul, és felkaptattunk a panzió bejáratához vezető enyhe emelkedőn.

–Milyen csodálatos hely ez. Az egy kutya-futtató?

Az emelkedő hosszában egy széles, bekerített terület nyúlt el, hátul egy kennellel.

– Szerettem volna, hogy legyen a kutyának helye, ahol szabadon szaladgálhat.

– Egy kai ken, ugye? Úgy emlékszem, ezt mondtad.

A kosaramban ülve beleszippantottam a levegőbe. Az undorító bűz, ami a macskák örök riválisát lengi körül.

Kikukkantottam a ketrec rácsai között, és figyeltem, ahogy a durva pofájú csíkos kutya talpra ugrik, és kihívó pillantásokat vet az irányomba.

– Igen. Toramarunak hívják.

– Békében tudna élni egy macskával?

– Persze. Tudod, nekünk is van egy, az a neve, hogy Momo. És sok vendégünk hoz magával macskát.

– Aha, akkor jó...

Már hallottam Szatorutól, hogy él egy középkorú nőstény velük, Momo. Szatoru szerint kétszer annyi idős, mint én. Én még elég fiatal vagyok, nem tudom, egy hullámhosszon leszünk-e.

– Hahó! Szia! Örülök, hogy megismerhetlek, Toramaru – kiáltotta Szatoru, és odadugta a kezét a kerítéshez.

Várjunk csak! Ne beszélj ahhoz a kutyához! Mogorván meredtem kifelé a kosaramból.

Ez a Toramaru névre hallgató kai ken barátságatlan pillantást vetett felénk, aztán morogni kezdett, és kivicsorította sárga fogait.

– Talán rosszkedvében van?

És épp abban a pillanatban, hogy Szatoru elszánta magát – *vau!* – a kutya ugatni kezdett.

– Hú!

Ahogy várható volt, Szatoru elrántotta a kezét a kerítéstől.

Hé! Ezt nagyon gyorsan hagyd abba, csahos!

A testemen lévő minden egyes szőrszál égnek meredt.

Ha harcba bocsátkozol Szatoruval, akkor én – az igen erős büszkeségérzettel megáldott macska – nem fogok ám itt ücsörögni és bámészkodni! Ha nem akarod, hogy azt a nagy orrodal valaki darabokra szaggassa, jól teszed, ha ebben a minutumban bocsánatot kérsz, te rühes dög!

–Tora!

Szugi rászólt, de az idiótája csak nem hagyta abba a szánalmas óbégatást.

Szatoru engem is próbált megnyugtatni.

–Minden rendben, Nana. Tarts ki.

Kívülről megtámasztotta a kezével a kosár fedelét, mert tudta, hogy nem leszek rest tisztázni a dolgokat azzal az idióta kutyával, ha szükséges.

–Tényleg sajnálom – mondta Szugi. – Általában nem viselkedik így.

–Nem, semmi baj... Azon gondolkozom, hogy nem mi tettünk-e valamit, amivel felbosszantottuk.

–Mi folyik itt? – Egy nő jött elő sietős léptekkel a házból. Csinos nő, kötényben. – Tora dühös lett valamiért?

–Nincs gond. Szia, Csikako. Hogy s mint? – Ezt Szatoru mondta, miközben a nő felé integetett.

–Szatoru! Annyira sajnálom. Minden rendben van?

–Ne aggódj. Nem vagyok hozzászokva, hogy a macskák vagy kutyák ilyen dühösen fogadjanak, és egy pillanatra megriadtam.

Teljesen igaz. Állati szemszögből nézve Szatoru egész stresszmentes figurának számít. Ha netán keresztezik egymás útját, a kutyák és macskák nem találnak okot rá, hogy összeakasszák vele a bajuszt.

Az ilyen pimasz kutya, mint ez, hogy csak úgy nekiugrik, egyértelműen egyedi eset.

–Elnézést. Tényleg sajnálom – kért bocsánatot Szugi, miközben újabb intéssel jelezte a kutyának, hogy *fogd már be*. Toramaru leeresztette karikába görbülő farkát. Megérdemelted, hülye véreb.

–Minden rendben. Tényleg. – Szatoru próbálta elsimítani a dolgot. – Látszik, hogy egy remek, megbízható kutya. Lehet, hogy kicsit gyanúsnak tűnök a szemében?

Újra próbálkozott, áthajolt a kerítés fölött, hogy megvakargassa a kutya nyakát. A dög csendben hagyta, hogy Szatoru simogassa, de számomra nyilvánvaló volt, hogy még mindig durcás. Csak próbáld még egyszer rávillantani azokat az agyarakat Szatorura, akár egy másodperc törtrészére is, és *velem* gyűlik meg a bajod!

A rácsokon keresztül vetettünk még pár vérszomjas pillantást egymásra, de Szatorut hamarosan beinvitálták a házba, ezért elkerülhetetlenül szünet állt be a műveletekben.

Egy kellemes, napfényes szobába vezettek minket a második emeleten.

–Miután elrendezkedtek, gyertek le – mondta Csikakoszán. Aztán sarkon fordult, és fürgén elindult lefelé a földszintre.

Nos, akkor körülnéznék a szobában. Könnyedén kioldottam a kosaram zárját belülről, és nesztelenül kiosontam.

A takaros szobának fapadlója volt, macskaszemmel kifejezetten otthonosnak láttam.

–Ó, szia, Momo.

Szatoru hangjára megpördültem a tengelyem körül, és a folyosó felé fordultam. Apró, méltóságteljes, barna cirmos nőstény ücsörgött csendesen a sarokban. Kétszer annyi idős, mint én, de még meglehetősen ruganyos, ránézésre.

Örülök, hogy megismerhetlek, üdvözölt Momo, méltóságteljes cirmoshoz illő méltóságteljes hangján. Hallom,

Toramaruval máris volt egy kis csörtétek.

Szusszantottam egyet. Annak a kutyának nem volt gyerekszobája. Ráviczorogni egy emberre, miközben az megpróbálja üdvözölni... nem lehetett valami jó nevelésben része.

Igencsak szarkasztikus hangnemet ütöttem meg, Momo pedig fanyarul mosolygott.

Kérlek, bocsáss meg neki. Ugyanúgy, ahogy számodra is becses a te gazdád, az ő számára is becses az övé.

Hogy valaki, aki számára becses a gazdája, csaholni kezdjen a gazdája *barátja* láttán? Ennek így semmi értelme.

A világon semmi.

Momo újabb mosolyt eresztett meg, ami tükrözte, hogy átérzi a rosszállásomat.

Tényleg sajnálom. Azt hiszem, a mi gazdánk kevésbé erős kezű, mint a tiéd.

Még mindig nem állt össze a kép. De visszafogtam magam, nem ellenkeztem, mert nem akartam tiszteletlenül viselkedni egy éltes dámával.

–Úgy tűnik, szimpatikusak egymásnak Momóval.

Szatoru széles mosollyal az arcán lépkedett le az étkezőként is funkcionáló hallba, és az emelet irányába mutatott.

–A szobánkban vannak, ismerkednek. Most már csak Toramarunak kellene barátságosabbnak lennie. Talán azért haragszik, mert egy macskát hoztam ide?

–Mostanra már igazán hozzászokhatott ahhoz, hogy egyes vendégek macskákat hoznak magukkal. – Csikako tanácstalanul ingatta a fejét, aztán megkérdezte a férfiakat, hogy kérnek-e egy kis gyógyteát.

–Drágám, ugye, jól elmagyaráztad a dolgokat Toramarunak? – fordult aztán évődve Szugi felé.

–Persze – fintorgott Szugi, és a hangjából halovány ingerültség érződött.

Viselkedj a lehető legjobban, mondta a kutyának, miközben egymás szemébe néztek. Akkor vajon miért ugatott rá Szatorura?

Talán valami kényszeredettséget érzékelt Szugiban?

–Hú, ez nagyon finom – jegyezte meg Szatoru, miközben a teáját kortyolgatta. Csikoku arca felragyogott.

–Annyira örülök! A legtöbb vendégnek nagyon ízlik. A gyógynövények a kertünkől származnak. – Komoly tekintetet vetett a férjére. – Amikor Szugi először megkóstolta, azt mondta, hogy olyan íze van, mintha fogkrémet inna.

Az aprócska megjegyzés miatt, ami akkor hangzott el, amikor összeházasodtak, Csikako még mindig haragudott egy kicsit. Szuginak akárhányszor eszébe jutott az eset, mindig azt kívánta, bárcsak követni tudná Szatoru tanácsát, és egy kicsit okosabban tudná kezelni a dolgokat. De az az igazság, hogy Szugit mindig kínosan érintette, ha valakit nyíltan meg kellett dicsérenie.

–Egy kicsit édeskés. Mit szoktál beletenni? – kérdezte Szatoru.

–Sztíviát.

–Aha, már értem.

–Na, ezért szeretek Szatoruval beszélgetni, mert vele bármiről lehet!

–Szóval úgy tűnik, jól megy az üzlet – köszörülte meg a torkát Szatoru.

–Igen. Jó ötlet volt, hogy rástartoltunk a macskás vendégekre – jegyezte meg Szugi.

–Az én ötletem volt – szólt közbe Csikako.

–Tényleg így volt. Asszonyi találmány – tette hozzá Szugi. – Na, de veled mi van? A te sorod jól megy? Túladni a macskádon... ilyen hirtelen?

Szuginak nehezeére esett volna e-mailben feltenni ezt a kérdést, ezért azt tervezte, hogy majd akkor hozakodik elő vele, amikor szemtől szembe találkoznak.

–Igen, nos... tudod... – Szatoru arcára zavart mosoly ült ki, és ettől hirtelen nagyon öregnek látszott.

–Hallottam hírét, hogy az anyavállalat elkezdte szélnek eresztani az embereit.

–Nem egészen erről van szó... Más is közrejátszik.

Csikako lopva ráhunyorogott a férjére, hogy jelezze, abba kellene hagynia a kérdezősködést. Rendben, jelzett vissza Szugi.

–Nagyon megkönnyebbültem, amikor azt mondtátok, hogy szívesen gondoskodtok Nanáról . Már megkérdeztem pár embert, és el is vittem pár helyre Nanát, hogy megismerkedjenek egymással, de valamiért egyik sem jött össze.

–Van egy dolog, amit szeretnék előre megmondani, Szatoru – szólt közbe Csikako, és ültében kihúzta magát. – Mi ezt ideiglenes megoldásnak gondoljuk. Természetesen gondoskodunk Nanáról, de ha úgy alakulnak a dolgaid, hogy újra magadhoz tudod venni, nem fogjuk bánni, bármikor visszajöhetsz érte.

Szatoru olyan arcot vágott, mint aki mélyen egyetért a javaslattal. Egy pillanatra összeszorította a száját, és a cipője orrát vizsgálta.

Ezt az arckifejezést – ahogy összecücsörített szájjal igyekszik az érzelmeit kordában tartani – Csikako és Szugi már ismerték korábról.

Aztán Szatoru hirtelen felemelte a fejét, és elmosolyodott.

–Köszönöm. Sajnálom, hogy ilyen önző vagyok, de tényleg örülök, hogy ezt mondjátok.

Szatoru mindkettejükkel jó kapcsolatot ápolt, de Szugi lett először a barátja.

A középiskola első évének tavaszán mindhárman ugyanabba az osztályba jártak.

Az új osztályteremben a korábban egy alsó középiskolába járó diákok szerettek egy csapatba tömörülni, együtt mérlegelték a helyzetet, hogy kikkel volna jó összebarátkozni. Szatoru senkivel sem barátkozott. Úgy tűnt, senki sem érkezett ugyanabból az iskolából, mint ő.

Később megtudták, hogy egy másik prefektúrából költözött ide a tavaszi szünet alatt, és különbözeti vizsgát tett. Ezért nem ismert itt egyetlen lelket sem.

Szugival az egyik évközi vizsga idején lettek barátok.

Szugi a vizsga előtt egész éjjel az anyagot magolta, a feje tömve volt matematikai egyenletekkel és angol szavakkal.

A biciklijén kerekezett az iskola felé, és olyan finoman nyomta a pedált, amennyire csak tudta, nehogy valami váratlan bukkanó vagy vibráció miatt kiszóródjon a fejéből mindaz, amit beletömött.

Aztán útközben figyelmes lett egy ismerős arcra. *Az a fiú úgy néz ki, mint Szatoru az osztályból,* gondolta, amikor közelebb ért. Szatoru a biciklijéről leszállva ácsorgott egy széles árok mellett.

Az árok egy kétoldalt betonnal borított, patakszélességű mezőgazdasági öntözőcsatorna volt, körülbelül egy gyerek testmagasságának megfelelő mélységű. Szatoru arcán komoly kifejezéssel bámult lefelé, a csatorna aljára.

Szugi kíváncsi lett, mire készül, de már nem volt sok ideje a tanítás kezdetéig. A két fiú tekintete összeakadt, ezért Szugi úgy gondolta, odabiccent a Szatorunak, aztán odábbáll, ám közben kezdett olyan érzése lenni, hogy ez kínos lehetne később, ezért elindult arrafelé. Hamarosan mégis megtorpant.

– Mit csinálsz? – bökte ki a kérdést.

Szatoru meglepett arccal nézett rá. Biztosan azt várta, hogy Szugi elbiciklizik.

– Öhm, találtam valamit, ami egy kicsit aggaszt. Ennyi az egész.

Szatoru rámutatott valamire az árok mélyén, és ebben a pillanatban már Szugi is meglátta a reszkető kiskutyát. Sikerült felmászni egy apró, feltorlódott törmelékből és szemétből képződött sziget tetejére, vastag fehér-barna bundája ázotlan tapadt a bőréhez.

– Egy sicu.

Szugi ismerte a fajtát, mert Csikakóéknak is volt egy ilyen kutyájuk. A családnak gyümölcsökertje volt, szerették az állatokat, és a lány kisgyerekkorától kezdve számos kutya meg macska vette körül őket, ami sok vevőt odavonzott hozzájuk. Szugi mindig irigyelte ezt a hozzáállást.

Szugi családja társasházban élt; az apja középvezetőként dolgozott egy vállalatnál, az anyja meg az allergiái miatt csak szőrtelen házi kedvencet engedélyezett volna, például teknőst vagy aranyhalat. Szugi mindig is kutyáról álmodozott, de tudta, hogy ez sohasem valósulhat meg, míg a szüleivel él. Ám ha Csikako családjánál töltötte az idejét, legalább közelebb érezhette magát hozzájuk.

– Beleeshetett szegény.

– Szerintem is – bólintott Szatoru. Nem láttak sehol lépcsőket, amelyek az árokba vezettek volna.

–Nem kóbornak látszik, gyanítom, hogy elszökött otthonról és nem talált vissza...

Napközben Csikakóék is szabadon szokták engedni az állatokat a gyümölcsösben, hogy az ügyfelek, akik gyümölcsöt szednek, élvezhessék a társaságukat, de éjszakánként nagyon odafigyelnek rá, hogy mindegyik bekerüljön a házba.

–Menj csak. Nem muszáj itt strázsálnod – mondta Szatoru, de Szugi érzékeny döntést hozott. Ha később kiderül, hogy cserben hagyott egy árokba esett szegény kiskutyát, azzal nagyon feldúlta volna Csikako lelkét.

–Igaz, de én is aggódom miatta.

Azzal egy pillantást vetve az órájára, Szugi leugrott a bicikliről. El fog késni az iskolából, de ha az első szünet előtt odaér, még vizsgálhat.

–Intézzük el olyan gyorsan, ahogy csak tudjuk.

Szatoru rámosolygott:

–Rendes srác vagy, Szugi.

Szugit egyedül Csikako reakciója aggasztotta, ezért Szatoru dicsérete kissé kínosan érintette.

–Ha lemegyünk oda, bokáig vizesek leszünk.

A kis sziget, amin a sicu állt, túlságosan távol volt az árok mindkét partjától. A víz tele volt algával és növényzettel, ezért nem látszott a meder alja, de a cipőjüket sem szívesen vették volna le, mert attól féltek, üvegszilánkba lépnek.

Szugi felfedezett egy halom fadeszkát az út mellett, valami állványzat maradványát. Odaszaladt, és kihúzott egyet a rakásból.

–Ha sikerül odaforgatnunk, ahol a kutya áll, talán képes lesz hídként használni, és ki tud mászni a partra.

–Talán.

De a sicu még arra sem reagált semmit, amikor odakerült a deszkapalló közvetlenül az orra elé.

Megpróbálták hívogatni, de a kutya továbbra is csak állt ott reszketve, és egyetlen lépést sem tett.

– Talán nem látja – jegyezte meg Szatoru komoly arccal. – Ha alaposabban megnézzük, egy kicsit ködösnek tűnik a szeme. Lehet, hogy hályogja van.

Nehéz lett volna megállapítani a gyerekarcú kutya korát, de a bundája határozottan elnyúttnek látszott.

– Elképesztő, hogy ez a srác ilyen sokáig el tudott jutni.

A közelben haladt egy forgalmas autópálya; tényleg csodának számított, hogy nem ütötték el az állatot. Talán azért esett bele az árokba, mert rosszul látott.

– Lemegyek. Ha ezt használom, nem fogok elázni. – Szatoru az egyik lábát rátette a deszkára, aminek a másik vége elért a kutyáig.

– Csak óvatosan, veszélyes.

A deszka ócska volt, viharvert. Még az sem volt biztos, hogy a kutya súlyát elbírja, nemhogy egy középiskolás fiúét. Éppen ezek a gondolatok szaladtak át Szugi agyán, amikor hatalmasat reccsenés hallatszott.

– Hú!

Szatoru megingott, a deszka egyetlen másodperc leforgása alatt kettétört, és az árokba zuhant. Nagy loccsanás és szerteszét fröccsenő vízcseppek jelezték, ahogy Szatoru hátsó fele megérkezett a bokáig érő vízfolyás aljára.

Vau-vau-vau. A sicu ugatni kezdett, és vaksin elkezdett lépkedni a vízen keresztül.

– Vá-várj!

Szatoru talpra kecmergett, és megpróbált a nyomába eredni. De a loccsanások csak még jobban megijesztették az állatot, esze ágában sem volt megállni. Az alapján, ahogy

most szelte át a vizet, hogy nem lehetett volna megmondani, hogy öreg és vaksi.

–Odaszaladok, és lemászom. Kapjuk el. Nem hagyhatjuk, hogy elszökjön.

Szugi végigfutott az úton, a menekülő sicu nyomában, és szinte repült, ahogy leugrott az árokba.

A víz szanaszét loccsant. A sicu felugrott a levegőbe, mozdulatlanra meredt, majd sarkon fordult, és elkezdett szaladni abba az irányba, amerről az imént érkezett.

–Visszafut feléd. Kapd el!

Szatoru úgy vetette magát a kutya felé, mint egy hokikapus. A sicu éles kanyart vett, megpróbálta elkerülni a fiút, de amannak sikerült megragadnia a hátsó lábát. A kutya pánikba esett, és a fiú keze után kapott.

–Au!

–Tarts ki! El ne ereszd!

Szugi lekapta a zakóját, rádobta a sicura, aztán megragadta a menekülőt. A pólyaszerű csapdába esve a kutya végre feladta.

–Jól vagy? – kérdezte Szugi Szatorutól.

Szatoru arcára kényszeredett mosoly ült ki.

–Ez elég súlyos lehet – felmutatta a kezét, amiből vércseppek buggyantak ki. Kis méretéhez képest a kutya igencsak mestere volt a harapásnak.

–Jobb lesz, ha bemész a kórházba.

Már nincs rá esély, hogy ezt a vizsgát letegyem, gondolta mindeközben Szugi.

A kutyát elvitték az autópálya mellett található rendőrségre, ám a kórházba érve problémával szembesültek. Szatorunak nem volt biztosítási kártyája. Mivel középiskolás diákok voltak, pénzüik sem volt elég, ezért az lett a vége, hogy a diákigazolványukat adták le, és megígérték, hogy később

majd visszajönnek fizetni – csak ezután látták el végre Szatorut.

Mire beértek az iskolába, már a második szünetnek is vége volt.

A tanáriban elmesélték az osztályfőnöküknek, mi történt. A sztori úgy hangzott, mint valami vicc, de mivel Szatoru egy vízbe pottyant egérre emlékeztetett, és a keze is be volt kötözve, sikerült meggyőzniük a tanárt.

–Hát veletek meg mi történt, fiúk? – kérdezte Csikako egy aggódó nővér arckifejezésével, amikor visszatértek az osztályterembe.

A megmentett sicuról értesülve, azonnal meg akarta nézni az állatot, ezért hazafelé menet megálltak a rendőrségen. Hármásban érkeztek, mert Szatoru is aggódott a kutyáért.

A ködös tekintetű sicu az előtér sarkában állt megkötözve, előtte egy tál kutyaeledel meg egy tál víz. Senki sem jelentett be eddig hasonló eltűnt kutyát.

–Tényleg elég öreg. És azt hiszem, tényleg rosszul lát. – Csikako letérdelt a kutya elé, és meglengette a szeme előtt a kezét. A sicu nagyon lassan reagált.

–Azon gondolkoztam, hogy közületek valaki nem tudná-e befogadni – szólította meg őket egy középkorú rendőr. – Nem a rendőrök dolga, hogy elveszett kutyákról gondoskodjanak, ezért nem sokáig tudjuk itt tartani.

–És ha már nem maradhat itt tovább... mi fog történni vele? – kérdezte Szatoru.

A rendőrtiszt a fejét csóválta.

–Ha nem bukkan fel a tulajdonosa a következő pár napban, állatmenhelyre kerül.

–Hogy tehetnek ilyet? – csattant fel Csikako. – Hiszen tudják, hogy ott el fogják altatni! Ha a gazdája nem kerül elő idejében...

A sápadt és csendes Szatoru ekkor oldalba bökte Szugit.

–Hozzátok nem vihetnéd el? – javasolta. Ő, ahelyett, hogy a rendőrtiszttel vitatkozott volna, inkább kereste a praktikus megoldást.

–Nem lehet. Az anyám allergiás minden olyan állatra, aminek szőre van. És te, Szatoru?

–Olyan albérletben lakunk, ahol nem engedik, hogy házi kedvencet tartsunk.

Csikako, aki még mindig a rendőrrel huzakodott, odafordult feléjük.

–Minden rendben lesz – mondta. – Nálunk lakhat.

–Biztos vagy benne, hogy te ezt csak úgy eldöntheted? Nem kellene megkérdezned a szüleidet, vagy ilyesmi?

Szatorut megriasztotta ez a sietős bejelentés, de Csikako állta a fiú tekintetét, és enyhe bosszankodás ült ki az arcára.

–Nos, nem hagyhatjuk itt csak úgy!

A lány hamarosan felhívta a szüleit az előcsarnokban álló telefonról. És körülbelül egy óra múlva az apja megérkezett kisteherautójával a rendőrség elé. A lány biciklijét feltették a platóra, Csikako pedig, a sicut az ölében tartva, bepattant az utasülésre,.

–Na jó, akkor hamarosan találkozunk! – kiáltott oda búcsúzóul a fiúknak. – Szatoru, ha aggódsz miatta, bármikor eljöhetsz hozzánk meglátogatni!

–Ó, köszönöm.

Szatorut egyértelműen kissé elbizonytalanította a lány öntudatos modora.

Amikor Csikakóék kocsija eltűnt, akár az elvonuló vihar, a fiúk nevetésben törtek ki.

–Ez a Szakita-szan nem semmi.

–Hát nem. Kiskora óta nagyon szigorú véleményen van, ha állatokról van szó.

- Kisgyerekkora óta ismered? – érdeklődött Szatoru.
- Régi barátok vagyunk – magyarázta Szugi.
- Értem – bólogatott Szatoru. – Ezért hív téged Szakita-szan Su-csannak?
- Pedig már ezerszer kértem, hogy hagyjon fel vele.
- Mi ezzel a baj? Egy aranyos, megbízható gyerekkori barátodtól?

Szugit megdöbbsentette, hogy Szatoru ilyen könnyedén aranyosnak nevezte a lányt. Csikako határozott volt, kedves, és igen, aranyos is. Ezt Szugi maga is mindig így gondolta. Mégsem mondta volna ki soha hangosan.

Hirtelen úgy érezte magát, mint aki kudarcot vallott.

– De a családja vajon tényleg nem fog gondot csinálni abból, hogy minden előzetes figyelmeztetés nélkül beállít egy ismeretlen kutyával? – kérdezte Szatoru.

– Nem lesz gond. Minden családtagja igazi állatbolond. Már van öt vagy hat kutyájuk meg macskájuk.

– Tényleg? Macskáik is vannak?

– Csikako a macskákat még jobban szereti.

– Értem – mosolygott Szatoru. – Én is szeretem a macskákat. Szívesen megnézném, hogy a sicu jól van-e, de klassz lenne látni a macskáikat is.

Szugin ismét átfutott a nyugtalanság hulláma. Nyilvánvaló volt, hogy Szatoru és Csikako nagyszerűen ki fognak jönni egymással.

Aznap este Csikako felhívta Szugit. Mély benyomást tett rá a tény, hogy a fiú elszalasztotta a vizsgáját, hogy megmentsen egy kutyát.

– Egyébként – kérdezte a lány – melyikötök talált rá?

Szugi azt kívánta, bárcsak ő lett volna az, aki felfedezte a bajba jutott állatot – át is suhant az agyán a gondolat, hogy ezt válaszolja. *De ha én lettem volna, valószínűleg ott hagytam volna.*

Talán az lett volna a legtöbb, ami telik tőlem, hogy hazafelé úton ránézek, ott van-e még.

–Hát, egy időben jártunk arra mindketten.

Apró kegyes hazugság.

–De azt hiszem, Szatoru figyelt fel rá – tette hozzá Szugi sietősen.

–Eddig még nem sokat beszélgettem vele, de úgy érzem, Szatoru elég rendes srác.

Úgy tűnt, Csikako máris kedveli Szatorut. Ahogy Szugi előre sejtette.

Az eset után gyakran múltatták az idejüket egymás társaságában ők hárman. Szatoru meg Szugi gyakorta ellátogattak Csikakóékhoz, és szemtanúi lehettek, ahogy a sicu egyre otthonosabban érzi magát.

Amikor Szugi ott járt, mindig befogták, hogy segítsen a gyümölcsösben, és ekkortól hasonlóképp Szatorut is.

A modora alapján Szatoruról mindenkinek az volt az első benyomása, hogy afféle törőlmetszett városi gyerek, de meglepő módon egész jól hozzá volt szokva a földművesmunkákhoz, és Csikako családtagjai hamarosan nagyon megszerették.

A kóbor sicu eredeti gazdája sohasem bukkant fel, és végleges otthonra lelt a Szakita családnál. Szatorunak volt emiatt egy kis rossz érzése, és azt javasolta, hogy megpróbál találni számára egy gazdát, de Csikako leintette.

A fiatalabb sicu, aki már korábban is náluk lakott, jól kijött a jövevényel – úgy viselkedtek, mintha szülő-gyerek kapcsolatban állnának –, és Csikako, rá jellemző módon, az utóbbit mindig úgy emlegette, hogy „A sicu, akit Mijavakitól kaptunk”.

A Szakita család macskái barátságosabban viselkedtek Szatoruval, mint Szugival. Kezdetől fogva érezték, hogy

Szugi szíve inkább a kutyák felé húz. Bár a dolgok egyensúlyba kerültek azáltal, hogy a kutyák viszont őt kedvelték jobban, mint Szatorut. „A sicu, akit Mijavakitól kaptunk”, talán mert emlékezett rá, hogy Szatoru hogyan csípte el, szintén látványosan Szugival ápolt szívélyesebb viszonyt, nem azzal a fiúval, aki a bajban rátalált.

Egy nap az iskolában Szatoru a részmunkaidős munkákat böngészgette az újságban. Közeledtek a záróvizsgák, és a tanáraik néha tréfálkoztak azzal, hogy ugye, a két fiú ezúttal nem fog újabb kóbor állatokat begyűjteni.

–Nyári munkát keresel? – kérdezte Szugi.

–Igen... Kíváncsi lennék, talállok-e olyat, ami megfelelő órabért ad.

–Hogyhogy? Nem elég az árvaellátás?

–Csak arról van szó, hogy nyáron szeretnék elutazni valahová, ráadásul amilyen hamar csak lehet.

–Hová?

–Kokurába.

Szugi még nem is hallott a helyről.

–Fukuoka prefektúrában van, Hakata mellett – magyarázta Szatoru.

Szugi így már pontosan be tudta azonosítani, merre található a helység, de el sem tudta képzelni, hogy Szatoru miért akarhat oda utazni, ahelyett, hogy a sokkal nagyobb városba, Hakatába készülne.

–Távoli rokonaim élnek ott – magyarázta Szatoru. – Ők fogadták be a macskámat, amikor nem tudtunk tovább gondoskodni róla. Azóta nem is láttam.

Így már értem, gondolta Szugi. Nem Kokurát akarja látni, hanem egy macskát.

–De miért nem tarthattad meg?

Szugi könnyednek szánta a kérdést, de Szatoru zavartan elmosolyodott. Látszott, hogy bizonytalankodik, mit is válaszoljon. Szugi már épp azon volt, hogy témát váltson, amikor rájuk vetődött egy árnyék.

–Hallom ám, hallom ám! – Csikako lépett oda hozzájuk a szokott szemtelen kacajával.

–Fiacskám, te aztán szereted beleütni az orrodba mindenbe!
– ugratta Szugi.

–Fogd be – vágott vissza a lány. – Pontosán tudom, Szatoru, hogyan érzel, ha meg akarsz látogatni egy macskát, akit nagyon szeretsz. Én is bedobom magam, és segíteni fogok!

–Tudod, hol tudnék munkát találni? – kérdezte Szatoru.

–És azt is, hogy már ezen a hétvégén elkezdhetsz dolgozni
– felelte Csikako.

–Tényleg? Ha van ilyen jó munka, akkor nekem is mondd meg, mi az! –Szugi már maga is elkezdett gondolkozni rajta, hogy jó lenne valami nyári munkát találnia.

–Iskolaidőben tilos munkát vállalni, de van egy kivétel: „Nem vonatkozik a családi üzletben való részvételre.” És ha kiegészít egy osztálytársad családi vállalkozásában, tudsz olyan engedélyt is szerezni, hogy csak hétvégeként dolgozz. Beszámítják a közösségi tanulmányokba.

Röviden fogalmazva, azt ajánlotta fel Szatorunak, hogy dolgozhat a családjá gyümölcsösében.

–A fizetés nem sok, de megkérhetem őket, hogy hetente fizessenek, szóval ha most elkezded a munkát, augusztus elején el tudsz utazni.

Szatoru felállt. Izgatottságában majdnem fellökte a székét.

A termények beértek, és nagyon sok ügyfél érkezett, hogy gyümölcsöt szedjen Csikakóék kertjében. Vasárnaponként Szugi is ott dolgozott velük, kivéve a vizsgaidőszakban. Az órabér kevesebb volt, mintha egy kis élelmiszerboltban dolgoztak volna, de mire eljött az évváró, Szatoru már félre tudott tenni körülbelül húszezer jent.

–Te mire fogod költeni a pénzedet, Su-csan? – kérdezte Csikako.

–Még nem gondolkoztam rajta.

Ez nem volt teljesen igaz.

–Figyelj, nem akarsz eljönni velem megnézni egy filmet? – bökte ki hirtelen a fiú, és minden igyekezetével azon volt, hogy úgy hangozzék, mintha abban a pillanatban pattant volna ki a fejéből az ötlet.

–Meghívsz? –Csikako lelkesen fogadta a javaslatot. Pont ahogy a fiú várta.

–Igen. Végül is te szerezted a munkát, meg minden.

–Klassz! Talán ehethénk is valahol.

Szugi alig tudta visszafogni magát, hogy ne ugráljon örömeiben.

–Oké, oké.

–Klassz. Ugye, nem vicc volt? Meg ne próbáld később visszavonni!

Csikako, bár látványos örömmel fogadta, hogy Szugi állja a számlát, egyértelműen nem tekintette az alkalmat randinak. De pillanatnyilag ez is valami.

Semmi szükség nincs rá, hogy siettessük a dolgokat.

Július utolsó hetének hétfőjén Szatoru nem jelent meg a munkában.

Ez nem rá vallott, mindig nagyon lelkiismeretes volt, és még telefonálni sem telefonált, hogy megmagyarázza a távolmaradását. Szugi nagyon aggódott, mi történhetett vele.

Végül a fiú egy óra késéssel futott be.

–Nagyon sajnálom, hogy késtem. – Az arca sápadt volt és merev.

–Ha rosszul érzed magad, jobb volna, ha inkább szabadnapot vennél ki – javasolta neki Csikako apja, de Szatoru erősködött, hogy jól van.

Délben Csikako szülei behívták mindhármukat a házba. Szatoru még sápadtabb volt, mint előtte.

–Mi a baj? Történt valami? – kérdezték. De a fiú most is makacsul ragaszkodott hozzá, hogy semmi baja, és egy szót sem szólt.

Csikako, aki csendben figyelt, egyszer csak felkiáltott:

–Történt valami a régi macskáddal?

Szatoru szája elkeskenyedett. A fejét előreejtve erősen hunyorgott, aztán hagyta, hogy ömleni kezdjenek a könnyei.

–Elütötte egy kocsival – mormolta végül, majd elhalt a hangja. Képtelen volt egyetlen további szót is kinyögni. Úgy tűnt, aznap reggel kaphatta a hírt.

–Nagyon szeretted azt a macskát, igaz? – Csikako a fiú válla köré fonta a karját, mire Szatoru ennyit mormolt:

–A családom tagja volt.

De miért kellett másnak odaadnia? Amikor Szugi erről kérdezte korábban, Szatoru nem volt hajlandó válaszolni. Ennek fényében pedig, hogy a macska a családja tagjának számított, még titokzatosabbnak tűnt a helyzet.

Ha a hír ennyire megrázta, már eleve nem lett volna szabad túladnia a macskán, futott át Szugi agyán a kissé könnyörtelen gondolat. Talán munkált benne egy cseppnyi féltékenység, hogy a másik kettő osztozik a macskák iránti szeretetben.

–Ő volt a macskánk, amikor a szüleim még éltek – tette hozzá Szatoru. Ettől Szugi gondolatai is a helyükre kerültek. Úgy érezte, ez volt isten intése, amiért az imént gonosz gondolatai támadtak a barátja szomorúságát látva.

–...És azt remélted, hogy idejében odaérsz, hogy újra láthasd. – Csikako barátságos szavai melegséget árasztottak.

Vajon miért vagyok ilyen alantas, rosszindulatú ember, amikor pedig csak egy vágyam van, az, hogy olyan ember legyek, aki miatt Csikako nem szégyenkezik?, gondolta Szugi.

Eszébe sem jutott, hogy Szatoru szülei meghaltak.

De még ha eszébe jutott volna is, akkor sem lett volna annyira együttérző, mint Csikako.

–És mik mostantól a terveid a munkával? Folytatod? – kérdezett közbe.

Csikako oldalról egy „Ezt tényleg most kellett?” pillantást vetett rá.

–Most már nem sok értelme volna Kokurába utaznom – felelte Szatoru bánatos mosollyal.

Csikako közbevágott.

–Muszáj elmenned. Takarékoskodj tovább, aztán menj el, hogy elbúcsúzhass tőle.

Szatoru hunyorgott meglepetésében.

–Rendesen meg kell gyászolnod a macskádat, különben nem fogsz tudni túljutni rajta. Ne csak ülj itt, azon rágódva, hogy elkéstél. Utazz el oda, és gyászold meg. Mondd meg neki, hogy mennyire sajnálod, hogy nem értél oda idejében, és azt, hogy nagyon szeretted volna látni.

Szugi abból tudta pontosan megállapítani, milyen mélyen érinthetik a barátját ezek a szavak, hogy még ő maga is, aki az imént azokat a gonosz gondolatokat forgatta a fejében, könnyezni kezdett.

Szatoru elmosolyodott, és máris eldöntötte, hogy visszamegy dolgozni.

Szatoru a nyári szünet vége felé utazott el.

Amikor visszatért, olyan ember benyomását keltette, akinek sikerült a múltat feldolgoznia.

Az utazásról hozott egy kis ajándékot a barátainak. Szuginak hakatai rámen levest, amit a fiú kért, Csikakónak pedig valamilyen okból itatóspapírt hozott és egy kézitükrot, amit Kiotóban vásárolt.

–Húha! Hiszen ez Yojiya papír!

Egyértelműen valami híres márkáról volt szó, és Csikakó teljesen feldobódott tőle. Aztán odakiáltott neki egy barátnője, ezért csak egy futó „Köszönöm!”-öt vetett oda, és elsietett.

–Tehát Kiotóban is megálltál? – kérdezte Szugi, Szatoru pedig bólintott.

–Az általános iskolai osztálytársaimmal Kiotóban voltunk kiránduláson, amikor a szüleim meghaltak autóbalesetben. Az anyukám ajándékba Yojiya itatóst kért. Mindenhol kerestem, de akkor nem vettem végül. Egy barátomnak később sikerült megszereznie, és hozott belőle, de én magam sohasem vettem.

–És a tükör?

–Egyszerűen eszembe jutott, hogy szívesen megajándékoznám Csikakót.

Fájdalmas volt hallgatni mindezt.

Ezt egyedül a lánynak kellene hallania, azt pedig Szugi nem szerette volna.

Kezdte azt kívánni, bárcsak valaki más futott volna össze Szatoruval aznap, amikor megmentették a kutyát.

Nem mondta el Csikakónak, amit megtudott Szatorutól a kiotói utazással kapcsolatban. Azzal nyomta el magában a lelkiismeret szavát, hogy ha Szatoru igazán szeretné, hogy a lány tudjon minderről, maga mondaná el neki.

Szugit folyamatosan aggasztotta a lehetőség, hogy a másik fiúval szemben elvesztheti azt az előnyét, hogy gyerekkoruk óta ismeri Csikakót.

A lány Szatorut mindig a vezetéknevéen szólította, Mijavakinak, Szugit viszont Su-csannak.

Eltelt némi idő, mire a fiú rádöbbsent, hogy ennek van valami jelentősége.

Ha Csikako ismerné Szatoru érzéseit, kétség sem fér hozzá, hogy vonzódna a fiúhoz.

Szugival ellentétben, akinek szégyenteljes küzdelmet kell folytatnia azért, hogy olyan ember legyen, akire Csikako büszke lehet, Szatoru már eleve olyan.

És ott volt az a rettenetes élmény, amin keresztül kellett mennie gyerekkorában.

Szatoru, bár fiatalon elvesztette a szüleit, aztán át kellett élnie, hogy imádott macskáját elragadta a sors, és ez már örökre így marad, senkit sem hibáztatott a problémáiért, és nem látta mindezt úgy, mint valamiféle, személye ellen irányuló igazságtalanságot.

Ha Szugival történt volna mindez, átadta volna magát a tragédiának, hogy neki dolgozzon. Lusta kifogásokat eskábálna belőle, sőt talán még Csikako érzelmeinek felkeltésére is felhasználná.

Hogy tud Szatoru ilyen nyugodt és természetes lenni? Minél jobban megismerte, Szugi annál inkább úgy érezte,

hogy a barátja mellett a kispadon a helye. Szatoru olyan ellenfél volt, akit ő sohasem tudna legyőzni.

Kisebnek kezdte érezni magát annak ellenére, hogy kiváltságos helyzetben nevelkedett, és bár több mindenért kellett volna hálásnak lennie, mint Szatorunak, kezdett egyre elégedetlenebbé válni az életével. Néha semmiségeken vitatkozott össze a szüleivel, rosszindulatú kijelentéseket tett, volt, hogy az anyját könnyekig megbántotta.

Mindenem megvan az életemben, amire szükségem lehet, akkor miért vagyok ilyen aljas, hitvány ember? Miért nem tudok kedvesebb ember lenni, mint Szatoru, akinek pedig annyival kevesebb adatott?

Csikako szintén ugyanolyan körülmények között nevelkedett, mint Szugi, sohasem szenvedett hiányt semmiben, mégsem rohanták meg hasonló érzelmek, ha Szatoruval volt. Úgy tűnt, hogy magától értetődő természetességgel élvezzi a barátjuk társaságát. És ez csak még jobban aggasztotta Szugit.

Tudta, ha a dolgok így mennek tovább, el fogja veszíteni Csikakót. Pedig már mennyivel régebb óta szerette a lányt!

–Kíváncsi lennék, hogy Szatorunak tetszik-e valaki – hagyta el a kérdés váratlanul Csikako száját, amikor a fiú egyszer épp nem volt velük.

Ez volt a kegyelemdöfés. Szugi teljesen összetört.

Később azon kapta magát, hogy kibukik belőle a vallomás:

–Mindig is szerettem Csikakót. Gyerekkorunk óta.

A szavakat nem Csikakónak, hanem Szatorunak címezte.

Arra számított, ha a barátja megtudja az igazságot, elnyom magában minden érzést, amit netán Csikako iránt érez. Szugi szándékosan vallotta meg az érzéseit, de közben úgy tett, mintha csak Szatoru tanácsát szeretné kikérni.

A fiú szeme tágra nyílt meglepetésében, és rövid csend után elmosolyodott.

– Értem.

Biztosan megértetted? Neked végképp meg kell értened.

Szugi ekképpen ügyesen megakadályozta, hogy Szatoru megvallja érzelmeit Csikakónak, és a fiú végül anélkül állt félre Szugi útjából, hogy egyetlen szót is szólt volna róluk bárkinek.

A felső középiskola utolsó évének tavaszán Szatoru átment egy másik iskolába. A nagynénje, aki a gyámja volt, gyakran költözött a munkája miatt.

Szugi őszintén sajnálta, hogy a barátja elhagyja őket, de közben rátört a megkönnyebbülés is. Úgy érezte: *Most már minden rendben lesz.*

–Hogy tudtál ilyen rendes ember maradni, miközben olyan szerencsétlen vagy?

Szugiból motyogva törtek elő a szavak, még mielőtt észbe kapott volna. A bor tette, amit vacsorához ittak. Szugi úgy gondolta, ez nagyszerű alkalom lesz, hogy Szatoru megkóstolhasson valami helyi különlegességet, ezért vásárolt pár palack Ajiron vörösbort, aminek olyan édeskés illata és íze volt, hogy ha valaki nem figyelt oda, könnyen túlzásba lehetett vinni.

Csikako éppen kiment a szobából, hogy megfürödjön, és a távolléte volt a másik ok, hogy Szugi elfeledkezett magáról.

Szatoru arcára kissé torz mosoly ült ki.

–Nem tudom, hogy tényleg rendes ember vagyok-e. De mindenesetre sosem voltam szerencsétlen.

–Miről beszélsz? Tagadod, hogy az élet igazságtalanul bánt veled, és azért nem ismered el, mert azt szeretnéd, hogy én is rosszul érezzem magam?

–Nem értem, mire célszól. Lehet, hogy túlságosan fejedbe szállt a bor. Próbáld meg összeszedni magad, mielőtt Csikako visszatér a fürdőszobából. – És Szatoru arrébb tolt a borosüveget, hogy Szugi ne érje el.

Mi, macskák, ha macskamentát eszünk, elernyedünk és a lábunk mintha pépessé válna; úgy tűnik, az emberekkel a bor teszi ugyanezt.

Szatoru néhanapján otthon is ivott alkoholt. Néhány pohárral legurított, miközben valami labdajátékot bámult a tévében, amit az emberek annyira szeretnek – baseballt vagy focit, és hamarosan örült boldogság szállta meg, aztán oldalvást elhevert a padlón.

Ha véletlenül arra jártam, megragadott, és közel húzott az arcához, miközben szirupos hangon azt gügyögte, „Nana-cs-an”. Ki nem állhattam ilyenkor. Így hát megpróbáltam távol tartani magam tőle. Már csak azért is, mert bűdös alkoholszag áradt belőle.

Olyan is előfordult, hogy nem otthon ivott, és szagosan jött haza, de mindig jókedvűen. Így hát meg voltam győződve róla, hogy ha az emberek isznak, mindig vidámak lesznek tőle. Mint a macskák a mentától.

Korábban nem találkoztam még olyannal, aki Szugihoz hasonlóan borús hangulatba került volna az italtól. Amikor Csikako elment fürödni, elkezdett duzzogni, mintha titokban haragudna Szatorura.

Ha nem jó móka az ivás, miért csinálja valaki? A nappaliban álló tévé tetején heverésztem, onnan követtem a két férfi beszélgetését, míg végül Szatoru elvette a palackot az asztról.

Mellesleg kifejezetten megszerettem az itteni tévét. A miénk otthon olyan vékony és lapos volt, mint egy deszka, ez viszont inkább egy dobozra hasonlított, ami macskaszemmel igazán

izgalmasan hatott. Emellett némi hő is árasztott, jól melengette a hasamat is. Úgy képzeltem, telente fantasztikus érzés lehet ezen feküdni.

Momótól tudom, hogy nagyon régi darab. Régen, ha jól értem, minden tévé ilyen alakú volt. Ha engem kérdeznek, határozott visszalépést jelentett átállni a tökéletes dizájnra arra a hasznavehetetlen lapos formára.

Momo elmondta, hogy még a macskák korát is meg lehet állapítani, ha kiderítjük, ismerik-e ezeket a dobozszerű tévéket. Ebben a házban Csikako nagy gondot fordított arra, hogy a macskák komfortosan érezzék magukat, ezért meg sem fordult a fejében, hogy egy olyan lapos készüléket szerezzen, mint a miénk. Pompás döntés volt, azt kell mondanom.

Mi ez a komor tekintet? Ha unod, szívesen visszaveszem a helyet, szakította meg a töprengésemet Momo.

Ő a közeli kanapén nyújtóztatta ki hosszú végtagjait. Mivel én voltam a vendég, átengedte a saját helyét a tévé tetején.

Szó sincs arról, hogy unnam. Csak épp... Vettem egy pillantást az elnyűtt küllemű Szugira.

Azt hittem, barátok, de nem úgy néz ki, mintha Szugi különösebben kedvelné Szatorut, vélte Momo.

Ez lehetetlen, ellenkeztem.

Szerintem nem akarja, hogy itt legyen. De tegnap mégis elment, hogy megvegye azt a bort. Azt mondta, szeretné, ha Szatoru megkóstolná.

Akkor miért fortyant fel úgy? Miért tesz olyan megjegyzéseket Szatoru jellemére, mintha *bosszantaná*, hogy a másik olyan jó ember?

Kedveli őt, de irigyli is. Az én gazdám szeretne olyan lenni, mint a te gazdád.

Ezt nem értem. Szatoru az Szatoru, Szugi meg Szugi.

Pontosan. De úgy tűnik, a gazda úgy érzi, hogy ha olyan lehetne, mint Szatoru, Csikako jobban szeretné.

Atyaég, ez úgy hangzik, mint ami elég fontos számára.

Csikako valamikor nagyon szerette a te gazdát, amennyire én kivettem, magyarázta Momo.

Ez réges-régi történet. Jóval azelőtti, hogy Momo megszületett volna, abból az időből, amikor ezek az emberek még egészen fiatalok voltak. Momo azt mondta, hogy attól a macskától hallotta, aki korábban velük élt.

És Szatoru mit gondolt? Ő is szerette Csikakót?

Ha olyan nő lenne Szatoru felesége, aki egy macska kedvéért ragaszkodik az öreg, dobozszerű tévéhez, az tényleg csodálatos volna, ábrándoztam.

Hát, ez olyasmi, amit mi nem tudhatunk. Csak annyit, hogy a gazdának mintha rossz volna a lelkiismerete Szatoru miatt, mondta Momo.

Ez első hallásra kissé kínos témának tűnik. Mármint Csikako végül is Szugit választotta, és a felesége lett, szóval hol itt a probléma?

A macskák esetében teljesen tiszta ügy, hogy egy nőstény hogyan választ párt magának. Sőt, nemcsak a macskákra igaz, hanem az egész állatvilágra, hogy a nők ítélete abszolút érvényű a szerelemben. Én magam természetesen nem tapasztaltam még meg az igaz szerelmet, hiszen Szatoru gondoskodik rólam fiatalkorom óta. Akkoriban egy kissé még túlságosan zöldfülű voltam ahhoz, hogy elnyerhettem volna egy nőstény szívét. Ha nagyképűbb vagyok, és szigorúbbak az arcvonásaim, talán másképp lett volna. Mint Josimine. Na, ha ő macska volna, egyértelműen aratna a hölgyek körében.

De valami most megvilágosodott bennem.

Szugi hülye kutyája!

A világ kutyái nem túlságosan higgadtan viszonyulnak a dolgokhoz. Ha a gazdájuk azt parancsolja, Ugorj!, rögtön azt kérdezik: Milyen magasra? Szóval még az is lehet, hogy az a dög egyszerűen a bánatos gazdája pártját akarta fogni.

Ami a macskákat illeti, az ő gazdájuk a feje tetejére is állhat, egyszer sem biztos, hogy ugrani fognak. A macskák a saját fejük után mennek.

Toramaru még fiatal és nem érzékeli az árnyalatokat.

Este beengedték a házba, de azonnal át is vitték egy másik helyiségbe. Nem kezdett ugatni ránk, mint első találkozásunkkor, de azok után, hogy olyan szörnyen durván nyilvánult meg Szatoruval szemben, mindketten erős készültségben voltunk.

–Nahát, nahát, úgy tűnik, sikerült egypár pohárral meginni mostanra.

Csikako most jött vissza a fürdőszobából.

–Nem fekszel le? – kérdezte aztán a férjétől olyan hangon, mint aki egy durcás gyereket próbál megbékíteni, Szugi pedig olyan hangon válaszolta, hogy Nem én, mint egy elkényeztetett kölyök.

–Ha még fennmaradtok Szatoruval, akkor én is.

Csikako és Szatoru mosolyogva egymásra néztek. Ragyogott a tekintetük. Vajon egy részeg tényleg ennyire szeretetre méltó? Az én szememben az egész inkább kínos.

A fenébe is, őszintén remélem, hogy én nem így nézek ki a macskamenta után.

Egy kis idő múlva Szatoru megszólalt:

–Kezdek álmos lenni, elteszem magam holnapra. Menjünk.

Azzal talpra támogatta Szugit, aki azonban súlyosabb lehetett, mint Szatoru várta, vagy ügyetlenebbek voltak a mozdulatai, mert botorkálni kezdtek. Csikako is gyorsan felpattant, hogy támogassa a férjét.

És így kísérték Szugit az ágyához.

Nem sokkal azután, hogy Szatoru elköltözött a városból a nagynénjével, Szugi és Csikako járni kezdtek egymással.

Mindketten ugyanabba a felsőoktatási intézménybe akartak bekerülni. Megbeszélték, és úgy döntöttek, hogy Tokióba mennek főiskolára. Csikakónak az volt a hosszú távú terve, hogy a családi gyümölcsösben fog dolgozni, ezért tudta, ha nem a prefektúrán kívül tanul tovább, akkor az lehet a vége, hogy egész életében ki sem dugja az orrát abból a régióból, ahol született. Egy fiatal lány természetes, ártatlan vágya volt ez, hogy az élete egy kis részét a nagyvárosban tölthesse el.

Mindkettejüknek sikerült a felvételi, és úgy készültek, hogy Csikako a tokiói rokonainál fog lakni, Szugi pedig kollégiumban. Kétszemélyes szobát kapott, ezért egy kicsit aggódott, vajon mennyire jön majd ki a szobatársával, de a kollégiumnak két nagy előnye is volt – nem volt drága és jó helyen volt.

Szugi és a leendő szobatársa úgy szervezték, hogy a főiskolai avatási ünnepség előtt megismerkednek egymással, és Szugi nekiindult, hogy az ismeretlen utcák során át térképpel a kezében megkeresse a kollégiumot.

A kanyargós mellékutcácskák összezavarták, és egy darabig körbe-körbe bolyongott, de végül sikerült odaérnie, alig valamivel a megbeszélt időpont után.

Éppen a recepciós pultnál töltötte ki a nyomtatványokat, amikor megtörtént.

–Szugi!

Senkit sem ismert még a helyen, ezért bizonytalanul fordult a hang felé. Amikor meglátta, ki az, teljesen megdöbbsent.

–Szatoru! – üdvözölte a másikat, aztán leblokkolt. Nagyszerű volt összetalálkozni egy ilyen ismeretlen helyen

egy régi ismerőssel, de ezzel együtt máris elkezdett kavarogni az agyában a kérdés, hogy Szatoru vajon miért van itt, elegendve a még mindig büntudatos lelkiismerettel.

–Hallottam Csikakótól, hogy erre a főiskolára jelentkezik, és úgy gondoltam, talán te is. És úgy látom, igazam volt.

–Tőle hallottad? Találkoztatok, miután elköltöztél?

–Nem, dehogy. Csak írta.

Ez még azokban az időkben volt, amikor még nem minden iskolásnak volt mobilja.

–Tudod, megadtam az új címemet, emlékszel? És Csikako írt egy levelet. *Tőled* viszont egy sem jött – csipkelődött Szatoru.

–Jó, de párszor telefonáltam.

–Nos, előfordul, hogy mire a gyerekkori barátok felnőnek, elvesztik egymást szem elől. Hasonló a helyzet az alsó középiskolás osztálytársaimmal is, bár sokszor szoktunk telefonon beszélni. Amikor megjött Csikako levele, arra gondoltam, hogy „Hú, a lányok tényleg nagyon lelkiismeretesek tudnak lenni”. Párszor írtunk egymásnak közben.

Tehát Szatoru nyilvánvalóan az egyik ilyen levélből értesült arról, hogy Csikako melyik iskolába felvételizett.

–Csikako sohasem mondta, hogy te is ide jelentkeztél, Szatoru.

–Ez azért van, mert sosem mondtam neki. Úgy gondoltam, ha valamelyikünk nem jut be, kissé kínos helyzet állhat elő.

Szugi most már felfogta a helyzetet, és rájött, hogy nincs ebben semmi különös. De valami gyanú még mindig dolgozott benne – és ez volt a probléma.

–Így, hogy mindketten itt fogunk lakni, miért nem kérdezzük meg, hogy nem kerülhetnénk-e közös szobába? –

kérdezte Szatoru. – Az én szobatársam még nem érkezett meg, és ha most elintézzük, nem lehet belőle baj.

Szatoru eddigre már egy hetet eltöltött a kollégiumban, és barátságos természete miatt egész hálózatot épített ki az ismerősökből, így gond nélkül sikerült lecserélni a szobatársaikat.

Csikako nagyon örült, hogy Szatoru is ugyanarra a főiskolára jár, de duzzogott, amiért nem szólt neki előre.

–Miért nem mondtad? – kérdezte. Ő maga éppen készült, hogy írjon a fiúnak egy levelet arról, hogy ő meg Szugi hová fognak járni.

Az első szemeszter gyorsan elrepült, és még mielőtt észbe kaptak volna, már kezdődött is a második.

–Szugi, kaptam egy kis ajándékot az egyik másodévestől – mutatott Szatoru a barátjának egy pár doboznyi jobb minőségű sört, olyat, amit ritkán lehetett akciós áron beszerezni.

A törvényes korhatár húsz év volt, de a főiskolások számára ez csupán üres szabályt jelentett, és a kollégiumban gyakran keringtek italok a fiatalabb hallgatók között is. Arra azért odafigyeltek, hogy ne szaladjon ki teljesen a kezükből az irányítás, arra meg különösen, hogy ilyenkor elkerüljék a felügyelőtanár sasszemének árgus tekintetét.

–Ó, akkor szerzek mellé valami nasit.

A főiskolások gyakran kaptak ételcsomagot otthonról, és ha megosztották egymás között a szerzeményeket, elég jó dolgokra szert lehetett tenni. Szugi számára érkezett nemrég egy csomag zamatos szőlő, amit sikerült egy Hokkaidóból származó diákkal elcserélnie lazacfilére, és egy a diák lakhelyén helyi specialitásnak számító édességre.

Szatoru mindig vidám lett, ha ivott, de nem volt nagyivó. Két doboz sör, és már vérekes volt a szeme.

Valamiért egy kollégiumi románcra terelődött a beszélgetésük. Egy elsőéves, elég könnyelmű srác folyamatosan ostromolt egy nála idősebb lányt, aki mindig visszautasította. A többi fiú viccesnek találta az esetet, de azért megpróbálták a fiút megvigasztalni.

–Hányszor utasította vissza?

–Eddig tizenegyszer.

Szatoru, az informátor kuncogva osztotta meg a sztorit Szugival:

–Ez olyan vicces... hogy nem akarja feladni. Azt mondta, hogy a második szemeszter alatt el akarja érni a húszat.

–De minek? Valami visszautasítási rekordot akar megdönteni? Mintha kissé szem elől tévesztette volna a célt!

–Tudom, de én kicsit irigylem is ezt a fajta rettenthetetlenséget. – És Szatoru vérekes szeme felizzott. – Tudod, középsuli alatt egy kicsit tetszett nekem Csikako.

Szugi azt remélte, hogy ezt sohasem fogja hallani.

–De mivel te is ott voltál, rájöttem, hogy reménytelen. Mégis, még ha visszautasított volna is, utólag nagyon szeretném, ha legalább bevallottam volna neki.

Ha legalább bevallottam volna neki. Ha Szatoru megtette volna, egész másképp alakul a történet.

Szugi képtelen volt magában tartani a szavakat, és a hangja elcsuklott.

–Kérlek, soha ne mondd meg Csikakónak.

Ha legalább bevallottam volna neki. A történet még most is alakulhat másképpen.

–Kérlek.

Szugi, szánalomra méltón lehajtott fejjel azt gondolta magában: *Ó, miért is vagyok ilyen hitvány? Pontosan tudom, milyen nyomorúságos ez az egész, mégis folytatom, és könnyörgök Szatorunak.*

Ám úgy tűnt, Szatorut meghatották a barátja szavai, és a szeme tágabbra nyílt. Ugyanúgy, mint akkor, amikor Szugi a tanácsát kikérve állította le.

–Ne aggódj emiatt – mosolyodott el végül. – A kettőtök kapcsolata valószínűleg erősebb, mint amilyenek te gondolod.

Így sikerült Szuginak elhallgattatnia Szatorut.

A főiskola után hazatért a szülővárosába, és néhány év múlva összeházasodtak Csikakóval. A szertartáson Szatoru is részt vett.

A történet most már nem fog másképp alakulni – túlságosan messzire jutottak.

Mégis, Szugit azóta is elfogta néha valami különös pánik, amikor Szatoru eszébe jutott. *Ez a büntetésem, gondolta, amiatt, hogy annak idején belefojtottam egy barátba a vallomást.*

Ha befogadja Szatoru macskáját, olyan lesz, mintha egy tüske fúródna az oldalába, ami a hátralévő életében mindig fájdalmat fog okozni. De mégis.

Szatorunak nyilvánvalóan gondot okozott, mit kezdjen a macskájával, és miután Szugi segítségét kérte, aki korábban sportszerűtlen módszerekkel nyerte el Csikako szerelmét, a férfi úgy érezte, kötelessége gondoskodni az állatról.

Talán furcsának tűnhet, hogy egy ilyen kisszerű és gyáva fickó, mint én, ilyen későn észbe kap, gondolta Szugi, de az a helyzet, hogy tényleg kedvellek téged, Szatoru. Sokkal, de sokkal keményebb életed volt, mint nekem, mégis mindig nagylelkű és kedves maradtál. Két vállra fektettél. Mindig is szerettem volna jobban hasonlítani hozzád. Bárcsak sikerült volna.

Másnap reggel újabb találkozásra került sor köztem és a kutya közt.

Reggeli után Csikako kiment az étkezőből, hogy behozza.

–Most viselkedj rendes fiú módjára, Tora – figyelmeztette a kerítés mögül a kutyát. Szugi aggodalmas arccal járkált körbe az étkezőben. Szatoru is kicsit nyugtalannak látszott. A két illető, akik ellenben tökéletes nyugalommal szemlélték a helyiségben folyó eseményeket, Momo volt és szerénységem.

Reggelire egy különleges tonhalas keveréket fogyasztottam némi csirkemellel, ezért kellemesen tele volt a gyomrom. Lássuk, mit tudsz, te véreb.

Az ajtó kitárult.

A kutya lecövekelt az ajtónyílásban, és felém meresztette a szemét. Szatoru tekintetét kerülte.

És milyen átkozottul jól tette.

Előző nap Szugi jó néhányszor leteremtette, és emlékeztette rá, hogy Szatoru az ő barátja, ezért semmi szín alatt nem szabad megugatnia. Ez lévén a nagy helyzet, csak egyetlen valaki ellen fordíthatta a haragját.

Ha úgy akarod, fiacskám, több mint kész vagyok rá, hogy harcoljak.

Egyszer csak olyan heves ugatásban tört ki, mint aki elvesztette a maradék eszét is.

Mit sem törődve az emberek kiáltozásával, olyan magasra felpúpoztam a hátamat, amennyire csak tudtam, és égnek meresztettem minden egyes szőrszálamat. Te aztán nem cicózol, mormolta Momo. Köszí a dicséretet.

A kutya nem akarta abbahagyni a csaholást. Szatoru odarohant hozzám, hogy megfogjon, nehogy rávessem magam arra a hülye dögre.

Amíg itt vagy, a gazda meg a felesége eszébe idézed Szatorut! És a gazdám számára fájdalmas a gondolat, hogy a

felesége esze Szatorun jár!

Semmi szükségem rá, hogy ezt hallgassam. Amíg ebben a házban lakik egy ilyen ostoba kutya, mint te, magamtól is lefújom az egész tervet!

Megjegyzendő, ha netán harcra kerül a sor, jó néhány ligával a véreb fölött álltam.

Talán a szád nagy, de fogadjunk, hogy még életedben nem harcoltál igazán életre-halálra. Fogadjunk, hogy még sohasem vettél részt olyan területfoglaló csatában, amit, ha elvesztesz, napokon keresztül nem lesz mit enned, na, erre mit mondasz, te elkényeztetett, öntelt dög?

Folyamatosan nyomattam a fülébe a szövegemet, amit annak előtte már számos csetepaté során tökéletesítettem. Arról a fajta durva beszédmodorról van szó, amit nem szívesen ismételnék el finom hölgyek és urak füle hallatára.

Momo tökéletes érdektelenséggel bámulta a jelenetet a tévé tetején lévő kilátóról, de mosolygott. Elnézést, vettem oda neki. Mófdelett sajnálom, hogy be kell mocskolnom egy ilyen kifinomult hölgy fülét ezzel a nyelvezettel.

Menj innen haza, a fene egye meg! Az eb már sírásközeli állapotba hergelte magát, de még mindig bőszen csaholt.

Egy vacak hároméves kutya, akit ráadásul végig tenyerén hordozott az élet, azt hiszi, hogy le tud győzni engem? Nem, barátocskám, ha száz évig élsz, akkor sem. Momo kétszer annyit élt, mint én, én meg kétszer annyi ideje élek, mint *te*, haver.

Nem engedem, hogy olyasvalaki költözzön ebbe a házba, aki a gazdát meg a feleségét Szatorura emlékezteti! Emellett...

Fogd már be! Mondj még egyetlen szót, és biztosan megbánod!

Meg kell mondanom, egy kissé csodálni kezdtem, mert még ekkor sem hallgatott el. Nagyon fel volt paprikázva.

Emellett a gazdának olyan szaga van, mint aki nem húzza sokáig.

Mondtam, hogy fogd be!

–Nana! – kiáltott rám Szatoru.

Kiszabadultam a szorításából, és végigkarmoltam a kutyát.

Au!, harsant fel azonnal a visítása. Három helyes sebcsík futott végig a csíkos pofáján, amelyekből látványosan szivárogni kezdett a vér.

Ám még erre sem húzta be a farkát a lába közé.

Pedig párszor már mintha alábbhagyott volna a lendülete, de aztán mindig újra felhergelte magát. És még mélyebben morgott.

–Hagyd abba, Nana! Megsérül!

A harc győztese már megvolt, így hát alázatosan hagytam, hogy Szatoru felemeljen.

–Nagyon sajnálom – kért bocsánatot újra meg újra Szatoru Toramarutól, Szugitól meg Csikakótól.

–Semmi gond. Örülök, hogy nem harapta meg Nanát.

Csikako elfehéredett arccal sóhajtott. Szugi pedig ököllel nagyot koppantott a kutya fejére.

–Tudod, ha tényleg megharaptad volna Nanát, lehet, hogy meg is ölöd!

Toramaru első alkalommal húzta be a farkát a lába közé. És sajnálkozva nézett rám.

Jól van, megértettem. Nem fogom a győzelmeim listájára felvezetni.

–Nagyon sajnálom. Őszintén nagyra értékelem, hogy hajlandók lettetek volna befogadni Nanát, de így mégis inkább hazaviszem. – Szatoru hangja igencsak szomorúan csengett. – Toramarunak sem volna jó, ha egy olyan macska közelében kellene élnie, akivel nem tudnak jóban lenni.

Szatoru felemelte a kosarat. Miközben engedelmesen beleültem, vettem egy pillantást a vállam fölött a kutyára.

Köszí, Toramaru.

Kételkedő pofát vágott.

Én csak kirándulni jöttem ide Szatoruval. Nem azért, hogy itt hagyjon ebben a házban. Igyekeztem kitervelni valamit, hogy együtt mehessünk haza, és neked köszönhetően egész simán ment minden.

Toramaru lesütötte a szemét, és a fejét leszegte, miközben Szatoru meg én együtt haladtunk vissza az ezüstsínű furgon felé.

Toramarut pórázon vezették ki az elkészítéshez. Szugi szorosan fogta a szíjat, és néhányszor még a kezére is rátekerte.

Momo saját elhatározásból jött ki, hogy elkészjön tőlünk. Rég nem láttam ilyen határozott harcot, dicsért meg.

–Sajnálom, hogy így alakult. De annak örülök, hogy Nana nem sérült meg.

–Tényleg azt reméltük, hogy gondoskodhatunk róla.

Szugi és Csikako egymás szavába vágva kértek bocsánatot újra, amitől Szatoru csak egyre kényelmetlenebbül érezte magát. Ami érthető volt, hiszen végső soron, ki volt az a társaságból, aki bárkit megsértett? Nos, hölgyek és urak, *moi*.

Szatoru beszállt a kocsiba, ám a régi barátok szokás szerint szemlátomást nehéz szívvel vettek búcsút egymástól.

Csikako még azután is, hogy beült a volán mögé, egyremásra mondogatta, hogy mit felejtett el odaadni neki, és egymás után nyomta a kezébe az ajándékokat: a saját maga természetű gyógynövényeket, gyümölcsöket, aztán még további gyümölcsöket.

Már tényleg itt volt az ideje, hogy nekiinduljunk.

–Ó, mellesleg – kiáltott ki Szatoru a nyitott ablakon –, középiskolában nagyon tetszettél ám nekem, Csikako. Tudtál róla?

Rettentő unott hangon bökte ki. Szugi arca megmerevedett. Csikako pedig azt mondta: Micsoda? Aztán olyanformán kezdett pislogni, mint egy galamb, aki légpuskatalálat ért, aztán kaccantott egyet. – Jaj, ez már olyan rég volt. Minek hozod fel most?

–Hát, igen, azt hiszem, igazad van.

Mindketten kuncogtak. Szugi meg csak állt ott, nagy szemeket meresztve, aztán végül ő is nevetni kezdett, a későn érkezők nevetésével.

A hang, amit kiadott, nevetés volt, de úgy nézett ki, mint akiből mindjárt kitör a sírás.

Aztán a furgon elkezdett gurulni az úton, és egyszer csak felharsant egy kiáltás.

–Toramaru!

Az eb erősen küzdött, igyekezett szabadulni a póráztól.

Hé, te macska!

Ez utánam kiáltozik.

Itt maradhatsz! A gazda együtt nevetett Szatoruval meg a gazdasszonnyal, ami azt jelenti, hogy maradhatsz.

Te hülye. Hiszen mondtam, hogy kezdettől fogva nem szándékoztam itt maradni.

–Tora, legalább elköszönés közben viselkedhetnél rendesen! – rántott nagyot Szugi dühösen a pórázon.

Ne légy ilyen dühös rá. Csak engem akart visszatartani.

De miután Tora korábban úgy ugatott rám, hogy majd szétesett, Szugi most is arra gondolt, hogy dühös.

–Ideges? – kérdezte Szatoru. A visszapillantó tükörbe nézve szemügyre vette a mögöttünk távolodó alakokat. – Másképp hangzik az ugatása, mint korábban.

Na, hát ezért bírlak én téged, Szatoru. Olyan jó érzéked van az efféléhez.

Az ezüstszín furgon dudált egy kurtát, mielőtt porfelleget kavarva elkanyarodott, egyre távolodva a panziótól.

–Tökéletes lett volna, ha ők gondozhattak volna téged.

Már megint ez a nóta, Szatoru. Késő bánat. A Fudzsi hegy már jócskán mögöttünk maradt.

Ha úgy készülsz, hogy egy nap visszajössz értem, egyáltalán eleve miért hagynál ott?

A hátsó lábaimra állva felágaskodtam, és a mancsommal megtámaszkodtam az ülés támláján, hogy kilássak a hátsó szélvédőn. Szatoru nevetett.

–Lehet, hogy a tenger nem nyerte meg a tetszésedet, de határozottan úgy tűnik, a Fudzsi közel áll a szívedhez.

Csak mert a Fudzsi nem csap gyomorreszkettető zajt, és nincs állandó mozgásban, hogy felfaljon valakit.

–Remélem, még láthatjuk máskor is együtt. Tegyük majd meg újra ezt az utat egyszer! És látogassuk meg megint Szugit és Csikakót. Olyan szép kilátás nyílt a hálósobánkból a hegyre, és azt a régi képcsöves tévékészüléket is díjaztad, nem igaz?

Abszolúte igaz! Az a doboz alakú tévé tökéletes volt. Pont megfelelő méret, hogy ráheveredjem, mellé klasszul langymeleg. Mondd, Szatoru, mi lenne, ha mi is szereznénk egy olyat?

–Sajnálom, hogy a miénk ez a modern, lapos típus. De már nem is lehet képcsöveset kapni.

Ó, de kár.

Na, mindegy. Majd ez biztosítja a hely különleges vonzerejét számomra, ha legközelebb jövünk Szugiékhoz.

És még egy dolog: amikor legközelebb jövünk, lefogadom, hogy Toramaru a farkát csóválva fogad majd minket.

Este érkezett egy foglalás aznap éjjelre a panzióban.

– Talán megkötve kellene tartanunk Toramarut.

– Igaz, lehet, hogy még mindig fel van dülva az után a csörte után Nanával.

Szugi kivezette a kutyát a házból, és megkötötte a kennelben. Aztán odafordult Csikakóhoz, aki követte őket.

– Ami azt illeti, amit Szatoru mondott az előbb...

– Micsoda? Aggaszt téged? – kérdezte Csikako.

Au! Ez erős találat volt.

– Nem erről van szó. – Szugi nehezen formálta a szavakat. – Csak azon gondolkoztam, hogy vajon hogyan fogadtad volna, ha Szatoru még középiskolás korunkban bevallja, mit érez.

– Ki tudja? – vont a vállát Csikako. – Anélkül, hogy időutazást tennék, nem tudom kideríteni, hogyan reagáltam volna rá.

Tökéletesen helytálló válasz, Szugi nem is tudott mit mondani rá.

– Habár biztosan kellemes lett volna fiatal lányként ingadozni két fiú érzelmei között.

– Ingadozni?

Szugit meglepte a válasz, és nem tudta megállni, hogy ne kérdezzen rá, hogy érti ezt Csikako.

– Természetesen ingadoztam volna – nevetett Csikako. – Izgalmas lett volna, ha két fiúnak is tetszettem volna egyszerre.

Szugi úgy érezte, mindjárt sírva fakad, de sikerült tartania magát.

Nem tudom, melyikünket választotta volna, gondolta magában.
De legalább ott voltam a kezdősorban.

És hirtelen azt érezte, hogy a féltékenysége és kisebbségi érzése csökken valamelyest.

Tudom, ha legközelebb találkozunk Szatoruval, sokkal jobb barátja tudok lenni.

A gondolattól váratlan öröm töltötte el.

Barátokkal

Óriási hajó állt a dokkban a kikötő rakodópartja mellett.

Az elején egy száj ásított, és Szatoru azt állította, hogy a furgonunkkal egyenesen be fogunk hajtani. A hajó megszámlálhatatlanul sok kocsit nyelt be a gyomrába, és még így sem süllyedt el. El kell ismernem, az emberek néha tényleg elképesztő dolgokat tudnak létrehozni.

Mármint úgy értem, ugyan kinek pattanna ki a fejéből olyan ötlet, hogy a víz tetején úsztasson egy nagy halom vasat? Biztos nem volt ki a négy kereke, akárki volt is az. Az észszerűség azt diktálná, hogy ami súlyos, az el fog süllyedni. Nincs más állat a földkerekségen, aki dacolni akarna a természet törvényeivel, de az emberi faj igencsak fura állatfaj.

Szatoru odasietett a komphoz, hogy megvegye a jegyünket, de amikor visszatért, az arca lángolt.

–Attól tartok, van egy kis gond. Nem engedik, hogy ugyanúgy utazz utasként, mint én, Nana.

Elmesélte, hogy az én nevemet is felírta a nyomtatványra.

Amikor a recepción ülő hivatalnok rájött, hogy Nana Mijavaki (kora hat év) egy macska, igen jól nevetett. Szatoru néha óriási ostobaságokat képes elkövetni.

–Felszállhatunk a hajóra?

A kocsisor még most is befelé kígyózott a komp nagyra tátott száján keresztül, és kezdtem egy cseppet nyugtalannak érezni magam.

–Nana, miért fújtad úgy fel a farkad?

Jaj, ne már. Ha mondjuk megvalósul a legrosszabb scenárió, és a hajó elsüllyed, akkor a korláton át hajítanak be minket a tengerbe, nem igaz? Márpedig ennél szörnyűbb véget elképzelni sem tudok.

Felidéztem az emlékezetemben a tengert, amit Josiminétől, a földművestől visszafelé jövet néztünk meg, és az érzést, milyen hatással volt rám az az óriási víztömeg, a hullámok súlyos robaja. A gondolatra, hogy egyenesen bevetnek minket a közepébe, még egy ilyen rettenthetetlen macska is megremegett, mint én. A macskák nem túl jó úszók, és utálják a vizet (az a néhány kivétel, az a néhány macska, aki szó szerint szeret fürödni, csak a spontán mutáció példájaként említendő).

Még Szatorunak is gondot okozna, ha úgy kellene partra úsznia, hogy közben én ott ülök a fején, és kapaszkodom az életemért.

Az ezüst furgon, minden balsejtelmem ellenére behajtott a szörny gyomrába. Szatorut láthatóan kimerítette, hogy bal kezében a bőrröndjét, jobbában az én kosaramat tartva sétáljon. Nem sokkal ezelőtt mindkettőt könnyedén vitte volna.

Talán jobb volna, ha a saját lábamon mennék?

Belülről megvakarásztam a kosár zárját, de Szatoru rám szólt, hogy hagyjam abba. Úgy döntötte a kosarat, hogy az ajtó felfelé nézzen. Hű, kiáltottam fel, és szépen visszacsúsztam ülő helyzetbe.

–Az állatok nem szaladgálhatnak szabadon a kompon, ezért légy türelemmel.

Feltételezem, hogy az állatok körébe a kutyákat is beleértik. Igazságos szabály. Jó néhány hotel létezik, ahol fogadják ugyan a házi kedvenceket, de csak a macskák kivételével. Azt

róják fel nekünk, hogy szeretjük a karmainkat élesíteni a bútorokon, és a többi. Pedig csak annyi volna a dolguk, hogy a macskás vendégeknek felárral számlázzanak, amiből utólag fedezhetik a javításokat, nem igaz?

Emellett ott van az a bizonyos *állatszag*, ami annyira zavar egyes embereket. Ez is sokkal kevésbé érezhető a macskákon, mint a kutyákon, jól mondom?

Egyszerűen ez a hozzáállás, hogy *kutya oké, macska nem oké*, nagyon sértő macskaszemszögből nézve. Ha ezt nézem, sokkal sokkal könnyebb elfogadni, ha valamit sem kutya, sem macska nem tehet meg. Eredmény? Máris jobban díjaztam a kompot.

Szatoru bevitt a házi kedvencek számára fenntartott helyiségbe, ahol az utazó állatokat tartották.

Spártai egyszerűségű, rendezett szoba volt, több tágas ketreccel, amelyek a mennyezetig felértek. Úgy tűnt, ezen a napon sok utas érkezett állatok társaságában, mert majdnem mind a tíz ketrec tele volt.

Figyelmes lettem egy fehér csincillára, de ő volt az egyetlen macska rajtam kívül. A helyiség többi lakója kutya volt, különféle méretekben.

–Ő Nana. Kérlek, viselkedjeteK vele rendesen, míg meg nem érkezünk.

Szatoru udvariaskodva üdvözölte a többi utast, akik már a kisállatszobában tartózkodtak, és betett az egyik ketrecbe.

–Jól megleszel itt, Nana? Nem leszel nagyon magányos?

Magányos, körbevéve ezzel a sok kutyával meg a macskával? Kétlem! Valójában jobban örülnék valami békésebb helynek. A kutyákon látszott, hogy beszélgetni akarnak, és annyi volt belőlük, az egész helyiséget betöltötte a csaholásuk. Közben megjegyzéseket tettek rám, mint például,

Hé, azt nézd már! Micsoda korcs kis nyervákat rángatott ide ez az ember. Hát bocss, úgy sajnáááálom!

–Tényleg szerettem volna, ha végig a kocsiban maradhatunk. Sajnálom, hogy ezt kell tennem – követett meg újra és újra Szatoru.

Egyet se aggódj. Hisz csak egyetlen napról van szó, kibírom. Lehet, első ránézésre nem gondolnád a macskákról, de valójában a türelem szobrát is megmintázhatnák rólunk.

Úgy tűnik, még azután is hosszú utat kell megtennünk, miután a komp partot ér. És Szatoru mostanában nagyon könnyen elfárad.

–Amilyen gyakran csak tudok, jövök majd, hogy megnézzelek, szóval ha netán magányosnak érzed magad, csak tarts ki.

Lehetne mellőzni az efféle aggodalmas, atyáskodó megjegyzéseket a többiek füle hallatára? Kínos helyzetbe hozol.

–Szia! Remélem, ti, macskák, jól kijöttök majd egymással.

Szatoru bekukkantott a közvetlenül az enyém alatt lévő ketrecbe, amiben a csincsilla csücsült. Én az enyémben ültem, ezért nem láthattam őt magát nem láthattam e pillanatban, de amikor megérkeztünk, a sarokban hevert összekucorodva.

–Ő is magányosnak tűnik. Talán fél is, ennyi kutyával körülvéve.

Rosszul tippelsz. Az összegömbölyödött csincsilla farka folyamatosan rángatózott, amiből nyilvánvaló volt számomra, hogy inkább bosszankodik és ingerült a kutyák folyamatos karattyolása miatt.

–Na jó, viszlát később, Nana.

Szatoru a bőrönddel a kezében elment, gondosan becsukva az ajtót maga mögött.

A kutyák azonnal beszélgetést kezdeményeztek.

No, akkor mondd meg, honnan gyütté', merre mész? És, mondd, milyen srác a mestör? Egy másodperc alatt átéreztem a csincilla kínjait, aki csak hevert ott undorodva, és ugyanazt a módszert alkalmazva igyekeztem megbirkózni a helyzettel.

Ott feküdtem a ketrecem hátuljában összegömbölyödve, úgy téve, mintha aludnék, amikor szélesre tárult az ajtó, és belépett Szatoru.

– Sajnálom, Nana. Gondolom, nagyon magányos lehetsz itt.

Ezután még úgy tízszer visszatért, hogy megnézzen. Mivel Szatoru gyakrabban járkált ki és be, mint a többi állat gazdája, nem telt bele sok idő, hogy a kutyák csúfolódni kezdjenek velem. Minden alkalommal, amikor Szatoru elhagyta a helyiséget, a zajos kórus rákezdett, hogy *„Tutujgatás! Tutujgatás!”*

Pofa be, hülye ebek! Rájuk mordultam, és már éppen arra készültem, hogy visszahúzódjam a ketrecem sarkába, amikor a csincilla, közvetlenül alattam, pár szót intézett a helyiségben tartózkodókhöz.

Komolyan úgy viselkedtek, mint egy rakás seggfej – srácok, esküszöm, kezdeitek felkúrni az agyamat. Hát nem értitek? Éppenséggel a *gazdája* az, aki magányos!

Ahhoz képest, hogy drágának látszó, hosszú szőrű fajta, igencsak mocskos szája volt. A kutyák erre visszamorogtak, *Hát, igen, de... hisz érted, a gazdája maga mondta, hogy Nana magányos, nem így volt?*

Ahhoz képest, hogy kutyák vagytok, nem valami jó a szaglások. A gazdája olyan szagot áraszt, ami jelzi, hogy már nem lesz köztünk soká. Így hát annyi időt akar tölteni a szívének kedves macskával, amennyit csak tud.

A kutyák egyetlen pillanat alatt elcsitultak. *De kár. Szegény srác, sopánkodtak fojtott hangon. Azt kell mondanom, nem*

különösebben finomkodtak. De megbocsátottam nekik. Mind fiatal volt, és nem túl éles elméjű.

Köszönöm.

Ezt az alattam lévő, láthatatlan ketrec lakójának címeztem, mire a csincsilla csak egy mogorva „*Már tényleg kezdtek az idegeimre menni*”-vel válaszolt.

Amikor Szatoru újra megjelent, a megalázott ebek mind lelkesen csóválták a farkukat. „Húha – jegyezte meg Szatoru örömmel – ti aztán boldogok vagytok, hogy újra láthattok, jól látom?”, és egy-két ketrecbe még be is nyúlt, hogy megsimogassa a benne ülőt. Nem voltak épp IQ-bajnokok ezek a srácok, de azt el kellett ismernem, hogy elég jól idomítható és rendes jószágok voltak.

Ez után a jelenet után mi, macskák is bele-belefolytunk időnként a kutyák üres fecsegésébe, így telt-múlt az idő a mi jelentéktelen kis tengeri utazásunkon. Ám az idő nagy részében egyébként velük ellentétes véleményeket hangoztattunk. Egyszerűen fel nem foghattuk, például, hogy a kutyák miért vannak annyira odáig a rágócsontért meg a hasonló cuccokért.

Másnap délben a komp baj nélkül célba ért –kikötött Hokkaido szigetén. Szatoru első dolga az volt, hogy értem jött.

–Még egyszer sajnálom, Nana. Biztos magányos voltál.

A legkevésbé sem. Remekül elcsevegtem ezzel a felvágott nyelvű csincsillával. Épp arra gondoltam, hogy milyen nagyszerű lenne, ha szemtől szemben is búcsút vehetnék tőle, amikor Szatoru úgy fordította a kosaramat, hogy az ajtaja a helyiség felé nézzen.

–Nana, köszönj el az útitársaidtól.

Viszlát mindenkinek, mondtam, mire a kutyák egy ütemre csóválni kezdték a farkukat.

Guddo rakku!

Ezt a csincsilla kiáltotta oda, valami idegen nyelven, amit nem értettem.

Guddo... hogyan?

Azt jelenti, jó szerencsét. A gazdám gyakran mondja.

Így, hogy mondta, eszembe jutott, hogy a gazdája is járt itt, hogy vessen egy pillantást a kedvencére az út során.

A csincsilla szemlátomást sokat megértett abból, amit a gazdája mondott.

Köszönöm. *Guddo rakku* neked is.

Búcsút intettünk a kisállatmegőrző helyiség lakóinak, aztán lementünk a kocsiparkolóhoz, és beültünk az ezüst furgonba.

Amikor kigurultunk a komp száján keresztül a szabadba, makulátlan, egész eget betöltő vakító kékség várt minket.

– Végre itt vagyunk Hokkaidóban, Nana.

A talaj laposan terjeszkedett. A szélvédőn át egy várost lehetett látni, hasonlót a szokványos városokhoz, de minden jobban szétterjedt a talajon. Például az utak is sokkal szélesebbek voltak, mint Tokióban.

Egy ideig hajtottunk, mielőtt elértük a külvárost. Nem volt nagy a forgalom, élveztük, hogy könnyedén haladunk, és lelkesítő zenét hallgattunk közben.

Az utat csodaszép, lila és sárga színben pompázó vadvirágtenger szegélyezte.

A hokkaidói utak pont úgy voltak jók, ahogy voltak, nagyszerűen néztek ki. Egész másminenek voltak, mint Tokióban, ahol végtelen beton és aszfalt veszi őket körül. Itt még a beépült területeken is poros a leállósáv. Talán emiatt könnyebb a talajnak lélegeznie, és a virágok ezért tudnak így virulni.

A látvány mindenestre kifejezetten nyugtató volt.

–A sárgákat aranyvesszőnek hívják, de a lilákról sejtelmem sincs.

A növények Szatoru figyelmét is magukra vonzották. A színekavalkád lenyűgöző volt. A lila sem egyöntetű massa volt, hanem a világostól a sötétebb árnyalatokig terjedő teljes skála megjelent.

–Mit szólsz, ha megállunk egy kis időre?

Szatoru lehúzódott egy pihenőbe. Kiszálltam, Szatoru felemelt. Időnként elhúzott mellettünk egy-egy autó, ezért a biztonság kedvéért szorosan magához ölelt, miközben felfelé kaptattunk a lila virágok irányába.

–Ez talán vad krizantém. Bár valamivel rendezettebbnek és takarosabbnak gondoltam őket...

A talajból élénken feltörő növények szárát bimbók borították, mintha megannyi felfelé fordított seprút láttunk volna. Méltóságteljesnek semmiképp nem nevezném a látványt; inkább erőteljesnek és élettelinek.

Ó!

Megpillantottam, és már nyúlt is utána a mancsom. Egy méh zümmögött a virágok közt.

–Óvatosan, Nana, meg ne csípjen.

Hé, most mit csináljak? Ez ösztönös nálam. A karmaimmal a méh felé kaptam, Szatoru pedig egymáshoz húzta az összes mancsomat, és együtt tartotta őket.

A francba. Pedig milyen izgalmas olyan rovarokkal játszózni, amelyek repülnek is! Engedj el, mondtam, nekifeszítve a kiegyenesített lábaimat a karjának, hogy kiszabadíthassam magam, de Szatoru szorosan tartott, aztán visszavitt a kocsiba.

–Ha csak elkapnád őket, az nem lenne baj, de tudom, hogy meg is ennéd őket. És azt nem hagyhatjuk, hogy a szádat belülről megcsípje egy méh.

Tudni való, hogy ha elfogunk valamit, muszáj kiharapni belőle egy jókora darabot. Amikor még Tokióban voltunk és elcsíptem egy-egy csótányt, azt is mindig megharaptam. A jókora szárnyak mintha celofánból lettek volna, ezért azt sosem ettem meg, de a húsa lágy volt és zamatos.

Amikor Szatoru megtalálta egy-egy csótány maradványait, mindig felkiáltott. Nem értem, hogy az emberek miért undorodnak tőlük annyira. Testszerkezetüket tekintve nem sokban különböznek a japán orrszarvúbogártól és a japán cserebogártól, azokat pedig a gyerekek még be is gyűjtik, hogy házi kedvencként tartsák. Fogadok, hogy Szatoru sem visongott volna úgy, ha valamelyik ezek közül lett volna. De macskaszemzögből nézve az az igazság, hogy a csótányok gyors mozgásuk miatt próbatételt jelentenek a vadásznak, ezért szórakoztató elkapni őket.

Tovább hajtottunk egy folyó mentén, aztán lefelé a hegyoldalon, és egy útra jutottunk ki, amely a tenger partján futott.

Húú...

–Tyú.

Mindketten körülbelül ugyanabban a pillanatban kiáltottunk fel.

–Úgy néz ki, mint a tenger.

Szatoru a pampafűmezőről beszélt, ami az utat szegélyezte két oldalról. Fehér kalászhajók úgy lengedeztek a messzire elnyúló lapály egyik szélétől a másikig, mint a tarajos hullámok.

Nemrég álltunk meg utoljára, de Szatoru ismét lehúzódt az út szélére.

Bár csak nagyon kevés autó járt arrafelé, Szatoru mégis átjött az utasoldalra, és ott emelt ki. Biztosan aggódott, hogy esetleg kiugrom. Egy kicsit túlféltő attitűd, jegyeztem meg

magamban, de ha ettől jobban érzi magát, én szívesen hagyom, hogy játssza a tyúkanyót. Szatorunak nagy keze volt, és ha magához ölelt, mindig biztonságban éreztem magam, olyannak, akiről gondoskodnak.

Szerettem volna egy kissé magasabb kilátópontról is szemügyre venni a terepet, ezért a kezéből kicsusszanva felmásztam a vállára, aztán a nyakamat nyújtogatva kémleltem előre. Most pontosan Szatoru szemével láttam a világot.

A szél suhogott, a kalászkok lengedeztek. A hullámok messzebb vezettek, mint ameddig a szem elláthatott.

Pontosan ahogy Szatoru mondta. Mint a tenger a mezőn. De a tengertől eltérően nem hallatszott az a súlyos robaj. Ebben a fajta tengerben talán még úszni is hajlandó volnék.

Leugrottam Szatoru válláról a talajra, és szaglászni kezdtem a pampafűben.

Az utat elzárták előttem a vastag szarak. Amikor a fejemet felemeltem, magasan a fejem fölött láttam a fehér kalászkokat a tiszta kék ég felé törni.

–Nana?

Szatoru aggódalmas hangja megütötte a fületem.

–Nana, merre jááársz?

Léptek reccsenését hallottam a száraz fűben, ebből tudtam, hogy Szatoru is beleugrott a pampafűtengerbe. Itt vagyok, pontosan melletted!

De miközben hívogatott, Szatoru hangja egyre távolodott. Onnan, ahol álltam, én láttam őt, de ő nem látott engem, annyira elrejtettek a növények.

Nincs más választásom, gondoltam, és gyorsan Szatoru nyomába iramodtam, nehogy elvesszen.

–Nana!

Itt vagyok! Válaszoltam neki, de a szél elragadta a hangomat, és nem tudott elérni a füléig.

–*Nanaaaaa!*

Szatoru hangja mostanra kétségbeesetté vált.

–Nana! Hol vaaaagy?

Hangosan kezdett kiáltozni a messzeség felé, én pedig, mivel képtelen voltam elviselni, olyan hangosat kiáltottam, amelyet csak tudtam.

Itt vagyoooook!

És ekkor hirtelen ott állt, az ég háttérében, lenézett rám. Abban a pillanatban, ahogy a tekintetünk találkozott, komor arc kifejezése meglágyult. A tekintete meleggé vált és a fény megvilágította az arcán lefelé futó vízpatakokat.

Egy szó nélkül letérdelt a földre, nagy kezével megfogta a hasamat, és magához ölelt. Ez fáj! Majdnem kifacsarta a belső szerveimet.

–Te kis buta! Ha messzebbre elkószálsz, képtelen lettem volna a nyomodra bukkanni!

Szatoru egész testét rázta a zokogás.

–Egy akkora méretű jószágnak, mint te, olyan ez a tenger, mintha fák alkotnák!

A fák tengere, pontosan így írta le Szatoru korábban a helyet. Egy ilyen erdőben nem működnek a belső iránytűk, és tökéletesen el lehet téveszteni az irányt.

Te vagy a kis buta! Én sohasem kószálnék olyan messzire, hogy tényleg elveszítsenek.

–Ne hagyj el... Kérlek, maradj velem.

Aha. *Végre.*

Végre kimondta, amire valójában gondolt.

Régóta tudtam már, hogyan érez.

Tudtam, mennyire igyekezett, hogy új gazdát találjon nekem, de miután minden egyes próbálkozása kész kudarc

volt, valójában mindig óriási megkönnyebbülés tört rá, amikor mégis hazavihetett magával.

–Annyira kár, hogy nem hagyhatom itt – minden barátjának ezt mondogatta, de hazafelé úton a furgonban le nem lehetett volna törölni az arcáról a mosolyt. Hogyan hagyhatnám el, miután ilyen mértékű szeretetet tapasztaltam meg általa?

Én aztán soha, de soha el nem hagyom őt.

Szatoru csendben sírdogált, én meg újra és újra megnyaltam a kezét, érdes nyelvemet végigfuttatva minden bütykön és bemélyedésen.

Minden rendben, rendben. Rájöttem, Hacsinak mennyire fájhatott, hogy el kellett válnia a gyerektől, aki annyira szerette őt.

De Szatoru többé nem gyerek. Én meg valaha kóbor macska voltam. Így hát ezúttal ki kell találnunk, hogyan oldhatjuk meg rendesen a dolgokat.

Na jó, de most már vissza az útra! Ez az utolsó utazásunk.

Ezen az utolsó kiránduláson még számos csodás látványosságot kell megnéznünk. Fogadjuk meg, hogy annyi elképesztő látványt raktározunk el az emlékezetünkben, amennyit csak bírunk.

Hetes alakba görbülő farkamnak muszáj magához vonzania minden csodálatos dolgot, ami mellett elhaladunk.

Visszaültünk a furgonba, és újra nekiindultunk. A hamarosan felröppenő galambokról szóló CD éppen véget ért. Egy halk, rekedtes női hang következett. Különös idegen nyelven énekelt, amit nem értettem.

A galambos dal tudomásom szerint az anyja kedvence volt, az apja ellenben ezt szerette legjobban, ezt a rekedt nőt meg a dalát.

Az utat, ameddig a szem ellátott, azok a sárga és lila virágok szegélyezték.

Lassú tempóban hajtottunk tovább. Hm... mikor is kellett utoljára közlekedési lámpánál megállnunk?

Most már nem a tenger mentén utaztunk, hanem befelé tartottunk a szárazföld belseje felé, és az út két oldalán sűrűnek, kuszának látszó vad vidék terült el. Nem sokkal később újra megművelt területre jutottunk, szépen hullámzó dombok közé.

Teljesen lenyűgözött a vidék, olyan méltóságteljes volt. Még sohasem láttam hasonlót.

Utána fakerítéseket láttunk az út mentén, és a mögöttük húzódó termőföldeken... nos, nem tudom biztosan, hogy *mik* is voltak. Jókora állatok, orruk a föld közelében, és a füvet rágcsálták. Vajon *mi* lehet a nevük?

Feltettem két mancsomat az utasoldali ablak párkányára, és olyan hosszúra nyújtóztam, amennyire csak tudtam. Gyakran tettem így, hogy megnézzem, milyen a táj, ahol járunk, ezért Szatoru készített egy saját ülést nekem, amely egy dobozból meg egy tetejére tett párnából állt. Ha megpillantottam valamit, ami megragadta az érdeklődésemet, mindig így odahajoltam.

–Aha, megláttad a lovakat. Ez az egész terület legelő.

Lovak? Azok a jószágok? Tévében már láttam hasonlót, de ez volt az első alkalom, hogy a saját szememmel is megnézhettem őket. A tévé sokkalta méretesebbnek mutatta őket. Ezek, akik itt rágcsálták a füvet az út mentén, szintén nem voltak kicsik, de relatíve karcsúnak látszottak.

A nyakamat nyújtogatva vettem még egy búcsúpillantást a lovakra, miközben elhaladtunk mellettük, és Szatoru felnevetett.

–Ha ennyire tetszenek, megállhatunk, ha legközelebb látunk egyet-kettőt, és szemügyre veheted őket közelebbről is.

A következő legelőn újra láttunk lovakat, de a legtávolabbi végén voltak bezárva egy kerítés mögé.

–Az egy kicsit messzire van nekünk – jegyezte meg Szatoru szomorkásan, amikor kiszállt a furgonból, odasétált az én oldalamra, és kiemelt.

Amikor becsapta az ajtót, a lovak, akik olyan távol voltak, hogy kisebbnek látszottak, mint Szatoru keze, abbahagyták a fűrágcsálást, és hosszúkás fejüket felemelve ránk bámultak.

Feszült pillanat volt. A lovak füle égnek meredt, úgy latolgatták, kik lehetünk.

–Nézd csak, minket néznek, Nana.

Nemhogy néztek, inkább gyanakodva méregettek minket. Azt akarták kideríteni, hogy veszélyt jelentünk-e rájuk. Ha elég közel lettünk volna, láthatták volna, hogy csak egy ember meg egy macska az, és megkönnyebbültek volna.

Pedig a méretük miatt aligha volt valós okuk aggodalomra. Ám az állatok ösztönlények. Bármekkora testük van is, a lovak növényevők, és a növényevők a történelem sok-sok éve folyamán gyakorta áldozatul estek a húsevőknek. Emiatt félénkek és ijedősek.

Ami minket, macskákat illet, mi viszont, legyünk bár aprócskák, vadásznépség vagyunk. És a vadászok harcosok is. Mi is fenntartásokkal közelítünk a számunkra ismeretlen lényekhez, de ha netán harcra kerül a sor, bármikor habozás nélkül, szívesen szembeszállunk akár nálunk lényegesen nagyobb méretű ellenféllel is.

Ezért is van, hogy ha a kutyák szórakozásból a macskákkal packáznak, nyüszítve végzik, farkukat a lábuk közé húzva. Egy nálunk tízszer nagyobb testű kutya? Fel a kesztyűt, jövünk!

Nézetem szerint a kutyák már réges-régen felhagytak a vadászattal. Manapság már a vadászkutyák is csupán a gazdájuk kedvéért üldözik a prédát, és nem ők maguk végzik ki. Ez az alapvető különbség köztük, meg köztünk, macskák között; mi, még ha csak egy bogarat üldözünk is, azzal a céllal tesszük, hogy megöljük.

A zsákmány *megölésének* kérdése fontos különbség az egyes állatok között. A lovak nyilvánvalóan többtucatszor nagyobb méretű lények nálam, mégsem ijedek meg tőlük.

És hirtelen dagadni kezdett a mellem a büszkeségtől. A büszkeség, hogy olyan macska vagyok, akiből még nem veszett ki a benne rejlő vadász.

És én, a vadász, nem hátrálok meg attól, ami Szatoru előtt áll.

A lovak bámultak még minket egy darabig, aztán valószínűleg úgy döntöttek, hogy nem jelentünk közvetlen életveszélyt rájuk, ezért újra a fű felé fordították figyelmüket, és tovább rágcsáltak.

–Egy kicsit távol vannak, de nézzük meg, hátha tudok készíteni egy fotót róluk a telefonommal.

Szatoru kivette a készüléket a zsebéből. Mellesleg a fotók legtöbbször, amit készített vele, engem ábrázolt.

Szerintem nem kellene lefotóznod azokat a lovakat, gondoltam.

Amikor Szatoru felemelte a telefont, és feléjük irányította a kamerát, a lovak újra felkapták a fejüket. Még a fülüket is felcsapták.

Mintha kőbálvánnyá meredtek volna, úgy bámultak minket, miközben Szatoru elkészítette a fotót.

–Hát, igen, tényleg túl messzire vannak.

Letett róla, és a zsebébe süllyesztette a telefont. A lovak csendesen tovább bámultak.

Egészen addig a pillanatig minket néztek, amíg vissza nem ültünk a furgonba, csak akkor fordultak vissza lustán az étel felé. Elnézéseteket kérem, barátaim. Bocs, hogy zargattunk titeket, kiáltottam oda.

Feltételezem, vannak állatok, akik így élnek, még ha könnyedén elrúghatnának engem, de Szatorut is, hogy egészen Hokkaido távolabbi végéig repüljünk.

Ha a lovakat az ösztöneik arra készítetik, hogy így éljenek, akkor boldog vagyok, hogy macska lehetek, akit az ösztönei arra sarkallnak, hogy küzdjek, ha kell. Örülök, hogy ilyen merész, kalandvágyó macskaként élek, akit sohasem félemlítenek meg más állatok, még akkor sem, ha jóval nagyobbak nálam.

Elsoroltam az érveimet, de azt hadd szögezzem le még egyszer: sokat jelentett nekem az a találkozás a lovakkal.

Továbbutaztunk, és hamarosan még emlékezetesebb látvány tárult a szemem elé, amilyenben szintén nem volt még részem azelőtt.

Fehér nyírfák álltak ott a sápadt törzsükkel, meg berkenyék, rajtuk a bogyók piros füzére, mint megannyi apró harang.

Szatoru mindennek megmondta a nevét. És azok a berkenyebogyók vadító pirosak voltak. Eszembe jutott, hogy egy szakértő egyszer úgy nyilatkozott a tévében, hogy „A macskáknak komoly gondot okoz, hogy a piros színt elkülönítsék a többitől”.

–Hú! Odanézz, milyen pirosak azok a bogyók! – kiáltotta Szatoru, így tudtam meg, hogy piros a színük. Szatoru szeme kétségkívül másképp látta, de azt sikerült megtanulnom, hogy a Szatoru által pirosnak nevezett szín nálam hogyan jelenik meg.

–Amazok még nem pirosodnak olyan szépen.

Akárhányszor fákat pillantott meg a kocs ablakán keresztül, mesélt róluk. Hát így váltam kifejezett szakértővé a különféle pirosak megkülönböztetése terén. Egyszerűen a saját magam módján, ahogy én látom a dolgokat, megtanultam különbséget tenni a pirosak között, amiket Szatoru mutatott, miközben az is világos, hogy mindez ugyanaz a szín. Életem hátralévő részében mindig emlékezni fogok a piros összes árnyalatára, amelyeket Szatoru aznap megemlített.

Ezen kívül láttunk még burgonyaföldeket és tökföldeket. Volt, ahol éppen a termés betakarítása folyt, meg olyan is, ahol már túl voltak rajta.

A leszedett burgonyát óriási zsákokba rakták, akkorákba, amelyekbe akár néhány ember is belefért volna, aztán az összeset nagy halomba rakták a földterület szélén. A fekete, nedves földön óriási tökpiramisokat is lehetett látni.

A lágy dombokon elszórva óriási fekete vagy fehér műanyag batyuk is heverték itt-ott. El is tűnődtem rajta, vajon miért hagyhatták itt ezeket a játékokat, de kiderült, hogy a levágott fű van bennük.

–Itt sok hó szokott esni telente, ezért a tél beállta előtt le kell vágni a fűvet, hogy a teheneknek és a lovaknak legyen mit enniük.

Hó – már én is láttam korábban ilyen fehér izét hullani az égből Tokióban. Ámbár elég gyorsan eltűnt, ezért nem találtam különösebben érdekfeszítőnek. Akkoriban legalábbis ez volt a véleményem. De amikor a tél úgy istenigazában beállt, rá kellett döbennem, hogy ezen a helyen egész mást jelent a hó. Egy feltámadó hóvihár, aminek közepén az orrunkig sem látunk, még egy hozzám hasonlóan erős és elszánt lényt is könnyörtelenül a levegőbe tud repíteni. De ez egy másik történet.

A vidéki hó, a városival ellentétben, ami pár nap alatt teljesen elolvad, óriási nagy halmokat képez. Elgondolkodtató, hogy egyáltalán miért említik mindkettőt ugyanazon a néven.

Tovább hajtottunk, alkalmilag megpihentünk egy kisebb élelmiszerboltnál, miközben egyre beljebb kerültünk a hegyvidéken. Végül a nap is ereszkedni kezdett.

Áthaladtunk egy hegyi hágón, és miközben alkonyodott, újabb város képe tárult a szemünk elé. Az ezüstszín furgon tovább gurult, az égbolt meg percről perce sötétedett, mintha az éjszakával fogócskázna.

–Túl későre jár. És már sehol sem tudnánk virágot szerezni – mormolta Szatoru, olyan hangon, mint aki bosszankodik emiatt, de mégsem egyenesen a hotel felé vettük az irányt, hanem lefordultunk a főútról.

Egy alsóbbrendű úton haladtunk tovább, míg el nem értük a város szélét, ahol egy enyhe emelkedőn gurultunk fel.

A tetején egy kovácsoltvas kaput találtunk. Keresztülgördültünk azon is.

Bármerre néztem, ugyanaz a sima földterület. Takaros négyzetekre volt osztva, és minden négyzeten egy kőből faragott négyzet volt látható. Tudtam, mik ezek, a tévéből.

Sírok.

Úgy tűnik, az emberek szeretnek nagy köveket magukra rakatni, miután meghalnak. Emlékszem, már akkor is elgondolkoztam rajta, hogy milyen furcsa szokás, amikor először láttam a tévében. A műsorban szereplő emberek arról beszélgettek, hogy a sírok milyen drágák, és így tovább.

Amikor egy állat ér el élete legvégére, lefekszik, ahol épp a halál érte, de amilyen aggódó természetűek az emberek, már inkább kitaláltak egy helyet, ahol azok az emberek alhatnak, akik már halottak. Tényleg dupla olyan bonyolulttá válik az

élet, ha még azon is gondolkozni kell, hogy mi történik velünk, miután meghalunk.

Szatoru úgy hajtott át az óriási területen, mint aki pontosan tudja, hová tart, és végül nagyjából a közepén álltunk meg.

Kiszálltunk, és Szatoru lassú léptekkel sétálni kezdett a sírok közt. Egy idő után megállt az egyik előtt, aminek a tetejére egy vakítóan fehér kő volt fektetve.

– Ez az apám és az anyám sírja.

Ez volt az utolsó olyan hely, ahová Szatoru még el akart látogatni.

Az tényleg nem tiszta, hogy az emberek miért rakatnak magukra egy nagy követ, miután már beadták a kulcsot. De az világos, hogy miért akarnak egy ilyen nagyszerű követ nézegetni, mint amilyen ez is volt.

Az volt az érzésem, hogy ez a hosszú utazás már túl sok volt Szatorunak, de mégis, megcsinálta, az ezüst furgonján, velem, a macskájával együtt, aki a nyolcasra emlékeztető jelet viseli a homlokán és a farka hetes módjára görbül.

A macskák nem olyan szívtelenek, hogy ne tisztelnék az igazán mély érzelmeket.

– Szerettem volna tiszteletemet tenni itt, úgy, hogy te is velem vagy, Nana.

Értem, feleltem, és a homlokkal oldalról nyomatékosan hozzádörgölöztem a szülei sírkövének.

Nagy megtiszteltetés találkozni magukkal. Biztos vagyok benne, hogy Hacsí remek macska volt, de nem gondolják, hogy jómagam is egész megnyerő jószág volnék?

– Sajnálom, nagyon siettem, csak holnap hozok virágot – mondta Szatoru, és leguggolt a sír mellé. Egy vázában pár, kissé hervadt virág kókadozott.

– Ó, már értem – motyogta Szatoru. – Nemrég volt *higan*, amikor az emberek végiglátogatják a sírokat... Biztosan itt járt

nálatok a nagynéném.

Azzal gyengéden végigsimította a fonnyadt szirmokat.

– Ne haragudjatok, hogy nem tudtam gyakrabban eljönni. Többször meg kellett volna látogatnom titeket.

Pár lépéssel eltávolodtam, hogy egy kicsit magára hagyjam Szatorut. Ha teljesen eltűnök a szeme elől, biztosan ideges lett volna, ezért olyan helyen időztem, ahová még odalátott.

Az alatt az öt év alatt, amit Szatoruval töltöttem, csak egyszer-kétszer hagyta el az otthonát azért, hogy eljöjjön ehhez a sírhoz.

– Valamikor majd elviszlek téged is, Nana – ígérte ilyenkor.
– Pontosan úgy nézel ki, mint Hacsi, az apám meg az anyám nagyon meg fog lepődni.

– Nana, gyere ide! – kiáltott most oda nekem, és az ölébe vett. Miközben gyengéden simogatott, újra meg újra végigfuttatva széles tenyerét az egész testemen, azon tűnődtem, vajon miről beszélhet olyan csendesen a szüleivel.

Ha jól értettem, ez a hely Szatoru anyjának szülővárosa. A nagymama és a nagyapja, akik földművesek voltak, elég fiatalon meghaltak, és Szatoru anyja meg nagynénje nem tudták ketten fenntartani a farmot, ezért megváltak tőle. Úgy tűnt nekem, hogy az anyja utána egész életében bánta ezt a lépést.

Különösen azután volt ez így, hogy Szatoru a családjuk tagja lett.

Egy szülőváros, ahol semmi más nem maradt, csak egy sír, biztosan elég fájdalmas egy gyerek számára. De Szatorunak csak pár rokona volt anyai részről, és már mind elköltöztek, így hát mit is tehetne az ember?

Olyan sok minden van az életben, amire nem tudunk hatással lenni.

Végül Szatoru feltápáskodott, miközben szorosan magához ölelt.

–Holnap majd visszajövünk – mondta, és a furgon felé indult. Csendben hajtottunk keresztül a mostanra teljesen elsötétült városon az éjszakai szállásunk felé.

Egy kellemes hotelban szálltunk meg, ahol pár szobát olyan embereknek tartottak fenn, akikkel együtt utazott a házi kedvencük is. Ez igen észszerű gondolkodásra vall, ha engem kérdeznek.

Szatorut bizonyára kimerítette a hosszú vezetés, mert elment, hogy egyen valamit, majd egy óra sem telt bele, visszajött, és szinte bezuhant az ágyba, aztán mély álomba merült.

De másnap reggel korán felkelt.

Olyan fűgén pakolt be a táskáiba, hogy még a nap is csak akkor éledezett, amikor kiléptünk a hotelból.

–A francba, a virágos még nincs is nyitva.

Szatoru tett egy kört az állomás környékén lévő utcákon, de nagyon tanácstalannak tűnt.

–Talán valahol találunk egyet nyitva a temető felé vezető úton...

Kissé elhamarkodta a dolgot, hogy ennyire korán elindult, amikor a virágboltok még zárva vannak. Aztán egyszer csak lehúzódott az út szélére.

–Azt hiszem, be kell érünk ezekkel.

És szedni kezdte a lila és sárga virágokat, amelyek végig díszítették idefelé az utunk két oldalát.

Nekem tetszettek! Sokkal szebbek voltak, mint amilyenek a boltban vehetők. Szatoru anyja és apja is biztosan boldog lesz, hogy inkább ilyeneket kapnak.

Kerestem még néhány kinyílt virágú vad krizantémot, és felhívtam rájuk Szatoru figyelmét.

– Te is segítesz virágot keresni? – nevetett Szatoru, és azt is letépte, amelyik körül én köröztem.

Miután szedett egy nagy csokrot, folytattuk az utunkat a temető felé.

Az esti sötétségben nem vettem észre, de a domb tetejéről rá lehetett látni a távolban elterülő városra. Meg arra, ahogyan a városi látkép fokozatosan átadja a helyét a vidéki környezetnek.

A temető sokkal vidámabb arcát mutatta a reggeli napfényben, mint előző este, habár engem, ha már itt tartunk, a korábbi vaksötétben sem rémisztett meg a hely a legkevésbé sem. Hajlunk rá, hogy a temetőt meg a templomokat a szellemtörténetekkel azonosítsuk, de ezen a helyen nyoma sem volt búskomorságnak, és semmi jel nem utalt rá, hogy a megbántottság szelleme itt ólálkodna a kapu körül.

Azt kérditek, hogy mi, macskák látjuk-e a szellemeket. Hát nem tudjátok, hogy vannak dolgok a világon, amelyeket jobb meghagyni a titokzatosság ködében?

Szatoru kikászálódott a furgonból a virágokkal meg a kertészszerszámokkal a kezében (biztos este szerezte őket).

Miután megtisztította a sírkövet, kivette a fonnyadó virágokat a vázából, vizet cserélt benne, és beletette az újakat, a vakítóan vidám színűeket, amiket az imént szedett.

A vázát teljesen betöltötték a virágok, de a csokor fele még így is megmaradt. Szatoru bebugyolálta a szárukat benedvesített újságpapírba, azzal, hogy „Ezeket későbbre tartogatom”, és visszatette a furgon csomagtartójába.

Kicsomagolta a zsemlét és a süteményt, amit vásárolt, és ezt az adományt is ott hagyta a sírnál. A hangyák nagy

valószínűséggel hamarosan megszállják, a varjak és a menyétek meg ellopják, de ez is jobb, mintha megromlana.

Szatoru tömjént is égetett a sírnál. Úgy tűnik, a családjukban az volt a szokás, hogy egyszerre egy egész köteget meggyújtanak. Én egy kissé soknak találtam a füstmennységet, és az ellenszél felé hátráltam, hogy egy kicsit kikerüljem.

Szatoru leült a sír mellett, és hosszan nézte. Bevont karmú mancsaimat a mellkasom alá behúзва összegömbölyödtem a térdén, ő pedig ragyogó szemmel rám nézett, és ujjhegyével megcsiklandozta az állam alját.

–Örülök, hogy el tudtalak hozni ide, Nana – suttogta olyan elhaló hangon, hogy tényleg alig lehetett hallani.

Mint aki igazán boldog.

Magára hagytam kicsit. Kószáltam egyet a környéken, de a közelben maradtam, hogy lásson. A területet szegélyező alacsony sövény alatt rágós acsalapu tenyészett.

Az alatt pedig valami tücsökféle mozgott. Ott szaglásztam, míg Szatoru értem nem jött.

–Mi a helyzet, Nana? Jó mélyen belefúrtad magad a növényzetbe.

Nos, az a helyzet, hogy alatta ott van egy...

–Van ott valami?

Hát, igen, valami igazán virgonc jószág. Csak egy pillanatig bukkant fel, míg ugrott. És fura szagot hagyott maga után.

Tovább szaglásztam az acsalapu levelei között, Szatoru pedig nevetett.

–Biztos egy Korobokkuru.

Parancsolsz?

–Így hívják a lapulevelek alatt lakó apró emberkéket.

Micsoda? Hát, ez újdonság számomra. Tényleg léteznek efféle furcsa szerzetek a világon?

–Az egyik képeskönyvemben láttam, amikor még gyerek voltam.

Á... szóval csak egy mese.

–A szüleim is nagyon szerették azt a mesét. Úgy emlékszem, mindketten nagyon örültek, amikor végre egyedül is el tudtam olvasni a könyvet.

Még mesélt pár dolgot az emberkékről, de mivel mindez ily módon macskaszemszögből már lényegesen kevésbé volt lebilincselő, nagyot ásítottam, kimutatva hegyes fogaimat, mire Szatoru elmosolyodott.

–Úgy nézem, nem különösebben érdekel.

Hát, most mit mondhatnék erre? A macskák realisták.

–De ha netán találsz egyet, ne kapd el, jó?

Jól van, jól van. Vettem az adást. Ha tényleg vannak ott olyanok, még ha egész testemben viszketnék is, hogy minél többet fülön csípjek, a te kedvedért, Szatoru, visszafogom magam.

Szatoru visszaült még egy kicsit a sír elé. Aztán végül felállt, és így szólt: „Hát, viszlát.” Nyugodtnak, üdének látszott, mint aki elvégezte, amiért jött.

Elindultunk, és nem sok idő múlva megálltunk egy másik sír előtt.

–A nagyapám meg a nagyanyám.

A megmaradt virágokat ennél a sírnál helyezte el, és ahogy az imént is, kicsomagolt pár zsemlet meg süteményt, kitette, aztán meggyújtott egy kis tömjént.

–Rendben. Indulás.

A következő úti cél Szapporo volt, ahol a nagynénje élt.

Az ezüstsín furgon tovagördült ezen az utolsó utazáson.

Akkor történt, amikor egy meglehetősen jellegtelen szakaszon jártunk. Az út egy hegyen haladt át, amely mindkét oldalunkon meredeken ívelt lefelé. Fehér nyírfák sora állt a magaslatokon. A talajt a nyírfák törzsének feléig felérő, vastag szárú, csíkos bambuszok borították.

Hokkaidóban ez teljesen megszokott látvány, semmi különös nincs benne.

Ilyen helyen hajtottunk át, amikor Szatoru hirtelen halkan felkiáltott, és erőset fékezett. Olyan hirtelen álltunk meg, hogy majdnem előrebukfenceztem, meg kellett támaszkodnom a párnán.

Hé, most meg mi történt?

–Nana, odanézz!

Elnéztem a kocsiblakon keresztül abba az irányba, amerre az ujjával mutatott. És, hű, azta! Tényleg meglepő dolgot láttam!

Két felnőtt őz, mellettük meg egy kisebb, mind pöttyös hátú. Valószínűleg a szülők meg egy gyerek. Ezzel a mintázattal remekül bele tudtak olvadni az aljnövényzetbe. Klassz kis álca.

–Először nem is vettem észre, csak amikor az egyik megmozdult.

Ennek a bizonyos őznek remekbeszabott, tömzsi, szív alakú fehér feneke volt.

–Letekerjem az ablakot?

Szatoru áthajolt az utasülés fölött, megnyomta a gombot, és az ablak mechanikus surrogással elkezdett lefelé ereszkedni. Ebben a pillanatban az őzcsalád minden tagja egyszerre felénk fordult.

Feszültség töltötte be a levegőt.

Aha. Értem. Ezek az állatok is hasonlóak a lovakhoz. Ha valaki kategorizálni akarja őket, hát ők is a zsákmánynak

valók táborát gyarapítják.

– Biztosan megriasztottuk őket.

Szatoru leállította az ablakot, és figyelte, mit csinálnak az őzek. Kitartóan bámultak minket, aztán egyszer csak a két szülő szökellve elindult a lejtőn.

A gida hátramaradva továbbra is rajtunk tartotta a tekintetét, nem fejlődött még ki teljesen a veszélyérzete.

A szülei látható bosszankodással kezdték hívogatni lefelé a magaslatról, mire a gida, felénk villantva apró, fehér, szív alakú hátsóját, szintén elkezdett ugrálni felfelé.

– Ó, elfutott...

Szatoru sajnálkozva bámult utánuk.

– De milyen csodálatos jelenet. Még sohasem láttam őzeket ennyire közel az úthoz.

Ezt a farkamnak köszönhetjük. Csak várj – a görbe, hetes alakú farkam még sok további csodás dolgot fog idevonzani.

És erre mindjárt tökéletes példa is következett, nem sokkal azután, hogy Szatoru az eltűnő őzek után bámult.

A helyszín a Hokkaidón megszokott vidék, semmi különös. Lágy dombok és fákkal beszórt területek váltogatták egymást.

Aztán egyszer csak beértünk egy vékony réteg szürke felhőbe, és eleredt az eső. Az a fajta, amilyen napsütéses napokon esik néha, könnyű, elszórt cseppekben.

– Ez aztán érdekes. Volt egy pontos határvonal, ahol az eső kezdődött.

Szatoru boldog arccal hajtott tovább, ám a macskák legtöbbször igencsak lehangolónak találja az esőt. Reméltem, hogy mihamarabb eláll, és csodás módon épp csak elkezdődött, a nap máris utat talált magának a felhők között.

A mellettem lévő sofőrülésben Szatoru óriásit nyelt. Félig elszunyókáltam, és a fülem megrándult a hangra. Szatoru

ezúttal fokozatosan lassította le a motort, miközben az út szélére húzódott.

A domb felett élénk színekben pompázó szivárvány húzódott.

Az egyik vége az egyik dombban gyökerezett. Követtük az ívét a tekintetünkkel, és a másik vége éppen a másik dombig ért.

Még sosem láttam egyetlen szivárvány végét sem addigi életem során. És abból, ahogy Szatoru visszatartotta a lélegzetét e pillanatban, arra következtettem, hogy ő sem.

Most láttunk valami igazán különlegeset együtt. Valamit, életünkben először.

–Kiszálljunk?

Szatoru úgy szállt ki a kocsiból, mintha félne, hogy egy hirtelen mozdulattal elriasztja a szivárványt.

Két kézzel, kitárt ujjakkal emelt ki az utasülésből, és mindketten felfelé bámultunk.

A szivárvány mindkét vége szilárdan le volt gyökerezve. A teteje valamivel halványabb volt, de teljes szivárvány volt, tökéletes ívű.

Láttam már ezeket a színeket valahol korábban is. Elkezdtem törni a fejemet, és egyszer csak megvilágosodtam.

A virágok a temetőben, aznap reggel. Az élénklila krizantémok, mindegyik színe kissé eltér, és a vakító sárga aranyvessző, meg a pillangóvirág, amit kozmosznövénynek is szokás nevezni.

Ha körbefonjuk azt a virágcsokrot egy világos fényglóriával, már meg is van a szivárványunk.

–Szivárványt vittünk a sírhoz, nem igaz?

Nagyon boldog lettem, hogy ezt hallottam Szatorutól. Mi ketten már megint pontosan egy hullámhosszon voltunk.

De ahelyett, hogy ezen érzelegtem volna, inkább felvettem a fejemet, és bámultam felfelé, ahol egyszer csak újabb különleges látványban volt részem.

Hosszú nyávogás hagyta el a számat, és Szatoru is felnézett, hogy lássa, mi ragadta meg ennyire az érdeklődésemet.

A tökéletes ívű szivárvány fölött ott volt egy másik – halvány, de ugyanolyan folyamatos.

Szatoru megint nyelt egyet. „Ez tényleg csodálatos”, mondta, ezúttal kissé rekedtesen.

Igen, elképesztő belegondolni, hogy ezt a dolgot éppen az utazásunk végén láttuk.

Szatoru is és én is emlékezni fogunk erre a szivárványra az életünk hátralévő részében.

Még sokáig ácsorogtunk ott, míg az időjárás kitisztult, és a szivárvány eloszlott az égen.

Ez volt a végső utazásunk.

Az utolsó utazáson sok-sok lenyűgöző dolgot kell látnunk. Töltsük azzal az időnket, hogy igyekszünk annyi csodás látványt magunkba fogadni, amennyit csak lehet. Ezt fogadtam meg tegnap, amikor elindultunk.

És micsoda hihetetlen dolgokat láttunk.

Nem sokkal ezután megérkeztünk Szapporóba, az utazásunk végcéljához.

Hogyan tanult meg Noriko szeretni

Amikor Noriko még a korábbi munkahelyén dolgozott, gyakran áthelyezték, ezért hozzá volt szokva a költözködéshez. Mindent, amire szüksége volt, kartondobozokba pakolt, aztán az új helyen mindent állhatatosan kipakolt, ugyanabban a sorrendben. Amikor két-három doboz már kiürült, mindig kilapította őket, hogy több legyen a hely.

Mivel nem szerette telezsúfolni az életét tárgyakkal, sohasem kellett túl sok dobozt kipakolnia.

Egy faliórát emelt ki abból a dobozból, amit épp akkor bontott ki. A mutatók delet mutattak. A kampó még nem volt meg hozzá, amire akasztani fogja, ezért letette a nappaliban a kanapéra. Amikor egy-egy újabb költözés után előkerült az óra, mindig emlékeztette magát rá, hogy legközelebb mellé csomagolja el a kampót is, de minden egyes alkalommal elfeledkezett róla.

Félt, nehogy valahol elveszítse a telefonját, ezért a zsebébe tette, és most megérezte, hogy rezeg. Egy e-mail.

Szatoru Mijavakitól, az unokaöccsétől érkezett. A gyerek, akit a nővére itt hagyott árván. Mijavaki volt a nővére családneve a férje után.

Elnézést, olvasta a tárgy rovatban; mellette egy vidám emoji díszlett.

Azt reméltem, hogy kora délután megérkezem, de úgy néz ki, késni fogok. Sajnálom, mert így mindent egyedül kell kipakolnod.

Szatoru azt mondta, hogy útközben ellátogat a szülei sírjához.

Noriko bepötyögött egy újabb tárgyat a válaszhoz: Semmi gond.

Az üzenet ennyi volt: Itt minden rendben. Vezess óvatosan.

Miután elment a levél, rátört valami nyugtalanság. Nem volt ez egy kissé udvariatlan? Rossz volna, ha Szatoru azt hinné, azért reagált ilyen hidegen, mert dühös lett, amiért késik.

Megnyitotta az üzenetet, amit az imént küldött, és újra elolvasta. Mindketten kurta szöveget írtak, de Szatoru barátságos hangnemével összevetve a sajátja inkább nyersnek hatott. Talán írnia kellene még valamit?

Beírta, hogy Ui., és törni kezdte a fejét, de egyetlen könnyed, csevegő hangnemű válasz nem jutott eszébe. Még javában töprengett, de már írta, *Ne rohanj, nehogy baleset legyen a vége*, aztán elküldte. És abban a pillanatban már bánta is, ugyanúgy, mint a korábbi.

Eltökélve magát, hogy jóváteszi a második fiaskót, gyorsan küldött egy harmadik e-mailt is. Ui. 2., írta, *Aggódtam, hogy zavar téged, hogy később érsz ide, és túl gyorsan hajtasz*. Aztán amint ez is elment, rájött, hogy teljesen rosszul választotta meg a fókusz: ha ennyi üzenetet küld egymás után valakinek, aki éppen vezet, ez elterelheti a figyelmét, és éppenséggel kevésbé tud biztonságosan vezetni, holott Noriko ezt szeretne volna elérni.

Ebben a pillanatban érkezett egy újabb üzenet. Szatorutól. A tárgyban egy szélesen nevető emoji. Noriko felsóhajtott megkönnyebbülésében.

Köszönöm, hogy így aggódsz értem. Köszönöm, hogy megértesz, ígérem, nem sietek.

És a végén egy újabb emoji, egy integető kéz.

Noriko, akit fárasztott a saját határozatlansága, lerogyott a kanapéra. Az unokaöccse több mint huszonöt évvel fiatalabb volt nála, és jó kérdés, hogy vajon tudnak-e boldogulni egymással, ha ő, Noriko, folyton arra kényszeríti, hogy minden egyes apróságra reagáljon.

De ez mindig is így folyt kettejük közt. Amióta a nővére meg a sógora meghalt, és ő magához vette a tizenkét éves fiút, aki utánuk maradt.

A nővére mindig mindent megtett Norikóért, amit ő azzal viszonzott, hogy igyekezett mindent megtenni a nővére fiáért. De sohasem tudta elhessegetni a gondolatot, hogy valójában nem telt tőle több, mint az, hogy pénzügyileg támogatta Szatorut.

A nővére nyolc évvel idősebb volt nála.

Az anyjuk akkor halt meg, amikor Noriko még kicsi volt, alig emlékezett rá, az apjuk meg akkor távozott, amikor elsős középiskolás volt. Így hát Norikónak a nővére volt az egyetlen valódi gyámolítója.

Amikor az apjuk meghalt, Noriko kijelentette, hogy nem akar főiskolára menni, de a nővére ragaszkodott hozzá, azzal érvelve, hogy kár volna elvesztegetnie magát, hiszen olyan okos. Miután a nővére végzett a középiskolában, a helyi mezőgazdasági szövetkezetben kezdett dolgozni, és szemlátomást sokat tépelődött azon, hogy Noriko menjen-e főiskolára. Azt, hogy mindkét lány továbbtanuljon, az anyagi helyzetük még akkor is nehézkessé tette volna, ha az apjuk él.

Tavasszal, amikor Norikónak, közvetlenül a középiskola után, sikerült felvételiznie az általa kiválasztott jogi karra, a nővérét áthelyezték a szülővárosukból Szapporóba. Noriko

főiskolája nem Hokkaidón volt, ezért egy időben mindketten elhagyták a szülőföldjüket. A nővér megragadta az alkalmat, hogy minden termőföldet és erdős területet eladjon, ami valaha az apjuk tulajdonában volt.

Tudták, ha apránként adogatják el a területet, nem sok pénzhez jutnának. Korábban a termőföldet kiadták egy szomszédban élő földművesnek, de ebből csak minimális bevétel csordogált. Ellenben ha egyben adják el, egész szép summa ütheti a markukat, elég ahhoz, hogy fedezhessék Noriko tandíját és az egyéb kiadásait.

Először haboztak, hogy eladják-e a házat, amiben felnőttek, és inkább kiadták, de mire Noriko lediplomázott, a nővére azon is túladott. Időközben férjhez ment, és a házért kapott összeg segítségével akarta fedezni Noriko tandíját. Az új családját nem állíthatta olyan helyzet elé, hogy nekik kelljen támogatniuk az ő húga tanulmányait.

A nővére nem győzött bocsánatot kérni, amiért hamarabb férjhez ment, mint hogy Noriko lediplomázott volna. De Noriko pontosan tudta, a sógora milyen türelmesen várt, hogy végre összeházassodhassanak. Aztán amikor a férfit a munkahelye elhelyeztette Hokkaidóból, mielőtt elköltözött volna, megkérte Noriko nővérének a kezét.

Ez volt a hivatalos történet, de volt egy másik is, amit a nővére nem oszthatott meg vele. A férfi családja erőse ellenezte, hogy olyan nővel kösse össze az életét, akinek nemhogy a szülei nem élnek, de még egy támogatásra szoruló húga is van. A család jómódú volt, és mivel tudták, hogy a nő anyagi nehézségekkel küszködik, úgy vélték, bizonyára csak a pénzükre utazik.

Számos *omiait* megszerveztek, és egy rakás találkozót összehoztak más jelöltekkel, hogy rávegyék a fiukat, hagyja el

a választottját. Ami azt illeti, a pár egyik tagjának sem volt könnyű, hogy ellenálljon a nyomásnak.

Noriko örült, megtapasztalván, hogy a sógora nem tört meg a családja nyomása alatt, és nem hagyta cserben a szeretett nőt. És annyira hálás volt ezért neki, hogy soha meg sem fordult a fejében, hogy berzenkedjen a házasságuk miatt.

– De nővérem – vitatkozott –, nem tarthatnánk meg legalább az öreg házat?

– Már senki sem akarja kivenni. Lassan tényleg nagyon tönkremegy. A mostani albérlőnk azt mondta, ha eladjuk neki, hajlandó felújítani, de ha nem, ki fog költözni.

– Ez nem rossz ajánlat...

– Mindketten távol élünk Hokkaidótól, és nem engedhetjük meg magunknak, hogy fenntartsunk egy üres házat. Ha képesek lennénk finanszírozni egy felújítást, utána talán találnánk újabb albérlőt, de pénzügyileg rettentő nehéz volna. És egy üres ház nem bír ki egy egész telet.

Korábban még sohasem magyarázta el a helyzetet ilyen részletesen, és ez volt az a pillanat, amikor Noriko felfogta, a testvére mennyire sokat tett már addig is azért, hogy neki mindene meglegyen.

Noriko azt remélte, hogy egyszer majd viszonzni tudja ezt a sok jótettet. Ám a nővére és a sógora örökre eltávoztak, még mielőtt ennek eljöhethetett volna az ideje.

Az volt tehát a legkevesebb, hogy a lehető legjobb körülményeket teremtsen meg hátrahagyott fiuknak, Szatorunak. Reménykedett, hogy sikerül, de a kezdet kezdetétől úgy érezte, ennek a feladatnak nem tud megfelelni.

És a végén ez is úgy alakul majd, hogy Szatorunak sem sikerül eleget adnia.

Nővérem, annyira rettenetesen sajnálom.

Azt hiszem, sosem sikerült Szatorut boldoggá tennem.

Csak annyit érek el, hogy apróságokkal aggasztom, mint most is. Ott volt az a nevető hangulatjellel küldött levél. Viccelődött ugyan, de a levélből így is érződött az a gyengéd aggodalom, ami annyira jellemző volt Szatorura.

Amióta Noriko gyámsága alá került, Szatoru mindig észszerűen gondolkodó, érzékeny, érett gyerek volt. De vajon ez volt a valódi természete?

A nővére sokat mesélt arról a huncut kisleányról, aki oly sok problémát okozott nekik, ámbar az is igaz, hogy mindig mosolyogva számolt be az egyes esetekről.

És való igaz, hogy amíg a szülei még éltek, Szatoru sok csintalanságot elkövetett. Amikor Noriko néhanap látogatóban járt náluk, olyan jószívűnek és magabiztosnak látta a fiúcskát, amilyenek azok a gyerekek szoktak lenni, akik tudatában vannak, hogy őszintén szeretik őket. „Nénikém”, mondogatta a vendégen csüggve, de az is előfordult, hogy hisztériázott vagy duzzogott.

Tipikus gyerekviselkedés, mondhatnánk, mégis, attól fogva, hogy Norikóhoz került, Szatorunak soha többé nem volt egyetlen önző tette sem. És mintha ez kevésbé azért történt volna így, mert a szüleit elveszítve hamarabb felnőtté vált kortársainál. Noriko sokkal inkább a maga kényszerítő jelenlétének tulajdonította.

Fogalma sem volt róla, hogyan küzdhetné le a távolságot, amit maga teremtett meg önmaga és Szatoru közt, és általában inkább a fiúra számított abban, hogy elkendőzze a saját, Noriko elidegenedettségérzését.

Remélem, legalább ezeket az utolsó napokat aggodalmak nélkül tölthetjük. Mit sem kívánt ennél őszintébben, és mégis, még arra is képtelen, hogy pár megfelelő e-mailt váltson az unokaöccsével.

Így legalább, sóhajtott Noriko a kanapéről felállva, így legalább mindent elrendezhetek, mielőtt Szatoru megérkezik. Meglehet, igen gyatrán teljesítek, ha mások érzéseinek finomságait kell fürkészniem, ám keményen dolgozni még egy hozzám hasonlóan makacs és zárkózott ember is képes, ha kell.

Már majdnem három óra volt, mire Szatoru megérkezett a lakáshoz.

–Elnézést, Noriko néni, hogy így elkéstem.

–Semmi gond. Gyorsabban is haladok, ha egyedül csinálom.

Noriko könnyed választ akart adni az unokaöccse bocsánatkérésére, de mintha Szatoru azonnal kissé zavarba jött volna. Az arckifejezését látva Norikónak ismét rá kellett jönnie, hogy mint oly sokszor, megint rosszul reagált.

–Nincs azzal semmi gond, hogy együtt lakunk. Végére is én vagyok a törvényes gyámod – tette hozzá sietve. És íme, egy újabb mondat, amit jobb lett volna nem kimondani hangosan. Minél jobban igyekezett kimagyarázni magát, annál gyorsabban beszélt.

–Már csak a te holmid nincs kicsomagolva, Szatoru. Betettem a dobozokat a szobádba. Nagyjából minden mást elpakoltam már, nincs szükségem további segítségre.

Szatoru arcát látva, aki meglepetten pislogva nézi őt, Norikóban hirtelen tudatosult, hogy csak sorolja a megjegyzéseket egymás után, és nem hagy lehetőséget a másíknak, hogy válaszoljon.

–Sajnálom. Attól tartok, egy cseppet sem változtam...

A válla bánatosan megereszkedett. Szatoru rövid nevetéssel reagált.

–Örülök, hogy nem változtál, Noriko néni. Már tizenhárom éve nem lakunk együtt, és az igazat megvallva, egy kicsit

aggódtam emiatt.

Aztán a padlóra tette a táskát, ami addig a vállára volt vetve, és két kézzel fogva óvatosan mellé helyezte a kosarat.

–Nana, íme, az új otthonod.

Kinyitotta a kosár fedelét, és egy macska ugrott ki belőle. A macska homlokán nyolcasra emlékeztető foltok voltak, fekete farka ívbe görbült. Ettől eltekintve fehér volt. Norikóban felmerült egy emlékkép: mintha az unokaöccse régi macskája, az, amelyiket az összeköltözésükkor oda kellett adniuk másnak, ugyanígy nézett volna ki.

A macska a padlóra hajolva óvatosan szaglászni kezdett.

–Elnézést, hogy az én befogadásom egyúttal Nanáét is jelenti – ráncolta Szatoru aggodalmasan a homlokát. – Azt reméltem, találok számára megfelelő helyet, ahol új otthonra lel, mielőtt ide jövök veled lakni, de egyszerűen nem került megfelelő jelölt. Pedig jó néhányan felajánlották a segítségüket.

–Én tényleg nem bánom.

–Pedig emiatt még át is kellett költöznöd másik lakásba.

Szatoru azt ígérte a nagynénjének, hogy mielőtt elköltözik Tokióból, keres egy új gazdát Nanának, de végül nem járt sikerrel, így hát most mégis macskástul érkezett. Noriko kiköltözött a korábbi lakásából, mert ott tilos volt állatokat tartani, de sikerült találnia egy olyat, ahol ez megoldható volt.

Ez az új lakás szintén jó helyen volt, ahonnan Szatoru kényelmesen bejárhat majd a kórházba.

–Ó, látom, találtál valami szépet magadnak, Nana.

Szatoru szeme ráncba szaladt, ahogy mosolyogva a macskára nézett. Noriko is odapillantott. A macska az egyik, még kilapításra váró kartondobozt szaglászta körül.

–Mi tetszik neki annyira abban? – Noriko csak egy egyszerű kartondobozt látott.

–A macskák imádják a papírdobozokat meg a papírzacskókat. És minden szűk helyet.

Szatoru leguggolt a macska mellé. Noriko ekkor figyelt fel rá, milyen vékony a nyaka. Akár egy öregemberé, csak úgy lötyögött rajta az inggallér.

Pedig még olyan fiatal.

Noriko orrában éles fájdalom cikázott végig, inkább gyorsan kisietett a konyhába.

Mivel több mint huszonöt évvel idősebb volt Szatorunál, úgy érezte, sokkal igazságosabb volna, ha ő menne el hamarabb.

–Annyira sajnálom, Noriko néni.

Eszébe jutott az a nap, amikor a kétségbeesett telefonhívás érkezett. Egy vizsgálat során rosszindulatú daganatra bukkantak. Azonnali műtétre volt szükség.

Noriko első dolga az volt, hogy Tokióba utazzon. Az orvos nem volt optimista, és minden egyes szavát hallva mintha még jobban halványodott volna a remény.

A legjobb, ha azonnal elvégzik a beavatkozást, tudta meg Noriko, és bár ez meg is történt, hamarosan kiderült, hogy nem volt sikeres. A tumorsejtek szétterjedtek a fiatalember egész testében, és már csak annyit tehettek, hogy lezárják azokat a helyeket, ahol megnyitották.

Egy év maradt.

A műtét után Szatoru zavart mosollyal az arcán fogadta.

–Sajnálom, Noriko néni.

Már megint.

Noriko szinte meg is szidta, amiért bocsánatot kér. Szatoru még egyszer hangoztatta, mennyire sajnálja, aztán félig-

meddig a nyelvén volt, hogy bocsánatot kérjen, amiért bocsánatot kér, de végül magában tartotta a megjegyzést.

Úgy döntött, otthagyja tokiói állását, és Norikóhoz költözik. Ha pedig majd végleg be kell költöznie a kórházba, Noriko meg tudja látogatni.

Noriko bíróként dolgozott Szapporóban, de lemondott a hivataláról, hogy Szatoruval tölthesse az idejét. A bírákat folyamatosan áthelyezik egyik helyről a másikra, és ha Noriko nem e mellett a megoldás mellett dönt, könnyen lehet, hogy éppen akkor helyezik át máshová, amikor Szatoru az utolsó lélegzetvételeinél jár. Így hát igénybe vette a kapcsolatrendszerét, és talált is magának egy ügyvédi állást egy szapporói jogi vállalatnál.

Szatorut bántotta, hogy nagynénjének állást kell miatta változtatnia, de a nő már jó ideje fontolgatta, hogy szívesen dolgozna ügyvédként, miután eléri a bírák számára kötelező nyugdíjkorhatárt. Ez csupán meggyorsította a dolgokat.

Valójában már sajnálta, hogy nem változtatott állást jóval korábban, még annak idején, amikor gondozásba vette Szatorut.

Ha most képes volt elhagyni a bírói állást, bizonyára akkor is megtehetette volna. Ehelyett a legfogékonyabb korban kényszerítette arra a fiút, hogy folyamatosan iskolát váltson, és elragadta a barátaitól, azokról a helyekről, amelyeket már megszokott, ahol komfortosan berendezkedett.

Ha ilyen korán itt kell hagynia Szatorunak az árnyékvilágot, gondolta Noriko, legalább annyit megtehettem volna, hogy boldogabb gyerekkort biztosítok neki.

Visszatartotta a könnyeit, és úgy tett, mint aki a konyhában rendezkedik. Szatoru ekkor kiáltott oda neki a szobából.

–Noriko néni, nem zavarna, ha egy kisebb dobozt meghagynánk, és nem lapítanánk ki? Nanának nagyon

tetszik.

–Ha majd elunja, figyelj rá, kérlek, hogy elkerüljön szem elől.

A nő szándékosan jó hangosan válaszolt, hogy Szatorunak ne tűnjenek fel a könnyek a hangjában.

–Könnyen megtaláltad a parkolóhelyet? – kérdezte Noriko.

Kibérelt egy helyet az alagsori parkolóban, hogy Szatorunak legyen hová állnia a furgonnal.

–Igen. Hetes, a sarokban. Kifejezetten az én számomra választottad a hetest?

Szatorut nyilvánvalóan szórakoztatta, hogy a parkolóhelynek ugyanaz a száma, mint a macskája neve.

–Nem igazán. Arra gondoltam, hogy a sarki helyet könnyebb lesz megtalálni, csak ennyiről van szó.

Aztán feltett egy buta kérdést.

–Tehát Nana a *nana* szó, a hetes után kapta a nevét?

–Így van. Úgy görbül a farka, mint a hetes.

Szatoru elindult, hogy megfogja Nanát, és megmutassa a nagynénjének, de sehol sem találta.

–Nana? – szólongatta tanácstalanul.

–Jaaaaj! – A kiáltás Norikótól származott. Valami puhaság hozzádörgölözött a lábszárához.

Kiejtette a serpenyőt a kezéből, ami hangos robajjal a padlóra esett. Aztán még egyet sikoltott, amikor az az apró, szőrös valami elszaladt.

Szatoru felkapta a macskát, és nevetésben tört ki. Úgy tűnt, Noriko sikítása nem éri teljesen váratlanul.

Az oldalát fogta, annyit nevetett.

–Noriko néni, íme, neked, aki annyira nem szereted a macskákat, most mégis itt van egy az otthonodban.

–Nem arról van szó, hogy utálok őket, egyszerűen nem tudok bánni velük – ellenkezett Noriko. Amikor

gyerekkorában egyszer meg akart simogatni egy kóbor macskát, az csúnyán megharapta. A jobb keze – amivel oly elővigyázatlanul megérintette az állatot – kétszeresére dagadt, és Noriko azóta felvezette a listájára a macskákat is azok közé a dolgok közé, amelyekkel nem tudja, hogyan kell bánni.

Hirtelen gondolat futott át az agyán. Vajon mikor jött rá Szatoru, hogy idegenkedik a macskáktól?

–De kérlek, hidd el, hogy nem a macskák iránt érzett viszolygásom miatt nem engedtem akkor régen, hogy megtartsd azt a macskát.

–Tudom. És megértem.

Amikor Szatorut gyámságba vette, oda kellett adniuk az állatot valakinek, mert Norikónak az állása miatt nagyon gyakran kellett költöznie. A lakásai nagy részét a kormány biztosította, és nem engedélyezték, hogy állatokat tartsanak.

De vajon ha ő, Noriko szereti a macskákat, megtartották volna? Előfordulhat vajon, hogy ha netán szereti az állatokat – nemcsak a macskákat, jobban megértette volna egy gyerek érzelmeit, akinek meg kellett válnia szeretett házi kedvencétől?

Egy középiskolai osztálykiránduláson Szatoru egyik éjjel meglépett a hotelból. A tanárok az állomáson kapták el, és kemény megrovásban részesült, aztán a gyámját is értesítették. Norikót megdöbbenette az az eset.

Lehetséges, hogy azt a macskát készült meglátogatni, amit másutt helyeztek el? Azok a távoli rokonok, akikhez a macska került, Kukurában éltek, és az a város a Sinkanszennel csupán köpésnyire van Hakatától. Szatoru egyszer szerényen megemlítette, hogy szeretné látni a macskát, de Noriko azt felelte, hogy olyan sok a dolga, hogy erről szó sem lehet. És ezzel, ami Norikót illeti, a macskakérdés le volt zárva. Így, hogy volt valaki, akire rábízhatták az állatot, semmi szükségét

nem látta, hogy olyan messzire utazzanak pusztán azért, hogy meglátogassák.

Norikón hirtelen áthullámzott a megbánás.

–Tényleg sajnálom, hogy akkor régen nem értettem meg, mennyire szereted azt a macskát, Szatoru. Ugyanígy be kellett volna fogadnom a macskádat gyerekkorodban is.

–Hacsiról szépen gondoskodtak élete végéig, és ez is elég jó. Hiszen nagyszerű új gazdákat találtál neki.

Szatoru eközben a térdén összegömbölyödve fekvő Nanát simogatta. Finom mozdulatokkal végigcirógatta mind a négy mancsát, és az ujjbegyével a feje búbján körözött.

–De Nana megfúrta az összes kísérletemet, amikor másutt próbáltam otthont szerezni neki. Tényleg óriási segítség, hogy megengedted, hogy magammal hozzam.

Szatoru gyengéden két kezébe fogta a macska pofáját, és Noriko felé fordította.

–Nana, légy jóban Noriko nénivel, rendben?

Mondogathatod, hogy legyek vele jóban, de szó, ami szó, egy kicsit dühös vagyok rá.

Noriko meglehetősen udvariatlanul viselkedett velem. Mivel én is itt fogok élni Szatoruval, csak annyit akartam, hogy ha már úgyis össze kell barátkoznunk, kezdeményezek, és köszöntöm őt.

A macskák annál barátibb üdvözlést el sem tudnak képzelni, mint hogy valakinek a lábszárához dörgölőznek, szóval mi volt ez az óriási lárma, ez a „Jaaaaj”? A frászt hozta rám! Az visítózik így, aki egy sötét éjjelen szellemmel fut össze.

Nos, azt hiszem, mivel *tényleg* befogad engem is Szatoruval együtt, meg kell próbálnom túllendülni ezen.

Az első közeledés kész katasztrófa volt ugyan, mindazonáltal elkezdődött a közös életünk Norikóval.

Na, ő az a fajta ember, akinek lövése sincs a macskákról. Időbe telt, mire megtaláltuk a megfelelő távolságot, amit tartanunk kell egymástól.

–Jó reggelt, Nana.

A maga módján igyekezett hozzászokni a jelenlétemhez, és óvatosan kinyújtotta a kezét felém, miközben üdvözölt. De vajon miért hitte, hogy ilyen hirtelen mozdulattal megérintheti a farkamat? Mármint senkinek sem engedem, hogy a farkamat birizgálja, hacsak nem igazi kebelbarát az illető. Az esetek nagy részében azonnal jól odacsapnék, ha bárki ilyesmivel próbálkozik – természetesen behúzott karmokkal, de a ház úrnője iránti tiszteletből arra szorítkoztam, hogy mogorván a szeme közé néztem, és elrántottam a farkamat.

Reméltem, hogy vette az adást, de Noriko minden egyes alkalommal, amikor meg akart érinteni, a farkamra összpontosított.

Egy reggel Szatoru is meglátta, mi megy, és a megmentésekre sietett.

–Ezt ne csináld, Noriko néni. Ilyen hirtelen mozdulattal nem szabad Nana farkához nyúlni. Utálja.

–Akkor melyik részét simogassam?

–A fejével kezd, vagy a füle mögött. Miután hozzászokott, hogy hozzáérsz, akkor megpróbálhatod az álla alatt.

Szatoru, a másik kezében a fogkefével, bemutatót tartott, megsimogatva a fejemen minden egyes említett pontot.

–A feje, a füle mögött, az álla alatt...

Nem fogjátok elhinni, de miközben Noriko elismételte az utasításokat, fel is jegyezte őket!

–Tényleg le kell írnod? – nevetett Szatoru.

Noriko halál komolyan felelte:

–Nem akarom elfelejteni.

–Jegyzetelés helyett inkább gyakorlatban kellene megpróbálnod, és megsimogatni Nanát.

–D-de ott van a szája is.

És mi bajod a szájjal?

–Mi lesz, ha megharap?

Ezt a szemtelenséget! Van képed így beszélni rólam? Egy úriemberről, aki annak ellenére, hogy olyan durván rástartoltál a farkára, visszafogta magát, és nem csapott meg? És nem is egyszer történt meg, hogy meg akartad húzni a farkamat!

Azért, amit most mondtál, na, *azért* simán kijárna egy harapás!

–Minden rendben lesz. Próbáld meg.

Szatoru biztatására Noriko végül nagyon óvatosan kinyújtotta a kezét. Ha az a megjegyzés nem érdemelt egy harapást, én nem is tudom, mi az, ami igen. Mindegy, felnőtt macska vagyok, így hát visszafogtam magam, szóval, emberek, záporozzátok reám dicsérő szavaitokat.

Mindazonáltal legalább megértettem, miért mindig a farkamra összpontosított. Mert Noriko gondolatmenete szerint az van legtávolabb a számtól. Pedig közismert tény, hogy minden állat gyorsabban reagál arra, ha valaki a farkukat vagy a hátukat érinti meg, mint ha közvetlenül az orruk előtt nyújtja ki a kezét.

–Milyen puha.

Mindig is büszke voltam rá, hogy a bundám akár a bársony.

–Látod? Tetszik neki.

Hogy őszinte legyek, Noriko érintése olyan félszeg volt, hogy messze volt attól, amit élvezetesnek lehetne nevezni, de ha ezzel idomítani tudom, hajlandó leszek úgy tenni, mintha az volna számomra. Emellett egyértelműen nem szeretném,

ha ezentúl is minden egyes alkalommal a farkamat venné célba.

–Jaaaaj!

Noriko felvisított, és elkapta a kezét. Én is hátrahőköltem. Mi van már megint?

–A torka! Az ádámcsutkája fel-le mozog! Pfuj!

Hát ez már tényleg a szemtelenség netovábbja! Az, ahogy hozzám érsz, egyáltalán nem kellemes ám, szóval én itt most csak azért dorombolok, hogy te jobban érezd magad!

–Ne aggódj – magyarázta Szatoru. – Akkor dorombol, amikor jól érzi magát.

Normál esetben, persze. Ez most óriási kivétel. Kényszerítem magam, hogy kedveskedjem neked, ezt sose feledd.

–De egészen mélyről jön a torkából – mondta Noriko.

Végigsimította a torkomat az ujja oldalával.

–Mit gondoltál, honnan jönne, ha nem a torkából?

–Azt hittem, a szájából – felelte Noriko.

A szájamból dorombolni? Hogy lehet valaki ennyire idióta? Már elnézést – csupán a mély döbbenet csalta elő belőlem a durva megjegyzést. Ezer bocs.

Noriko abbahagyta a simogatásomat, így hát én is felhagytam a dorombolással, és bebújtam a dobozba, amit kifejezetten az én számomra állítottak oda a nappali sarkába.

Szatoru hagyta kint nekem, remekül passzolt, kellemesen szűk és otthonos volt.

–Szatoru, meddig lesz még ott az a doboz?

–Nanának tetszik, hagyjuk még ott egy darabig.

–De *nekem* nem tetszik; olyan érzésem van tőle, mintha még nem csomagoltam volna ki. Hiszen olyan szép fekhelyet meg kaparófát vettem neki.

A doboz egész más, mint a fekhely meg az oszlop, jobb, ha tőlem tudod.

Így történt, hogy Noriko lassanként hozzászokott, hogy egy macska is él a házban.

– És ehhez mit szólsz?

Ezt Noriko kérdezte, miközben behozott valamit, amit szemlátomást annak a kartondoboznak a pótlására szánt, ami már elég lerobbant állapotba került, miután annyit élesítettem rajta a karmaimat.

Egy másik doboz volt. Kinyitotta, amitől szélesebb és alacsonyabb lett, mint a korábbi, aztán körbetekerte ragasztószalaggal.

– Ez újabb és szélesebb – magyarázta. – Két réteg kartonból csináltam, hogy hosszabban állja, amikor Nana a karmait élesíti rajta. Na, mit szólnál hozzá, ha megszabadulnánk attól a szakadt öreg doboztól? A sarkai már teljesen eltorzultak, ahol Nana benne aludt.

– Hm... Hát nem is tudom. – Szatoru vetett rám egy pillantást. *Te* mit szólsz hozzá?

Válaszként ásítottam egyet. Sajnálom. Érdeklődés nulla. Noriko egyszerűen nem érti. Egy széles szájú doboz a legkevésbé sem szórakoztató; nem nyújtja a benne időzőnek a dobozbeli lét egyetlen igazi előnyét sem.

Az alkotást figyelmen kívül hagyva becsusszantam a régi dobozba. Noriko magába roskadt. Szatoru nevetett.

– Talán jobb, ha nem alakítjuk át a dobozt. Ha legközelebb szerzünk egy újabbat, mi lenne, ha meghagynánk úgy, ahogy van?

– De annyit dolgoztam vele.

Időpocsékolás volt, Noriko. A világ macskái azt szeretik, ha maguk fedezhetik fel a nekik tetsző dolgokat, és ritkán érdeklí őket olyasmiről, amit kifejezetten nekik szánnak.

Noriko doboza egy kis ideig szájalomra méltón ott ücsörgött a régi doboz mellett, de nem telt bele sok idő, és kikerült a szemétkébe.

Szatoru mindennap eljárt a kórházba. Nem volt messze, csak egy rövid sétát kellett tenni. Reggelenként az volt az első dolga, hogy elinduljon, és sokszor csak este ért haza. Talán hosszú volt a sor, vagy a vizsgálatok és kezelések vettek igénybe hosszú időt.

Szatoru jobb karján egyre több tűnyom éktelenkedett. A kékesfekete foltok nem akartak elhalványulni. Később már a bal karja is hasonlóan festett. Én csak évente egyszer kapok védőoltást, és azt is gyűlölöm, mi tagadás, Szatoru teljesen elképesztett ezzel, hogy képes elviselni belőle egymilliót.

És mégis, hiába járt olyan szorgalmasan a kórházba, nem lett jobb a szaga. Amire már sok kutya meg macska is felhívta a figyelmet korábban, olyanformán, hogy *„nem olyan a szaga, mint aki soká lesz még közöttünk”*, csak még erősebb lett.

Nincs élőlény, aki jobban lenne, miután ez a szag körbelengi.

Noriko néha titokban sírt, csendesen, a mosogató mellett állva vagy a fürdőszobában. Erről egyedül én tudtam. Kényszerítette magát, hogy Szatoru előtt ne tegye, de az eszébe sem jutott, hogy a macskát is kivegye az egyenletből.

Azután már egyszer sem sikoltott, ha a lábszarához dörgölöztem. És elkezdtem érezni a mozdulatában a személyem iránti méltánylást, amikor megcirógatta a nyakam hátulját.

Az egész város fehérre változott a hótól, és az utat két oldalról szegélyező berkenyebokrok termése csak még jobban vöröslött az elviselt metsző hideg hatására.

–Induljunk sétálni, Nana.

Szatoru ereje egyre fogyott. Miután megjött a kórházból, a nap maradék részét sokszor alvással töltötte, de ekkor sem hagytunk fel a közös sétáinkkal.

Fagyos volt a levegő, a járda csúszott, de azon alkalmak kivételével, amikor a szokásosnál is hosszabban kellett a kórházban időznie, vagy hóvihár volt, mindennap sétáltunk.

–Még sohasem teletél át olyan helyen, ahol ilyen sok volt a hó, igaz, Nana?

Az út jeges volt, és a talppárnáim csúszkáltak rajta. Az épületek ereszeiről jégcsapok lógtak. A kotrógépek által eltolt hó kupacai úgy festettek, mint megannyi óriási mille feuille sütemény.

A villanykábeleken verebek sorakoztak. A kutyák vígan szántották a barázdát a parkot fedő hóban. A városban lakó macskák csendesen besurrantak azokra a helyekre, amelyek védelmet nyújthattak a hideg ellen: fészerekbe, garázsokba és fűtött konyhákba húzódtak.

Továbbra is nagyon sok olyan látványba belebotlottunk, amelyet egyikünk sem látott korábban.

–Istenem, de édes cica. Sétálnak?

Fényes, tiszta idő volt, és egy kedves idős hölgy szólt oda hozzánk a parkban.

–Mi a neve?

–Nana. A farka formája miatt, ami hetest formáz.

Szatoru mit sem változott. Ugyanaz a macskabolond pasas maradt, aki hajlandó minden járókelőnek újra meg újra elmagyarázni a nevem eredetét.

–Nagyon jól nevelt, hogy hajlandó ott maradni maga mellett – jegyezte meg a hölgy.

–Igen, így van, jól nevelt.

Miután elköszöntünk, Szatoru felemelt, és már egyáltalán nem széles és erős, hanem vékony és törékeny ujjaival megkereste a hasamat.

–Nagyon jól nevelt macska vagy, így hát ezentúl is rendesen fogsz viselkedni, ugye?

Ezentúl? Hát volt olyan, amikor én nem voltam rendes srác? Kissé udvariatlan húzás most feltenni ezt a keresztkérdést, nem úgy találsz?

Az utcákat ünnepi fények töltötték be, és ha ez még nem lenne elég, karácsonyi hirdetések ömlöttek a tévéből is. Egy este Szatoru és Noriko karácsonyi tortát ettek, én is kaptam egy kis tonhalas szasimit. Ez az az ételféleség, amely iránt több mint elfogult vagyok. Másnap reggeltől minden energiájukat arra fordították, hogy felkészüljenek az új évre.

Újév napján csirkemellet kaptam, de miután párszor megszagoltam, homokot rúgtam rá. Természetesen nem konkrét homokról van szó, csupán afféle levegőhomokról.

–Mi a baj, Nana? Nem ízlik?

Szatoru tanácstalannak látszott. Tényleg nagyon szerettem volna megenni az ételt, de annyira fura szaga volt.

–Noriko néni, ez ugyanolyan csirke, amelyet mindig kapni szokott?

–Hát, az alkalomra kirúgtam a hámból. Házi csirkehúst vettem, azt pároltam meg.

–Tettél hozzá valamit, amikor pároltad?

–Öntöttem rá egy kis szakét, hogy ne legyen annyira erős a szaga.

Hm. Most már minden világos, Noriko.

–Elnézést, de úgy látom, Nana nem tudja megenni, mert szakészaga van.

–Tényleg? De hiszen csak pár csepp volt.

–A macskáknak remek szaglásuk van.

–Azt hittem, az csak a kutyákra igaz. Úgy hírlík, hatezerszer érzékenyebb az orruk, mint az embereké.

Noriko nem rossz ember, de vannak helyzetek, mint például ez is, amikor hajlamos túlgondolni a dolgokat. Való igaz, hogy a kutyáknak közismerten remek a szaglásuk, de ez nem jelenti azt, hogy a macskáké ne lenne szintén igen kiváló. Úgy értem, ugyan kinek van szüksége az emberekénél hatezerszer érzékenyebb orra ahhoz, hogy feltűnjön neki a csirkemellre csöpögtetett szaké?!

–A macskáknak is sokkal jobb a szaglásuk, mint az embereké.

Szatoru kiment a konyhába, és elkészítette a szokásos, biztonságos, kiváló minőségű csirkemellemet, amit aztán odahozott elem egy tiszta tányéron, a másikat meg, amivel sürgősen dolgokat művelt a szakács, elvitte előlem.

–A szakében párolt húst beleteszem az *ozonim*ba.

Noriko mélyet sóhajtott.

–Mielőtt Nana ideköltözött, nem hittem volna el, hogy létezik ember, aki megeszi a macska által meghagyott maradékot.

–Pedig néha előfordul, ha az embernek macskája van. És ez melleleg nem maradék. Nem is nyúlt hozzá, érintetlen.

Szatoru a húst az *ozoni* levessel teli tájába tette.

–Mit gondolnának rólam az emberek, ha meghallanák, hogy olyan ételt adtam neked, amit a még a macska sem volt hajlandó megenni? Kérlek, ne mondd el senkinek.

–Azok, akiknek van macskájuk, megértik.

Ezután Szatoru és Noriko kölcsönösen boldog új évet kívántak egymásnak, és elkezdtek enni az *ozonit*.

–Nana csak három hónapja lakik itt, de ez alatt az idő alatt rá kellett jönnöm, hogy a macskák igencsak különös lények.

Aha, szóval *így* gondolkozol rólam, pedig még alig léptünk be az új esztendőbe? Tudd meg, hogy az ilyen mértékű durvaság felett már egyszerűen nem hunyhatok szemet.

–És az a doboz...

A papírdoboz még mindig ott állt a nappali sarkában.

Noriko bosszúsan tudatta velünk, hogy szeretne megszabadulni tőle még az új esztendő beköszönte előtt.

–Egy új sokkal jobb volna.

Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de totálisan rosszul állsz a dolgokhoz.

–És miért akar mindenáron egy ennyire kicsi dobozba bebújni? Nyilvánvaló, hogy túl szűk neki.

Miért kell ilyen érzékeny témát feszegetni épp most?

–A múltkor begyömöszölte a mancsát egy ékszeres dobozba.

–Hát igen, a macskák már csak ilyenek – bólogatott Szatoru vidoran.

–Egyszer meg olyan dobozba akarta bedugni a mancsát, amiben az óra is benne volt.

Mit mondhatnék erre? Ösztön, semmi más. A macskák keresik azokat a kellemes, otthonos helyeket, amelyek tökéletesen illeszkednek.

Az ösztön az, ami nem engedi, hogy közönyösen elfordítsam a fejemet, ha megpillantok egy vonzó, résnyire nyitott fedelű négyszögletű dobozt. Mert talán – persze csak *talán*, de ha beledugom a mancsomat, előfordulhat, hogy egy szerkezet odabent tágít rajta valamelyest. Persze egészen eddig még nem volt ekkora szerencsém egy dobozzal sem.

Habár olyanról már éppenséggel hallottam, hogy valami hideg éghajlatú országban élő macska sorra nyitogatja az ajtókat, mert abban reménykedik, hogy végül az egyik mögött megtalálja a nyarat.

– Sajnálom, de nem tudok többet enni.

Szatoru letette az evőpálcáját. Láttam, ahogy Noriko arcán átfut a szomorúság. Hiszen csak egyetlenegy *mocsit* tett Szatoru táljába. És az unokaöccse alig ért hozzá a pompás ünnepi finomságokhoz is, amiket kifejezetten erre az alkalomra vett az áruházban.

– Nagyon finom volt. A mama mindig tarógyökeret, cukorborsót és sárgarépát tett az *ozoniba*. És te is ugyanúgy fűszerezed, mint a mama.

– Ez azért van így, mert nekem mindig a nővérem főztje jelentette az otthoni ízeket.

– Emlékszem, amikor hozzád kerültem, mennyire megkönnyebbültem, amikor rájöttem, hogy ugyanolyan ízű ételeket készítesz, mint anyám. Szerintem ezért történt, hogy olyan könnyen megszoktam, hogy veled lakjam. – Szatoru szélesen elmosolyodott. – Örülök, hogy te gondoskodsz rólam.

Norikónak úgy akadt el a lélegzete, mint aki meglepődött a hallottakon, és onnantól kerülte az unokaöccse tekintetét.

A szemét lesütve azt mormolta:

– Én... én nem voltam igazán jó gondviselő. Talán jobb lett volna neked, ha valaki máshoz kerülsz...

– Én boldog vagyok, hogy veled élhettem. – Szatoru nem törődött Noriko szavaival.

Noriko ismét nagyot nyelt, a torka úgy pulzált, mint a békáé. Na, ki is volt, aki az első találkozásunkkor olyan nagyjelenetet rendezett, amiért az *én* torkom fura hangokat ad

ki? *Hm?* Ez is épp elég fura hang, amit te magad adsz ki, ha meg nem sértelek.

–De tudod, mondtam azt a dolgot neked, amikor hozzám költöztél.

–Egy nap úgyis rájöttem volna. Semmi rosszat nem tettél.

–De... – Noriko szipogva meredt tovább lefelé. Továbbra is nyeldekelt, mint a béka, és két nyelés között azt motyogta, újra meg újra: – Sajnálom, annyira sajnálom. Nem kellett volna elmondanom neked.

És a hangja reszelőssé vált.

Amikor Noriko értesült a nővére és a sógora haláláról, azzal az elhatározással érkezett a temetésre, hogy Szatorut magához veszi, annak ellenére, hogy egyedülálló volt. Szatoru volt az egyetlen dolog, ami miatt a nővére aggódott volna, és Noriko el volt szánva rá, hogy mindent megtesz a fiúért, amit tud.

A sógora rokonai csak a forma kedvéért jelentek meg a temetésen, és anélkül mentek haza, hogy egyáltalán érintették volna a kérdést, hogy mi legyen Szatoruval.

Noriko családjából senki más nem volt hajlandó vállalkozni arra, hogy befogadják a fiút. Amikor pedig a fiatal nő jelentette be, hogy ő igen, néhányan aggodalmaskodni kezdtek, és azzal érveltek, hogy egy magányos nő talán nem is fog boldogulni ezzel. A legtöbben azt javasolták, hogy adja be a fiút az árvaházba.

De Szatoru a nővére és a sógora gyereke volt. Ha nem lettek volna rokonai, az más, de mivel volt olyan rokona, akinek megvolt rá az anyagi lehetősége, hogy gondoskodik róla, Noriko úgy érezte, hogy kibújna a kötelessége alól, ha árvaházba adná a fiút. Így hát minden ellenvélemény dacára ragaszkodott az elhatározásához.

A szertartás lezajlott, az ingatlan ügyét elintézték, és nem sokkal később Noriko örökbe fogadta Szatorut. Azt mondta neki:

–Előbb-utóbb úgyis rájössz majd, ezért megelőzőm a dolgot, és elárulom most. Szatoru, te nem voltál vér szerinti gyereke az anyádnak meg az apádnak.

Mindig ragaszkodjunk a realitásokhoz. Noriko így gondolkodott, de amikor meglátta, milyen kifejezés ül ki Szatoru arcára a szavai hallatán, rájött, hogy nagy hibát követett el.

A fiú elsápadt, és az arcát eltorzította a döbbenet.

Ugyanaz az üresség jelent meg a tekintetében, amit Noriko a szülei temetésén is látott. Miközben a fiú a két koporsóhoz közelített a közösségi házban, látszott rajta, hogy mindent elveszített ezen a világon.

Még egy olyan tapintatlan valaki is, mint Noriko, azonnal felfogta, hogy Szatoru most miatta másodjára is elveszített mindent.

Akkor sírt először, amikor a barátai megjelentek a virrasztáson. Utána az arckifejezése lassan visszaváltozott a megszokottá.

A felismerés, hogy kimondhatatlan rossz dolgot követett el, rettenetesen feldúlta magát Norikót is.

– Akkor ki az igazi apám és anyám? – kérdezte Szatoru.

– Az igazi anyád és apád a nővérem és a férje. A másik kettő csupán vér szerinti volt.

Szatoru nyilvánvalóan nem tett semmi rosszat, de Noriko mégis olyan hangon felelt a kérdésre, mintha megróná a fiút érte. Annyira össze volt zavarodva, hogy nem tudott uralkodni magán.

– A valódi szüleid a nővérem és a sógorom voltak; a vér szerinti szüleid csupán világra hoztak. Felelőtlenek voltak, és hagytak volna meghalni, amikor még kisbaba voltál.

Az volt Noriko első komolyabb ügye, amikor bíróként kezdett dolgozni. A pár tagjai nagyon fiatalok voltak. Többről volt szó, mint gyerekelhagyási ügyről; a szülők olyan szélsőségekig merészkedtek, hogy gyilkossági kísérletként tárgyalták. Egészen addig nem adtak enni a gyerekeknek, míg már a síráshoz is erőtlen lett, akkor becsomagolták egy fekete műanyag zsákba, és kidobták a szemétbe, amit aznap szállítottak volna el. Egy szomszéd figyelt fel a gyanúsan mozgó műanyag zsákra, és kibontotta. A pár éppen induláshoz készülődött, amikor a szomszéd feljelentette őket.

Befejeződött a per, Szatoru vér szerinti szülei megkapták megérdemelt börtönbüntetésüket, de nem volt hol elhelyezni a gyereket. Az egyetlen megoldás az árvaház lett volna.

Az egész ügy eleve nagyon igénybe vette Norikót. Kiszabni a bűnért kijáró büntetést – ennyit meg tudott tenni, ám egy ártatlan gyerek bizonytalan jövőjén ez mit sem segített.

A nővére segítette át a megpróbáltatásokon. Fontos ügy volt, és a nővére kezdettől fogva követte az alakulását.

–Az embereknek teljes átvilágításon kellene keresztülmenniük, mielőtt megházasodnak – méltatlankodott egyszer Noriko. – Ha csak olyan pároknak lenne gyerekük, mint te meg a férjed, ilyen bűntényt sohasem követne el senki.

Ám alighogy kimondta a szavakat, már érezte is, hogy megindul a hátán lefelé a hideg verejték. Miután a nővére férjhez ment, kiderült, hogy nem lehet gyerekük. A férje családja emiatt is kritizálta, ami a nőt is fájdalmasan érintette, és végül a férj is még távolságtartóbb lett a családtagjaival szemben. Ám Noriko nővére még így is nagyon nyugtalan maradt.

Nem sokkal ez után az eset után a nővére bejelentette Norikónak, hogy szeretnék örökbe fogadni Szatorut. Közvetlenül azelőtt, hogy a kisbaba állami gondozásba került volna.

–Azért döntöttem így, mert azt mondtad, hogy jó szülők lennénk – mosolygott.

Szatorut lesújtotta a hír.

–A vér szerinti szüleid csupán világra hoztak – igyekezett megnyugtatni a fiút Noriko. – A valódi szüleid a nővérem és a férje voltak. Így hát a kötelességem volt, hogy én fogadjalak be.

Noriko azért mondta mindezt, hogy könnyítsen Szatoru lelkén, de máris bánta, hogy a „kötelesség” szót használta. Túl mereven és formálisan hangzott.

–Szatoru, semmi miatt nem kell aggódnod – tette még hozzá, így kísérelve meg jóvá tenni az iménti hibát.

A férfi rokonai ezért is bírálták, mondván, Norikónak sokkal jobban kellett volna vigyáznia, mit mond. És ez teljesen helytálló volt. Az első pillanattól kezdve rossz úton járt, amikor olyan dolgot árult el egy gyereknek, amit sohasem kellett volna.

„Ezért nem talál magának férjet”, mondogatták. És Noriko úgy gondolta, hogy ebben is teljesen igazuk van. Akkoriban volt egy barátja, de nem sokkal azután, hogy örökbe fogadta Szatorut, szakítottak. A barátját nagyon feldúlta, hogy Noriko anélkül hozta meg a döntést, hogy vele előtte beszéltek volna róla.

–Miért nem meséltél nekem minderről? – vetette Noriko szemére, mire a nő azt a magyarázatot adta, Szatoru az ő unokaöccse, így hát eszébe sem jutott, hogy erre szükség volna.

Abban a pillanatban felépültek közéjük a falak, és Noriko tudta ezt. Úgy tűnt, hogy ezúttal is hihetetlenül érzéketlenül nyilvánult meg.

Le is vonta a végkövetkeztetést: az, hogy valaki belelásson mások érzékenységébe, bonyolultabb, mint a jogtudomány.

Szatoru macskája végül egy távoli rokonukhoz került.

Ez a rokon – aki annyira távoli volt, hogy Noriko egyáltalán nem érezte közel magához – megborzolta Szatoru haját, és így szólt: „Egyet se aggódj. A családban mindenki imádja a macskákat, nagyon jó dolga lesz nálunk.”

Szatoru tekintete vidáman rávillant a férfira, és bólintott. Attól a naptól kezdve, hogy a szülei meghaltak, rá, Norikóra,

egyszer sem nézett így.

Ez a rokon időnként küldött a fiúnak egy-egy fotót a macskáról. De hamarosan erősen megritkultak a levelek, habár a tőlük érkezett újévi üdvözlőlapon azután is mindig Hacsí volt látható, rajta egy rövid üzenettel: *Hacsí jól van!*

A család volt annyira figyelmes, hogy még arról is tájékoztatták őket, hogy a macska elpusztult, és amikor Szatoru ellátogatott a sírjához, nagyon barátságosan fogadták.

Lehet, hogy Szatoru boldogabb lett volna, ha akkor ehhez a családdhoz kerül – a gondolat még ma is ott kísértett néha Noriko fejében. Az összes többi rokonuk habozott, hogy szárnya alá vegyen egy gyereket, akihez nem kötik vér szerinti rokoni szálak, miközben ez a család úgy nyilatkozott, „Bárcsak elég jómódúak lennénk, mi boldogan segítenénk rajta”. Már voltak gyerekeik, még hozzá akkoriban egész nagy családnak számítottak. „Sajnos ez pénz kérdése”, magyarázkodtak zavartan mosolyogva.

De vajon Noriko anyagi támogatásával sem vehették volna magukhoz Szatorut? Lehetséges, hogy az, amikor ő vette magához a fiút, annak ellenére, hogy egyedül élt, egoista döntés volt, és Noriko csak azért hozta, mert nem akarta elengedni az egyetlen dolgot, ami a nővére után maradt?

Ezeket a kérdéseket töprengett utólag a legtovább.

Noriko sírva fakadt.

– Szerintem sokkal boldogabb lehettél volna, ha a kokurai rokonokhoz kerülsz.

– Miért? – Szatoru meglepetten pislogott. – Tényleg kedves ember volt, de engem boldoggá tesz, hogy te neveltél, Noriko néni.

Most Norikón volt sor, hogy megkérdezze, miért.

–Nos, te vagy az anyám húga. Te tudtál a legtöbbet mesélni a szüleimről.

–De közvetlenül azután, hogy meghaltak, képes voltam azt a szörnyűséget...

Szatoru közbevágott.

–Igen, biztosíthatlak, hogy eléggé megdöbbsentem, amikor kiderült. De miután tőled megtudtam az igazat, csak még nagyobbra értékeltem, hogy milyen boldog voltam velük.

Noriko kételkedő arcot vágott. Szatoru felnevetett.

–Soha, de soha nem gondoltam úgy rájuk, hogy ne ők lettek volna a valódi szüleim. Igazán úgy bántak velem, mint a saját gyerekükkel. Bár a vér szerinti szüleim nem akartak engem, egy másik férfi és egy másik nő nagyon szeretett. Hiszen érted, az ember nem talál minden utcasarkon ilyen erős szeretetet!

Hát ezért vagyok ilyen boldog. Ezt Szatoru nagyon sokszor mondta nekem ragyogó arccal.

Értem én. Így, hogy Szatoru befogadott, és én lettem a macskája, engem is ugyanolyan boldoggá tett, mint ő maga volt.

A kóbor macskákat azért hívják így, mert vagy elhagyták vagy elkergették őket, de Szatoru megmentett, amikor eltörtem a lábamat.

A világ legboldogabb macskájává tett.

Mindig emlékezni fogok arra az öt évre, amit együtt töltöttünk. És örökké viselni fogom a Nana nevet, azt, ami – lássuk be – meglehetősen szokatlan választás egy kandúr számára.

A városra, ahol Szatoru felnőtt, igen, arra is emlékezni fogok.

És a mezőkön hullámzó növényekre.
És a tengerre, a maga rémisztő bömbölésével.
A Fudzsi hegyre, ahogy a távolban dereng.
Hogy milyen remekül éreztem magam a tévédoboz tetején.
A kifinomult macskadámára, Momóra.
Az idegbeteg, de buzgó kutyára, Toramarura.
Az óriási fehér kompra, ami kocsikat nyelt a gyomrába.
A kutyákra a kisállatoknak szánt helyiségben, ahogy a farkukat csóválták Szatoru láttán.
A mosdatlan szájú csincsilára, aki úgy köszönt el, *Guddo rakku!*
A végeláthatatlanul húzódó hokkaidói vidékre.
Az utat szegélyező színpompás lila és sárga virágmezőre.
Az óceánként hullámzó pampafűre.
A füvet rágcsáló lovakra.
A berkenye élénkpiros bogyóira.
A piros különböző árnyalataira, amiket Szatoru tanított meg nekem.
A karcsú fehér nyírfák csoportjaira.
A temetőre, a távoli városra nyíló kilátással.
A szivárványszín virágokból kötött csokorra.
Az őz szív alakú fehér hátsójára.
És a hatalmas, óriási dupla szivárványra, ahogy előszökkent a földből.
Minderre életem végéig emlékezni fogok.
Meg Koszukére, Josiminére, és Szugira meg Csikakóra. És ezen felül arra, aki felnevelte Szatorut, és ezzel lehetővé tette, hogy mi ketten találkozzunk – Norikóra.
Lehet ennél boldogabb bárki?

–Biztosan elszomorított, hogy olyan sokat költözködtünk a munkám miatt. Épp csak szert tettél pár barátira, és kiszakítottalak közülük.

–De mindenhol voltak barátaim, bárhová mentünk. Szomorú voltam, hogy búcsút kellett vennem Koszukétól, de az alsó középiskolában megismertem Josiminét, aztán a középiskolában Szugit és Csikakót. Az *omia*i találkozások egyikükkel sem mentek ugyan túl jól, de mind felajánlották, hogy befogadják Nanát. Nagyon szerencsés vagyok, hogy ilyen sok ember hajlandó lett volna gondoskodni a macskámról.

Szatoru kinyújtotta sovány kezét, és átfogta Noriko ujjait.

–De közülük egyik ember sem felelt meg Nanának, ezért végül te veszed gondoskodásba, Noriko néni.

Noriko még mindig a térdére bámult. A vállai rázkódni kezdtek.

–És ami még ennél is több, te találtad a szüleimet, mielőtt te magad örökbe fogadtál volna. Hogy *ne* lettem volna boldog?

Így hát – neked sincs itt sírdogálnivalód, Noriko.

Ahelyett, hogy így zokogsz, jobb volna, ha végig mosolyogva néznél bele a világba. Akkor egészen biztosan boldogabb lennél.

Szatoru egyre gyakrabban töltötte az éjszakákat is a kórházban.

–Pár nap múlva jövök majd.

Így szólt, megcsiklandozta a fejemet, és táskával a kezében kísértelt a házból. Az idő, amit távol töltött, fokozatosan hosszabbodott. Bejelentette, hogy három-négy napig nem jön haza, de végül egy egész héten át nem láttam. Vagy egy hetet mondott, de csak tíz nap múlva jött.

A ruhák, amiket Tokióból hozott, már nem voltak jók rá. A nadrágja olyan bő lett, hogy a derekánál a két kezét is bedughatta volna.

Sapkát kezdett hordani otthon is. Nem tudom, miért, de a haja még jobban megritkult, elvékonyodott, mint amilyen korábban volt, ugyanúgy, mint a teste, aztán egy nap teljesen kopasz lett. Arra gondoltam, talán a kórházban borotválták le, de kiderült, hogy ő maga ment el a fodrászhoz, és őt kérte meg rá.

Egy nap, amikor egy újabb hosszabb kórházi tartózkodásra készült, betette a bőröndjébe a fotót is. Kettőnket ábrázolta, az egyik utazásunkon, és Tokióban Szatoru mindig ott tartotta az ágya mellett.

Ekkor megvilágosodtam.

Felágaskodtam a hátsó lábaimra, és nyávogva kaparászni kezdtem a szoba sarkában álló kosaramat. Hahó, ezt nem kellene magaddal vinni?

Szatoru egy kattanással bezárta a bőröndöt, és komor tekintettel rám mosolygott.

– Szeretnél velem jönni, Nana, jól gondolom?

Nos, természetesen. Szatoru kinyitotta a kosár ajtaját, én pedig sietősen beugrottam. Erre ő meg a fal felé fordítja a kosarat, hogy a bejárat arrafelé nézzen.

Egy pillanat, hé! Hogyan fogok innen kikeveredni? Elég ebből a hülye viccből.

– Jól nevelt macska vagy, így hát tudom, hogy innentől is rendes srác leszel.

Álljunk meg! Keményen kapartam a körmeimmel a kosarat. Most meg miről beszélsz, Szatoru?

Ő meg felegyenesedik, és kézbe veszi a bőröndjét. És a kosaram nélkül odalép az ajtóhoz, aztán kinyitja.

Várj! Várj! Még erősebben kapartam a kosarat, a szőr felállt az egész testemen, és nyüszítettem.

– Tudom, hogy rendes srác leszel.

Fogd már be – még hogy *rendes srác*? Mi ez a hülye duma? Soha, soha nem hagyom, hogy itt hagyj.

– Most már viselkedj rendesen.

Micsoda? Azonnal gyere vissza! Ebben a másodpercben!

Vigyél magaddal!

– Nem arról van szó, hogy el akarlak hagyni. Szeretlek, te buta macska.

Én is szeretlek, te tökfej!

És mintha lerázná magáról a kiáltásaimat, Szatoru lassú léptekkel elhagyta a szobát, az ajtót is eltökélten bezárta maga mögött.

Gyere vissza! Gyere vissza! *Gyere vissza!* GYERE VISSZA!

Hisz én vagyok a macskád az idők végezetéig!

Olyan hangosan visítottam, ahogy csak tudtam, de az ajtó nem nyílt ki újra. Sírtam és sírtam és sírtam és sírtam, végül a hangom egészen reszelős lett.

Nem tudom, mennyi idő telhetett el, de már sötét volt a szobában, amikor az ajtó csendes kattanással kinyílt.

Noriko volt az. Elhúzta a kosaramat a faltól, és kinyitotta az ajtaját.

Ott maradtam a sarkában, durcásan, mire egy apró kéz benyúlt.

Az ujjá hegye megérintette a fejemet, megvakart a fülem mögött, aztán lágyan végigcirógatta a torkomat.

Ahhoz képest, hogy Norikónak nincs érzéke a macskákhoz, egész fejlődőképes

– Szatoru megkért, hogy nagyon vigyázzak rád. Hiszen te vagy az ő kedves macskája.

Igy van. Hogy a legdrágább kincse vagyok – ezt jól tudom.

–Kitettem neked egy kis eledelt. Még csirkemellet is vagdostam a tetejére. Szatoru azt mondta, ma kényeztessetek.

Hát, ha azt hiszi, hogy ezzel jóváteheti, hogy így itt hagyott, akkor nagy meglepetés fogja érni.

–A szobája elég kicsi, de egyágyas, és nagyon kényelmes, egyáltalán nem olyan, mint az átlagos kórterem. Az ápolók is nagyon kedvesek. Azt mondta, hogy nyugalomban szeretné tölteni az utolsó napjait.

Noriko hangja remegett, miközben simogatott.

–Azt üzenté, hogy egy cseppet se aggódj miatta, Nana.

Lehet, hogy aggódnom nem kell, de nélkülem rettenetes lehet neki ott bent.

–Amint megérkezett, kitette a kettőtökről készült fotót. Közvetlenül az ágya mellé, pont úgy, mint otthon volt. Azt mondta, így már minden rendben lesz.

Marhaság. Melyik a jobb – egy rólam készült fotó vagy a hús-vér önmagam? Nyilvánvaló.

Egyértelműen sokkal jobb, ha a valódi Nana van ott – a meleg és bársonypuha Nana.

Megnyaltam Noriko kezét. Ezt eleinte nem szerette; azt mondta, túl érdes a nyelvem.

Mivel sírtál, később meg fogom enni, amit kitettél, ha úgy érzem, eljött az ideje. Hiszen végigcsináltad vele még azt a hercehurcát is, hogy csirkehúst szeletelj a tetejére.

Nem nagyon csináltam mást, mint ettem meg az almot használtam néha, egyébként meghúztam magam Szatoru szobájában.

Akárhányszor egyedül voltam otthon, és az ajtó kinyílt, előugrottam, azt remélve, ő érkezik, de mindig Noriko volt az.

Ilyenkor a farkam lehorgadt, én meg visszakotródtam Szatoru szobájába. Egyáltalán nem éreztem kínosnak, hogy hagyom így leesni, amikor nem őt látom. Mert teljesen természetes volt, hogy szomorú vagyok.

Szatoru nyilván azt is meghagyta Norikónak, hogy időnként vigyen el sétálni, de mivel Szatoruval nem lehetett, nem láttam értelmét, hogy a puha talppárnáimmal tapodjam a hideg hóval borított járdákat.

Úgy tűnt, Szatoru nem érti. Hogy milyen fontos nekem.

Mindennap bámultam kifelé az ablakon.

Hahó, Szatoru, hogy mennek a dolgok arrafelé, ahol most vagy?

Ma rettentő hóvihár támadt. Az ablakon túl minden elfehéredett. Még a város fényeit sem láttam. Vajon ott is ugyanez történik, ahol te vagy?

Most süt a nap. Egy felhő sem látszik az égen. De ez a tiszta kék ég nagyon hidegnek tűnik.

Ma a kábelen ülő, felfuvalkodott verebek új zshivajrekordot állítottak fel. Itt-ott pár vékony felhő lengedez az égen, és bár havazni nem havazik, de fogadni mernék, hogy nagy zimankó van odakint.

Láttam ma egy rikító piros autót végiggurulni az úton. A berkenyebogyók színe, amire te tanítottál meg. De valahogy az az érzésem, hogy a berkenye még ennél is mélyebb szín, olyan, hogy a lélegzet is eláll a láttán. Az emberek ügyesen gyártanak új árnyalatokat, de mintha nem jeleskednének abban, hogy felidézzék a természetes színek erejét.

Egy nap Noriko belépett Szatoru szobájába.

–Nana, menjünk el meglátogatni Szatorut.

Hogy mondod?

–Szatoru nagyon magányos nélküled, ezért utánajártam, hogy bevihetnék-e hozzá. Az orvos azt mondta, hogy az épületbe nem jöhetsz be, de amikor Szatoru kint sétál a kertben, találkozhatunk vele.

Remek, Noriko!

Noriko az orrom elé tartotta a kosarat, én meg fürgén beugrottam. Az ezüstsínű furgonnal utaztunk oda. Noriko használta, amióta Szatoru kórházban volt, én meg most ültem benne először a Szatoruval közösen tett utolsó utazásunk óta.

A kórház kocsival nem volt több húsz percnél.

Hát ilyen közel volt hozzám Szatoru.

Ha mi ketten ültünk volna ott, Szatoru meg én, azonnal kinyitottam volna a kosár fedelét, és kislisszantam volna, de így, hogy Norikóval utaztam, csendesen meghúzódtam odabent. Mivel nem volt hozzászokva, hogy macskaszemszögből is átgondolja a dolgokat, Noriko a hátsó ülés előtti padlóra tette a kosaramat, ezért semmi mást nem láttam, csak a sötét kocsibelsőt.

–Maradj itt, légy jó fiú, én meg előkerítem Szatorut.

Az utasításnak megfelelően jó fiú voltam, és vártam.

Természetes, hogy így történt. Okos macska vagyok. Minden helyzetben pontosan tudom, hogyan kell viselkednem.

Végül Noriko visszatért, és kiemelte a kosarat a kocsiból.

A kórház nyugodt hely volt, csendes környéken. A parkolón túl lágú hóval borított területet láttam. A fákat és a padokat vastag hóréteg díszítette. Elképzeltem, ahogy a fű meg a virágágyak is ott alszanak a takaró alatt.

Az épülethez csatlakozó fedett teraszon székek és asztalok álltak, úgy tűnt, ez afféle pihenőhelyként szolgál rosszabb időjárás esetén. És akkor...

A teraszon, egy kerekesszékekben ott ült Szatoru.

Alig vártam, hogy kiugorjak a kosaramból, de Noriko vitte a kezében, ezért visszafogtam magam, és nem nyitottam ki magamnak az ajtót.

–Nana!

Szatorun pufikabát volt, és egyébként is nagyon be volt bugyolálva, de a rétegek alatt még soványabb és sápadtabb volt, mint amikor legutóbb láttam.

E pillanatban mégis némi szín jelent meg a holtsápadt arcon. Talán nem önteltség azt állítani, hogy én voltam az, aki miatt ez a meleg pirosság megjelent, ámde ki tudja ezt megítélni?

–De örülök, hogy itt vagy!

Akárcsak én, nem bírta elviselni, hogy még mindig ekkora távolság választ el minket egymástól. Azonnal ki akartam nyitni a kosarat, és kívül kerülni rajta. De Noriko még mindig nem tudta, hogy egyedül is képes vagyok rá.

Amint tehettem, azonnal Szatoru ölébe ugrottam. Két vékony karjával nagyon szorosan magához ölelt, és meg sem tudott szólalni. Addig doromboltam, míg a torkom is belefájdult, és a fejem búbjával újra meg újra hozzádörgölöztem.

Mi ketten annyira egy húron pendülünk, hát nem gondolják, hogy különös volt ilyen hosszú időre elválasztani minket egymástól?

Örökké ott akartam volna maradni az ölelésében, de a fagyos hideg hamarosan túl sok lett Szatorunak az ő állapotában.

–Szatoru – szólította meg Noriko habozva. Szatoru tudta, mit akar, de nagyon nehezőre esett, hogy engem elengedjen.

–Az a fotó kettőnkéről ott van ám az ágyam mellett.

Tudok róla. Noriko elmondta.

–Így nem vagyok annyira magányos.

Na, ez viszont nem igaz. Az a helyzet, hogy ez olyan nyilvánvaló hazugság, hogy Enma, a pokol ura, aki kitépi a hazugok nyelvét, annyira röhögne, ha hallaná, hogy képtelen volna a nyelvtépésre.

– Minden jót, Nana.

És még egy erős szorítás hastájékon, amitől majdnem kiszakadt a bensőm, aztán Szatoru elengedett. Noriko sürgetésére, továbbra is rendes srác módjára, visszalépkedtem a kosárba.

– Egy pillanat. Beteszem Nanát a kocsiba.

Noriko a hátsó ülésen hagyott, aztán visszasietett Szatoruhoz.

Eljött az én időm. A jobb mancsommal kikattintottam a kosár zárját. Átültem a sofőrülésre, és ott vártam Noriko visszatértét.

Majdnem egy óra is beletelt. Apró szemű havat kavart a szél. Noriko a nyakát behúзва sétált a hidegben.

A kocsiajtó kipattant.

– Nana?!

Megpróbált elkapni, de amikor fogócskára kerül a sor, az emberek fasorba sincsenek a négy lábúakhoz képest. Könnyedén magam mögött hagytam, és elrohantam a parkoló hosszában.

– Gyere vissza azonnal!

Noriko hangja szinte sikoltás volt. Sajnálom, de nem fogok hallgatni rád.

Mert okos macska vagyok, aki minden helyzetben pontosan tudja, hogyan viselkedjen.

Biztos távolságba érve megálltam, és visszafordultam, és jó erősen megnéztem magamnak a távolban hadonászó figurát.

Aztán vidáman felemeltem a farkamat.

Viszlát! Talán még látjuk egymást.

És elfutottam, bele a havas messzeségbe, aztán már nem néztem vissza.

Nos, tehát. Bármilyen büszke jószág is egyébként a kóbor macska, a rémisztő hokkaidói tél még rajtam is majdnem kifogott.

A tokiói havat nem volna szabad ugyanazon a néven emlegetni, mint a hokkaidóit. Itt néha olyan erősen zuhog, hogy az orrodig sem látsz.

És itt mutatkozott meg igazán azoknak a sétáknak a haszna, amiket Szatoruval tettem.

A városi macskák, akiket időközben megismertem, nagyszerűen ismerték a titkát, hogyan osonjanak be különféle fedett helyekre, ahol védelmet találhatnak a hideg ellen. És persze élt pár vitéz macska a kórház környékén is.

És ha így állt a helyzet, meg amúgy is mindig is arra készültem, hogy egyszer újra kóbor macska leszek, ugyan miért ne boldogultam volna?

A kórházat neveztem ki bázisnak. Ott jó néhány búvóhelyet lehetett találni, ahol kívül rekedt a hideg. A nagyobb épületekre általában jellemző módon rengeteg repedés és hasadék kínálkozott – például a garázsban és a raktárfalakon, amelyeken át egy macska könnyedén be tudott jutni. A lakóházak padlója meg a kazánok alatti területek szintén igen kényelmes megoldást nyújtottak. Volt ugyan, hogy egy-egy kóbor társam megelőzött, de talán a kemény tél segítette életre hívni az együttműködés szellemét, mert többször előfordult, hogy megosztottunk egy másik macskával egy búvóhelyen ahelyett, hogy vitába szálltunk volna a birtokjog fölött.

Úgy hallottam, hogy a hokkaidóiak különösen barátságos népség. Noriko mesélte Szatorunak, hogy rendszeresen

megezik, hogy feltámogatják a részegeket, vagy összeszednek valami csavargót, és koszt-kvártélyra a házukba fogadják őket. Az biztos, hogy tapasztalataim szerint ez az elv remekül működik a macskavilágban is.

A helyi macskáktól például azt is megtanultam, hol lehet ételt orozni. A házak és az üzletek környékén ki szokták rakni az ízesebbnél ízesebb maradékokat, és létezik egy park is, ahol egy macskabolond rendszeresen kaját osztogat. A kórház mellett volt egy kis élelmiszerbolt is, ahol személyes vonzerőmre támaszkodva sikerült néha egypár falatot koldulnom.

És a vadászat is mindig kézenfekvő lehetőség. A hideg miatt a pöffeszkedő madarak meg az egerek lassan mozogtak, ezáltal igen könnyű zsákmányt jelentettek.

A környezetemben élő macskák azon a véleményen voltak, hogy egy kicsit szokatlan döntés volt készakarva odahagynom a könnyű életemet a kóborlétért. Miért csinálod?, kérdezték sorra. Így elfecsérelni. Arra jutottak, hogy kicsit őrült vagyok.

De ami engem illet, számomra valami sokkal fontosabb forgott kockán.

A havazás lassan elült, és épp alkonyodott. Ott kóborogtam a raktárépület oldalánál, ahonnan a kórház jól látszott, és... igen! Pontosan ahogy gondoltam.

Szatoru, a kerekesszékekében hajtva magát, kigurult a főkapun.

A farkamat magasba emelve felé iramodtam. A szája sírós mosolyra szaladt. Aztán így szólt:

–Most már muszáj hazamenned.

Ugye, tudod, mi történik, ha megpróbálsz elkapni? Összevissza karmollak – fent, lent és mindenhol... egészen addig, míg sakkozni lehet az arcodon.

Szatoru látta az óvakodásomat, ezért így szólt, „Feladom”. Kiderült, hogy amikor elszöktem Noriko elől, teljesen kiakadtak. Szatorut annyira sokkolta az eltűnésem, hogy belázasodott.

Noriko folyvást engem keresgélt az utcákon, de természetesen elég lopva tudtam közlekedni ahhoz, hogy a hozzá hasonlók elől rejtve maradjak.

Néhány nap eltelt, és amikor újra felbukkantam Szatoru előtt, aki leverten ücsörgött a teraszon, öregem, jól meglepődött! Annyira leesett az álla, hogy tisztára úgy nézett ki, mint Donald kacsa.

Látod? Hát nem megmondtam, hogy veled maradok a legvégéig?

Szatoru kinyújtotta a kezét a kerekesszékből, és megragadott. Úgy vonaglottam, akár a frissen fogott lazac, és kicsusszantam a szorításából.

Amikor felnéztem rá a pár méternyire lévő biztonságos pontról, Szatoru arca pont úgy festett, mint egy sírás határán álló gyereké.

– Nana, miért bolondozol? – szólalt meg. – Azért jöttél, hogy üdvözölj, nem?

Én vagyok Szatoru egyetlen macskája. És ő az én egyetlen barátom.

És egy hozzám hasonlóan büszke macska nem fogja elhagyni a barátját. Ha kóbor macskaként kell élnem ahhoz, hogy a macskája maradhassak a legvégéig, hát legyen.

Amikor Noriko meghallotta a hírt Szatorutól, hangosan mérgelődött egy sort, aztán beugrott a kocsiba. Fogalmam sincs, honnan szerezte, de hozott egy nagy ketrecet, amilyennel az állatokat szokták csapdába csalni, a garázsban hagyta, aztán hazament. Mintha annyira ostoba volnék, hogy hagyom magam megfogatni egy ilyen szerkentyűvel!

Egy ideig a kórházi személyzetben sem mertem megbízni. Nyilvánvalóan Noriko és Szatoru utasításait követve megpróbálták magukhoz édesgetni, ám csupán az volt a céljuk, hogy foglyul ejtsenek.

Látták, hogy minden alkalommal megjelenek, amikor Szatoru kint van a teraszon, és azonnal eltűnök, amikor bemegy az épületbe, ezért szerintem végül megértették.

Ezek után én lettem Szatoru ingázó macskája.

Amikor nem havazott, Szatoru rövid időre kijött, és pár kincset érő percet együtt tudtunk tölteni. Elrágcsáltam a ropogós falatokat meg a csirkemellet, amiket kihozott nekem, és összegömbölyödve az ölébe feküdtem.

Szatoru megvakarta a fülem tövét meg az állam alját, én pedig doromboltam neki.

Pontosan úgy, mint amikor megismertük egymást.

–Mijavaki úr!

Egy ápolónő kiáltott oda Szatorunak, és behívta az épületbe. Körülbelül annyi időse lehetett, mint Noriko, de sokkal kerekdedebb volt nála.

–Rendben. Mindjárt jövök.

Szatoru szorosán magához ölelt. Akárhányszor elváltunk egymástól, mindig hatalmas öleléseket kaptam tőle. Abból, ahogy a sovány karok körém fonódtak, érezni lehetett, hogy talán épp ez az utolsó alkalom.

Megnyaltam a kezét, minden egyes bütyköt, aztán leugrottam az öléből.

Egyébként amióta ingázó macska lettem, az a néhány másik macska is, akikkel közben megismerkedtem, extrajövedelemhez jutott.

A kórházi személyzet és a látogatók elkezdtek az udvaron hagyni mindenféle ínyencfalatokat számomra. Mind azt hitte, egyedül ő az, aki lopva ételt csempész oda, de számításaim szerint egészen sokan kellett, hogy legyenek.

Nem is tudtam megenni mindent egyedül, egy részét inkább elvittem azoknak a macskáknak, akik jók voltak hozzám, így viszonztam a kedvességüket.

Egymás után több napon át havazott.

Amikor végre elállt, végigoldalogtam a raktárépület fala mentén, oda, ahonnan jól rá lehetett látni a kórház bejáratára.

Pár nap óta ez volt az első napsütéses nap, Szatoru mégsem jött ki a teraszra.

A nap már éppen lemenőben volt, amikor Noriko leparkolta az ezüst furgont. Az arca sápadt volt, a haja kócos.

Odakiáltottam neki, de egyszerűen csak annyit válaszolt:

–Sajnálom, Nana. Várnod kell. – Azzal gyors léptekkel besétált az épületbe.

A kórházi szobában Noriko nem tudott mást tenni, mint figyelni, mi történik.

Az EKG-hullámok egyre gyengébbek voltak.

Ott látta Szatoru alakját az ágyon, ahogy a kórházi személyzet tagjai köré gyűlnek.

Noriko épp megpróbált közelebb férkőzni, amikor egy ápolónő véletlenül lesodorta az ágy melletti éjjeliszekrényről az ott álló fotókat – egyet, ami Noriko társaságában, és a másikat, ami Nanával ábrázolta Szatorut. Mindkettő csörömpölve hullott a földre. Gyorsan felkapták őket, és visszatették a helyére.

Ekkor kintről egy macska nyávogása hallatszott. Csak nyávogott és nyávogott.

–Lehetne...

Noriko szólalt meg, anélkül, hogy átgondolta volna.

–Lehetne szó róla, hogy behozzam a macskát? Szatoru macskáját?

Még életében nem hangzott el a szájából ilyen abszurd kérdés.

–Kérem... hadd hozzam be a macskát.

–Kérem, ne kérdezzen ilyet! – szólt rá a főnövér. – Ha kérdezi, muszáj nemet mondanunk!

Noriko úgy viharzott ki a kórteremből, mintha ágyúból lőtték volna ki. Mit sem törődve a „A folyosón tilos a futás” felirattal, csattogó talpakkal lerontott a földszintre, kettesével véve a lépcsőket.

Aztán kirohant a főkapun.

–Nana! *Nanaaaa!*

Nana úgy ugrott elő a sötétből, mint egy ezüst lövedék. Felugrott Noriko karja közé, és odabújt hozzá. A nő visszafutott vele együtt a kórterembe.

–Szatoru!

A személyzet már majdnem elvégezte a feladatát. Noriko utat tört köztük, és odaállt az ágy mellé.

–Szatoru! Itt van Nana!

A férfi csukott szemhéja megrándult. És mintha a gravitáció ellenében történne, lassan kinyílt a szeme.

A fejét képtelen volt forgatni, a tekintetével pásztázott ide-oda a helyiségben.

Noriko megfogta Szatoru kezét, és gyengéd mozdulattal Nana apró fejére helyezte.

Szatoru ajka erőtlenül megmoccan. Noriko úgy gondolta, azt mondja, „Köszönöm”.

Az EKG-vonal kiegyenesedett.

Nana a feje búbjával Szatoru erőtlen kezéhez dörgölőzött.

–A beteg eltávozott – állapította meg az orvos, a főnővér pedig hozzátette:

–Nem hozhat be macskát ide. Kérem, most azonnal vigye ki innen.

Hirtelen mintha könnyebbé vált volna a hangulat. Néhány ápoló még halványan el is mosolyodott.

És ekkor, mintha valami meglazult alkatrészt letéptek volna, a zsilip kipattant.

Noriko kislánykora óta nem sírt ilyen elhagyatottan.

A személyzet tagjai sorra kikapcsolták a monitorokat, és elvitték őket.

–Kérem, azonnal vigye ki azt a macskát innen – emlékeztette még Norikót a főnővér, mielőtt sietve elhagyta a helyiséget.

Noriko torka lüktetett, aztán már nem tudott tovább sírni.

Hirtelen megérezte, hogy egy érdes nyelv ér az ujjbegyeihez. Nagyon-nagyon finoman.

–Emlékezzünk Szatorura, Nana.

Válaszképpen Nana újra megnyalta Noriko kezét.

–Nana, szerinted jól gondolom, hogy Szatoru boldog volt?

Nana hozzádörgölőzött Noriko tenyeréhez, és újra nyalogatni kezdte, nagyon óvatosan.

EPILÓGUS

Az út nem ér véget

Lila és sárga virágok teljes pompában, ameddig a szem ellát.

Hokkaido meleg, őszi földszínei.

És itt vagyok én, épp egy méhet kergetek.

Elég, Nana.

Izgatott hang. Megragad, és szorosan a két kezébe fogva
arrább visz.

Mi lesz, ha megcsíp?

Szatoru mosolyog, miközben megdorgál.

Hahó, rég láttalak. Jól nézel ki.

Az orcáskámmal Szatoru karjához dörgölözöm.

Remekül, köszönöm kérdésed. És te, Nana?

Én is jól, köszönöm.

Amióta továbbutazott, mindig ezen a mezőn találkozom
Szatoruval. Ezen a nyílt területen, a színekben tobzódó
virágokkal.

De eltűnődtem, vajon hány további ilyen telet bírok még ki.

Biztos elboldogulsz.

Ne mondj ilyet. Csak mert akkor hagytad el ezt a világot,
amikor még fiatalabb voltál, mint én, ne ragadd el magad.

Lágy napfény ragyog, de a levegőben porhó kavarog. Itt az
újabb tél a nyakunkon.

És lassan én is a történetem végére érek.

Szatoru hátrahagyott egy listát azokról az emberekről, akik
közel álltak hozzá, vagy valamiképpen segítségére voltak, és

azt kérte, hogy értesítsék őket, és mondjanak nekik köszönetet. Amit Noriko kötelességtudóan meg is tett.

Elképedtem, milyen sok részvétnyilvánító levél és távirat futott be. Nemcsak a barátai írtak, de a korábbi munkatársai és főnökei is, sőt még egynémely régi tanára is. Még olyanok is jelentkeztek, akiket Noriko közvetlenül nem keresett meg, csak valaki mástól értesültek a hírről.

Norikónak kemény feladatot adott, hogy mindre reagáljon. Szerintem jót is tett neki, hogy nem sokkal azután, hogy Szatoru eltávozott, ennyire lefoglalta mindez. „Lehet, hogy egy teljes évtizedet öregszik”, mondta nekem Szatoru a kórházban. „Jó volna, ha ott lennél mellette, rendben?”

Végül Noriko maximum két vagy három évet öregedett. Hiszen eleve nem volt már túl fiatal (nagyjából ugyanannyi lehetett, mint Momo, a macska), és ilyenkor pár év ide vagy oda mit sem számít. Hoppácska. Képzelem, milyen feldúlt volna Momo vagy Noriko, ha hallanák ezt!

–Szatoru nagyon sok kedves és figyelmes embert ismert, Nana.

Amellett, hogy részvétnyilvánításokat küldtek, sokan kérték, hogy eljöhessenek, és imádkozhassanak érte meg tömjént gyújthassanak. Őket én is ismertem. Szatoru mindannyiuk számára kézzel írott levelet hagyott.

Honsún, a legnagyobb szigeten egyre északabbra kúszott a cseresznyevirágzás. De Hokkaidóra egy darabig még nem érkezett meg a kikelet. Szapporo utcáin még mindig lehetett itt-ott hófoltokat látni az árnyékosabb helyeken.

Az időjárás pár napig szeszélyes volt, de a temetés napján ragyogott a nap. Mintha Szatoru így üdvözölte volna a vendégeket. Csendes esemény volt, csak Noriko és az anyai ági rokonok vettek részt rajta. Én otthon vártam, amíg lezajlott. Nem mondhatnám, hogy különösebben érdekelnek

azok a ceremóniák, amelyeket az emberek annyira szeretnek szervezni.

Ott voltam a kórházban, amikor útnak indult. De még mindig itt van velem, a szívemben, így hát semmi szükség szertartásokra ahhoz, hogy emlékezzem rá.

Később megérkezett néhány ember Norikóval közös lakásunkba, akikkel egy ideje nem találkoztam: Koszuke, Josimine és Szugi meg Csikako.

Mindenki fekete ruhát viselt, és hallgatag volt. Az ajkuk megfeszült.

–Kérem... jöjjenek be. Rendeltem egy kis szusit. Ehetünk, most, hogy a böjt ideje elmúlt. Készítek egy kis levest is mellé, kérem, várjanak egy kicsit.

Noriko vidám hangon mondta mindezt, de a többieket aggasztotta, nehogy túl sok vesződséget okozzanak.

–Sajnálom, hogy ennyi dolga van miattunk – szólt Koszuke, és a többiek mind egyetértően mormoltak, meghajolva Noriko előtt.

–Ne aggódjanak emiatt. Örülök, hogy vendégül láthatom Szatoru barátait.

–Segíthetek? – kérdezte Csikako, és felállt. De Noriko visszautasította.

–Nekem ez tényleg nem gond. Nem szívesen engedek be a konyhámba másokat.

Noriko szokása szerint nem akart ezzel célozni semmire, de Csikakót sikerült egy kissé zavarba hoznia. Ha Szatoru is itt lett volna, hozzátette volna: „Elnézést. A szíve a helyén van ám.” De Noriko a vágódeszkára szegezte a tekintetét, és mintha észre sem vette volna, mit csinált.

Ha látta volna Csikako reakcióját, kétségkívül folytatta volna a beszédet, és az újabb szavakkal még mélyebb üregbe ásta volna bele magát.

– Segítség helyett nem akarnak játszani Nanával?

Ó, ez szép dobás volt, Noriko, hogy engem is felhívtál a pályára. Odalépkedtem Csikakóhoz, és nekidörgölöztem a lábszárának.

– Szia, Nana. Bárcsak befogadhattunk volna – nyúlt le Csikako, hogy megvakargassa a pocakomat.

– Hogyan? – kérdezte Koszuke. – Szatoru veletek is találkozott Nana ügyében?

– Igen – felelte Csikako és Szugi egyszerre, és mindkettejük arcán kissé ferde mosoly jelent meg. – A kutyánk és Nana nem voltak egy hullámhosszon, ezért nem jött össze végül a dolog.

– Nálam egy kismacska volt az akadály – szúrta közbe Josimine.

Láthatóan megtört a jég, mert mind elkezdtek a Nanáról szóló történeteiket sorolni.

– Nana meglepően nyugós jószág – szolt Koszuke, ami meglehetősen udvariatlan megjegyzés volt, ha engem kérdeznek.

Valóban? És ki is az, aki olyan durván veszekszik a feleségével, hogy még sír is miatta, mi?

Hamarosan kiderült, hogy Koszuke és a felesége végül befogadtak egy saját macskát. Koszuke büszkén mutatott pár fotót a telefonján a csinos ezüst makréla cirmosról. Jó, tudom, hogy gyerekkori jóbarátok vagytok Szatoruval, de semmi szükség rá, hogy itt dicsekedj a macskáddal.

Ekkor Josimine is előhúzta a telefonját.

– Én is mutatok valamit. – A készülék kézről kézre járt.

Et tu, Josimine? Hát te is? Az a buta nevű kölyök, Chatran, igencsak robusztus ifjonccá cseperedett. Az egérvadászat szakértője lett. Nos, talán a kiképzésére tett erőfeszítéseim végül megtették hatásukat.

–Szatoru is találkozott vele, azt gondoltam, neki is megmutatom a képet.

Josimine felállt, és odament a szoba sarkában lévő házi oltárhoz, ami Szatoru emlékére állt ott.

–Ha tudtam volna, hogy mind eldicsekszünk a házi kedvenceinkkel, egy egész fotóalbumot hoztam volna – mosolygott Csikako, de végül sem ő, sem Szugi nem maradtak szégyenben az állatfotókat tekintve. Mindketten előkapták a telefonjukat, és körbemutogatták a Momóról és Toramaruról készült képeiket.

–A panziókba háziállatot is lehet hozni, ezért kérem, látogassatok el hozzánk valamikor. – Szugi névjegykártyát osztogatott, aztán mindnyájan címet cseréltek egymással.

Tudod, mi történt, Szatoru? Miután meghaltál, az emberek, akiknek hiányzol, összekapcsolódtak.

–Adhatok önnek is egyet? – nyújtott át egy kártyát Norikónak Szugi, amikor az behozta a szusit.

Igen, igen, adj neki is egyet, helyeslem gondolatban. Szeretnék egyszer újra ott feküdni a doboz alakú tévé tetején.

–Köszönöm. Időtlen idők óta nem jártam a Fudzsi hegyen, és örülnék, ha újra megtehetném.

Hajrá, Noriko. Közben én majd tartom a frontot Szugiéknál, a langymeleg tévétetőn.

Körbeülték az asztalt, és Szatoruról szóló történeteket mesélgettek.

–Micsoda? Szatoru nem folytatta az úszást az alsó középiskolában? – pislogott meglepetten Koszuke.

–Pedig nem – bólogatott Josimine. – Amikor velem volt, a kertészklubba jártunk. Tényleg olyan jól tudott úszni?

–Általános iskolás korában végig úszni járt. Komolyabb úszógálákat is megnyert, és sokan nagy reményeket fűztek hozzá... Felső középiskolában úszott?

Szugi és Csikako a fejét rázta.

– Sok barátja volt, de nem volt tagja egy klubnak sem.

– Tényleg? Pedig rettentő gyors volt. Kíváncsi lennék rá, miért hagyta abba.

Miközben Noriko egy kis tonhalas szusit tett elém, természetesen vaszabi nélkül, könnyedén odavetette:

– Biztosan azért, mert te már nem jártál vele úszni, Koszuke.

Jaj, Noriko, veled tényleg *mi* van? Legtöbbször elképesztően ügyetlenül forgatod a szavakat, de időnként önmagadat felülmúlva annyira fején találod a szöveget, hogy párját ritkítja. Koszukénak az álla is leesett.

– Miközben írta azokat a leveleket, mindnyájatokról sokat beszélt. Arról, hogy hogyan szöktetek meg otthonról a macskával, és arról, hogy egy kicsit aggasztotta a közted és a feleséged közti nézeteltérés.

Jaj, ne már, Noriko – ezt most megint miért kellett?

– Most már minden rendben közöttünk – sietett magyarázkodni Koszuke.

– És arról is mesélt, hogy mennyire szeretett segíteni neked meg a nagymamádnak a földeken, Josimine. Meg arról, hogy te mindig a saját fejed után mentél, és képes voltál akár óra közepén kirohanni, hogy az üvegházban lévő növényekről gondoskodj, meg arról, hogy ő emiatt mennyire ideges lett.

Josimine mélyen a gondolataiba merülve bámult ki az ablakon.

– Meg arról, hogy Szugi és Csikako mennyire szeretik az állatokat, és hogy milyen remek párost alkotnak. És hogy mennyire örült, amikor viszontlátott titeket a főiskolán.

Koszuke alsó ajka remegni kezdett, és Csikako is megtörölte a szemét.

– De miért... – motyogta Szugi. – Miért nem mondta el nekünk, hogy beteg?

Milyen kiábrándító. Már megint olyan dolgokat dadogsz, amikre kár szót vesztegetni.

Hát tényleg nem érted?

– Szerintem én nagyjából értem – szólt Josimine. – Úgy akart elköszönni tőlünk, hogy mindenki mosolyog.

Bingó!

Szatoru szeretett titeket, srácok.

A mosolyotokat akarta magával vinni.

Szerintem ez elég egyszerű.

– A leveleiben... – Koszuke hangja még mindig sírósan csengett, de az arca közben mosolygott. – A leveleiben csupa vidám dolgról írt. Buta viccekkel voltak tele. Nevettem, és arra gondoltam: „Ez egyszerűen nem lehet az utolsó levele, ugyan!”

Mindenki kuncogott.

Amikor eljött a vendégség vége, Noriko elfuvarozta őket a reptérre az ezüstsínű furgonnal. Szatoru kocsija, ami mostantól Noriko kocsija. Bár ez már nem az a csodajárgány, ami olyan elképesztő helyekre vitt minket Szatoruval, azért még működött.

Nos, hát akkor. Mielőtt Noriko visszatér, akad még egy kis dolgom.

Noriko sötétedés után ért haza, és miután belépett a nappaliba, halkán felsikoltott.

– JAAAJ! Nana, mit csináltál már megint?

Kiszedtem minden egyes papír zsebkendőt a dobozból, és most csendesen ücsörögtem a sarokban a tettem következményein tűnődve.

– Hiszen nem használod, akkor meg miért szedted ki?

Remek kérdés. De nem érzed, hogy miközben a haragodra összpontosítasz, és arra, hogy mindent összeszedj a padlóról, a szomorúságod is enyhül egy picikét?

– Micsoda pocskolás! Micsoda dühítő pazarlás! – motyogta Noriko, miközben körbetípett a szobában, és a zsebkendőket szedegette. Aztán hirtelen, mintha csak egy levegőgömb hagyná el a torkát, felnevetett.

Jó néhány év elszállt azóta.

Koszuke fotóstúdiója ráállt kisállatfotózásra. Ez Szatoru tanácsára történt így, mesélte nekünk, és ennek fejében felajánlotta, hogy készít rólam egy ingyenes fotósorozatot. De az általa küldött újévi képeslapok az utóbbi időben rendre egy bizarr módon felöltöztetett, mogorva pofát vágó makréla cirmost ábrázoltak, ezért egy időre inkább jegelném a dolgot.

Josimine időről időre saját természetű zöldségeket küld nekünk. Biztos vagyok benne, hogy Hokkaidón is remek zöldségek vannak, írja mindig a küldeményhez csatolt cetlire. Mindig több, mint amit Noriko egyedül meg tudna enni, ezért rendszeresen továbbajándékozza a küldemény egy részét a barátainak és ismerőseinek.

Noriko egyszer elvitt Szugiék panziójába. A kimondott cél persze az volt, hogy felmásszon a Fudzsira, miközben Szugiék a gondomat viselik. Amíg odavolt, kedvemre kiélvezhettem a hasam alá simuló meleg tévétetőt.

Momo időközben méltóságteljes macskamatrónává vált, az idegbeteg Toramaru pedig meglepően józan ítéletű blöktivé nőtte ki magát. Bánta már a régi dolgokat, és bocsánatot is kért.

Majd elfeledtem... Szugiéknál született közben egy emberkölyök is. A kifejezetten korán érő kislány Norikót azzal fogadta, hogy „Szia, nagy!”, mire Noriko elvörösödött.

Az utat szegélyező berkenyebokrokon termő bogyók idén is rikító pirosak. És hamarosan újra összefüggő hótakaró fedí

majd a talajt.

Hányszor is láttam már, töprengtem, ezt a pirosat, amire Szatoru tanított meg?

Egy napon Noriko teljesen váratlan vendéggel állított be.

– Mit tehettem volna, Nana?

A kartondobozból, amit a hóna alatt cipelt, szirénaszerű nyüszítés tört elő. Egy kalikómintás kismacska volt odabenn. Nem *félig-meddig* kalikó, hanem teljesen. És mivel teljesen az, így hát természetesen nőstény.

– Valaki itt hagyta az épület tövében. Arra gondoltam, hogy mivel te már úgymint itt vagy velem, Nana....

Megszaglászta a visító szirénát, aztán gyengéden megnyaltam az álla alatt.

Üdvözöllek itt nálunk. Te leszel a következő macska, igaz?

– Most jöttünk az állatorvostól. Nana, szerinted barátok lesztek?

Ezt majd később tárgyaljuk meg. Ebben a pillanatban inkább tölts egy kis tejet a gyomrába. A kiscsaj éhesnek tűnik.

Bemásztam a dobozba, és szorosán odabújtam az apró lényhez, hogy felmelegítsem, ő meg azon melegében elkezdett emlékek után kutakodni rajtam. Bocs, kedveském – itt nem terem számodra tej.

– Ó, hiszen éhes, nem? Hoztam egy kis tejet neki. Gyorsan felmelegítem.

Így történt, hogy Noriko fejest ugrott egy olyan életbe, amelyben a követelőző kiscica a kis mancsa köré tekeri őt, nap nap után.

Lila és sárga, mint az áradat.

A mező, amit az utolsó utazásunkon láttunk, egészen a horizontig telis-tele van virággal.

Amikor színekről álmodom, Szatoru is mindig megjelenik.

Helló, Nana. Hogy s mint mostanság? Nem vagy egy kicsit leharcolt?

Dehogynem. Szugiék Momója már több éve itt hagyott bennünket. Lehet, hogy én nem húzom olyan sokáig, mint ő. És már van új macskánk, aki átvegye a helyemet.

Noriko néni jól van?

Most, hogy ott van nála az a kismacska, még a lépte is ruganyosabb.

Noriko Kalikónak nevezte el a cicát, a kinézete alapján. Ha arról van szó, hogy a legkézenfekvőbb, átlagosnál is átlagosabb neveit adjuk a macskáknak, hát azt kell mondjam, te meg Noriko igencsak egy húron pendültök.

Komolyan mondod? Nehéz elképzelni róla, hogy befogad egy kóbor kölyköt.

Szatoru őszintén megindultnak látszik.

Talán megdöbbenően hangzik, de Noriko birtokában van azoknak az adottságoknak, amelyek csak a macskafanatikusokra jellemzők. Ha például szusit eszik, mindig nekem adja a tonhal legzsírosabb, legjobb részét.

Pedig még én is vonakodnék, hogy a torót odaadjam-e, nevet Szatoru.

Ez az első macska, aki csak az övé.

Ez igaz.

Együtt élünk, de én nem vagyok Noriko macskája.

Én a te macskád maradok mindig, Szatoru. Ezért nem lehetek Norikóé.

Ha már az időnél tartunk, lehet, hogy te is átjössz ide?

Igen, de előtte még van egy kis elintéznivalóm.

Szatoru zavartan néz. Khm, mondom, és megbillegtetem a bajszomat.

Muszáj egy kicsit besegítenem a kis Kalikó nevelésébe. Noriko egyáltalán nem készíti fel a valódi életre.

Ha Kalikónak egy napon netán úgy kell boldogulnia az utcán, hogy túlságosan elkényeztették, halott. A legkevesebb, hogy a vadászati alapismereteket megpróbálom belécsöpögtetni.

Egyébként ha valaki megragadja a grabancánál, a kiscsaj azonnal úgy a magasba rántja a lábát, hogy öröm nézni. Megvan benne a potenciál. Sokkal inkább, mellesleg, mint például annak idején Josimine Chatranjában.

Ha Kalikó már megáll a maga lábán, azt hiszem, én is útnak indulok. Ide, erre a helyre, amit csak az álmaimban látok.

Egy dolgot árulj el, Szatoru. Mi van a mezőn túl? Úgy képelem, rengeteg csodás dolog. Azon töprengtem, hogy vajon el tudnánk-e újra menni egy közös utazásra veled.

Szatoru elvigyorodik, felemel, hogy az ő szemmagasságából is megnézhessem a távoli horizontot.

Ó... milyen sok mindent láttunk együtt, nem igaz?
A történetem hamarosan végéhez érkezik.

De emiatt kár szomorkodni.

Miközben az egyik utazáson szerzett emlékeket sorolgatjuk, már a következőre készülünk.

Jussanak eszünkbe azok, akik már előre mentek. Jussanak eszünkbe azok, akik majd utánunk jönnek.

Egy napon mind találkozni fogunk, ott, túl a horizonton.

Ha valaki azon tűnődne, ugyan miért nem hasonlít a könyv címlapján látható macska Nanára, eláruljuk, hogy azért, mert miközben megfelelő képet keresgeltünk a neten, rábukkantunk egy kínai festő vízfestményére, ami nagyon megtetszett nekünk.

A címe *Man and the World*, és egy cerebrális parézissel élő kínai festő, Shuai Liu festette, akinek a munkáját fogyatékkal élő művészek stúdiója, a Chilture.com támogatja. Ha szeretne többet tudni a szervezetről, és más kínai művészek munkáira is kíváncsi, látogasson el a Chilture.com oldalra.

Kínálatunk megtekinthető az interneten is:

www.muveltnep.hu

Tartalom

A könyvről

Előszó

1

2

3

3½

4

EPILÓGUS